

SERIA "NGA BURIMI I JETËS"

Ura për te "Marku"
Pastor Arnoud T. Vergunst

Pastor Arnoud T. Vergunst
Ura për te "Marku"
© B.V. Uitgeverij De Banier Apeldoorn, 2010
Përdorur me leje.
www.debanier.nl

Autor: Pastor Arnoud T. Vergunst
Përkthyes: Migena Ramaj
Redaktore: Rudina Boçe
Botues: Fondacioni ZGG-Albania (Misioni i Bashkësive të Reformuara)
Kordinator: Gerard H. Wassink
E drejta e autorit: Fondacioni ZGG-Albania (NIPT: K56726502R, 15 qershor 2005, Delvinë)

Citimet biblike janë marrë nga Bibla, botim 2009.
E drejta e autorit © SHOQËRIA BIBLIKE SHQIPTARE (A.B.S.) TIRANË
Përdorur me leje. Të gjitha të drejtat të rezervuara.

Faqosja për versionin shqip: pluspoint sh.p.k
ISBN:
Shtypur nga:
Tirazhi: 500 kopje

Të gjitha të drejtat të rezervuara.

Asnjë pjesë e këtij botimi nuk mund të riprodhohet apo ruhet në një sistem përtëritës, ose të transmetohet në çfarëdo forme apo mënyre si: elektronike, mekanike, fotokopjime, regjistrime, apo në ndonjë formë tjetër, pa lejen paraprake me shkrim nga zotëruesi i së drejtës së autorit.

Ura p er te “Marku”
Pastor Arnoud T. Vergunst

de Banier
uitgeverij

Pasqyra e lëndës

Parathënie	12
I dashur lexues	14
Marku 1:1-4 Lajmi i Mirë.	16
Marku 1:5-8 Një predikues i mrekullueshëm	18
Marku 1:9-13 Një fillim befasues.	20
Marku 1:14-20 Pendohuni dhe besoni	22
Marku 1:21-28 Një shërbesë e pazakontë kishtare.	24
Marku 1:29-34 Një mrekulli në shtëpi.	26
Marku 1:35-39 Nuk është kurrë tepër herët për ta kërkuar Zotin.	28
Marku 1:40-45 Lebrosi i pastruar	30
Marku 2:1-4 T'i ndihmohet të tjerët	32
Marku 2:5-12 I vetmi që mund t'i falë mëkatet	34
Marku 2:13-17 Mjeku i shpirtit në veprim	36
Marku 2:18-22 Konflikte të tjera	38
Marku 2:23-28 Një ditë e veçantë për ne	40
Marku 3:1-6 Zemërimi i Zotit Jezus.	42
Marku 3:7-12 Të kërkuar dhe të shërbesh.	44
Marku 3:13-19 Të Dymbëdhjetët	46
Marku 3:20-27 I zemëruar, i lig, apo asnjëra nga këto	48
Marku 3:28-30 Mëkati i pafalshëm	50
Marku 3:31-35 Familja e vërtetë e Jezusit.	52
Marku 4:1-9 Shëmbëlltyra e mbjellësit	54

Marku 4:10-12	Zoti e fsheh të vërtetën	56
Marku 4:13-20	Ç'lloj dëgjuesi jeni?	58
Marku 4:21-25	Përdore mirë ose do ta humbasësh	60
Marku 4:26-29	Mrekullia e rritjes	62
Marku 4:30-34	Siguri në Krishtin	64
Marku 4:35-41	Kush është Ai?	66
Marku 5:1-10	Skllav i Satanit	68
Marku 5:11-20	Nuk duhet të keni frikë	70
Marku 5:21-28	Tepër e turpëruar për të treguar	72
Marku 5:29-34	Jo prej prekjes, por prej besimit	74
Marku 5:35-43	Besimi i provuar	76
Marku 6:1-6	Jezusi, i çuditur nga mosbesimi	78
Marku 6:7-13	Merreni Perëndinë seriozisht	80
Marku 6:14-20	Beteja e Herodit	82
Marku 6:21-29	Kush nxiton, gabon	84
Marku 6:30-36	Madhështia e vërtetë	86
Marku 6:37-44	Buka jonë e përditshme.	88
Marku 6:45-52	Të dërguar në stuhi	90
Marku 6:43-56	Jezusi, shëruesi	92
Marku 7:1-5	Rregulla dhe sërish rregulla.	94
Marku 7:6-9	Hipokritët	96
Marku 7:10-13	Nderimi i prindërve	98
Marku 7:14-23	Zemrat tona mëkatare	100
Marku 7:24-30	Besimi i madh	102

Marku 7:31-37	Jezusi psherëtiu	104
Marku 8:1-9	Sa shumë mund të bëhet me pak	106
Marku 8:10-13	Asnjë shenjë tjetër.	108
Marku 8:14-21	Shqetësimi	110
Marku 8:22-30	Duke parë më shumë, hap pas hapi	112
Marku 8:31-33	Kryqi i Jezusit	114
Marku 8:34-38	Dishepullizimi kushton	116
Marku 9:1-6	Nxitja	118
Marku 9:7-13	Pritje të gabuara.	120
Marku 9:14-20	Ma sillni Mua.	122
Marku 9:21-29	Besimi dhe mosbesimi	124
Marku 9:30-37	Më të mëdhenjtë	126
Marku 9:38-42	Mos i prekni njerëzit e mi.	128
Marku 9:43-50	Çfarë është më mirë?	130
Marku 10:1-12	Martesa është për tërë jetën	132
Marku 10:13-16	Mbretëria e bekimeve.	134
Marku 10:17-22	Idhujt e zemrës	136
Marku 10:23-31	Jo humbje, por fitore	138
Marku 10:32-34	Gatishmëria e Jezusit për të vuajtur dhe për të vdekur.	140
Marku 10:35-40	Mëkati dhe egoizmi.	142
Marku 10:41-45	Madhështia e vërtetë	144
Marku 10:46-52	Lypësi i verbër	146
Marku 11:1-11	Çfarë Mbreti	148
Marku 11:12-19	Dukja ka rëndësi.	150

Marku 11:20-26	Të lëvizësh male	152
Marku 11:27-33	Pa shfajësim	154
Marku 11:27-33	Zoti i rebelëve	156
Marku 12:13-17	“Monedhat” e Perëndisë	158
Marku 12:18-27	Perëndia i të gjallëve	160
Marku 12:28-34	Perëndia shikon në thellësi	162
Marku 12:35-40	Kujdes nga mësuesit e rremë.	164
Marku 12:41-44	Të dhënë e vërtetë	166
Marku 13:1-8	Fillimi i dhembjeve të lindjes	168
Marku 13:9-13	Vuajtjet përpara	170
Marku 13:14-23	Fjala e Zotit është e vërtetë.	172
Marku 13:24-37	Rrini gjithnjë zgjuar dhe gati	174
Marku 14:1-9	Të varfrit me ne	176
Marku 14:10-16	“Të kaluar më tej”	178
Marku 14:17-25	Jezusi dhe Juda	180
Marku 14:26-31	Vetëshqyrtimi	182
Marku 14:32-42	Mundimi i Jezusit	184
Marku 14:43-52	Puthja e fundit e tradhtarit	186
Marku 14:53-59	Pandershmëria.	188
Marku 14:60-65	Mëkati i ekspozuar	190
Marku 14:66-72	Rënia e Pjetrit	192
Marku 15:1-5	Heshtja e Jezusit.	194
Marku 15:6-15	Zgjedhjet.	196
Marku 15:16-20	Mbreti i judenjve	198

Marku 15:21-26	Predikimi tallës i Pilatit	200
Marku 15:27-36	Kryqi i Jezusit	202
Marku 15:37-41	Veli i grisur	204
Marku 15:42-47	Më në fund, i nderuar.	206
Marku 16:1-8	Varri bosh	208
Marku 16:9-14	Beteja për të besuar.	210
Marku 16:15-20	Misionarët	212

Kushtim

Motrës sime Jacoba-s

Jacoba, këtë libër ta kushtoj ty, në shenjë mirënjohjeje të thellë për dashurinë dhe sakrificën tënde ndaj familjes sime, në kohën kur Melanie, gruaja ime e parë, u sëmur dhe ndërroi jetë. Në ditët tona më të vështira, për vite, ti le punën për t'u kujdesur për Melanie në betejën e saj me kancerin, si edhe për pesë fëmijët tanë dhe për mua.

Parathënie

E lexoj Biblën çdo ditë. Por në pjesën më të madhe të rasteve, më duket sikur nuk e kuptoj. Gjuha e saj nuk është gjithnjë e lehtë, dhe nuk e kuptoj se çfarë po më thotë Perëndia.

Këto vërejtje të fëmijëve kanë nxitur tek unë dëshirën e zembrës për të shkruar një libër të thjeshtë, që do të shërbente si një “urë” për t’i ndihmuar lexuesit e Biblës ta kuptojnë atë që lexojnë, si dhe të bëjnë lidhjen me jetën e tyre. Bibla është libri më i çmuar që ka ekzistuar ndonjëherë. Në të është mesazhi i Krijuesit tonë për ne!

Struktura e këtij libri është qëllimisht e ndryshme nga librat e kohës së përkushtimit, libra të cilët japin nga një shpjegim ose të bëjnë të reflektosh mbi një varg të Shkrimit të Shenjtë në mënyrë të përditshme. Te libri *Ura për te “Marku”* do të lexoni një pasazh nga Bibla. Pas tij, ka disa mësim apo mendime nga ai pasazh i Shkrimit për ju, mendime rreth të cilave mund të mendoni dhe të luteni.

Të rinjtë, si edhe ata që sapo prezantohen me Biblën, mund të gjejnë në të disa fjalë ose fraza të vështira për t’u kuptuar. Për t’i ndihmuar lexuesit që të rrokin kuptimin e fjalëve të vështira, kam shtuar disa përkufizime dhe shpjegime në tekstin e Biblës. Ju fare lehtë mund të shihni atë që kam shtuar, sepse fjalët e Biblës janë me shkrim të theksuar, ndërsa shtojcat e mia me shkrim të rregullt. Shpresoj që duke e pasur tekstin e Biblës, të shoqëruar me fjalë të thjeshta dhe me një shpjegim të shkurtër, t’i kemi siguruar lexuesit një “urë” për ta njohur më mirë gjuhën e Biblës¹.

Së pari, do të doja të shprehja vlerësimin tim të thellë për redaktoret e këtij libri, Cara Overduin dhe Michelle Vergunst, bashkëshorten time. Ato kanë kaluar shumë orë në leximin e thellë dhe kritik të këtij libri, gjë që e ka sjellë në një nivel të ri cilësinë e tij. Së dyti, dua të falënderoj fëmijët e mi për nxitjen, durimin dhe sakrificat e ndryshme,

---

1 Shënim i botuesit: Në përkthimin shqip të librit *Ura për te “Marku”* është përdorur versioni i Biblës së Studimit, botim 2009.

sidomos këta muajt e fundit, teksa afrohej afati i dorëzimit. Së fundi, i jam mirënjohës Perëndisë, i Cili na aftësoi të gjithëve për të shkruar këtë vepër. Lutem që e gjitha të jetë për lavdinë e Tij, si dhe për shpëtimin e përjetshëm të shumë shpirtrave.

Pastor Arnoud T. Vergunst
Carterton

I dashur lexues,

Kur blini një telefon, ai vjen i shoqëruar me Manualin e Përdorimit. Sigurisht, ju dini se si të përdorni një telefon! Megjithatë, mund të ketë gjëra të reja që nuk dini se si funksionojnë; ndaj, duhet t'u referoheni udhëzimeve të përdorimit.

Unë jam i sigurt që ju tashmë mund të lexoni, nuk duhet të merremi me këtë! Por, a dini të lexoni *për përfitim*? Nuk ka arsye që të lexojmë, për t'i harruar më pas ato që lexuam! Kjo do ishte si të hidhje ujin nëpërmjet një hinke, por pa arritur ta hedhësh në tas, në vendin e caktuar. Si mund të përfitoni nga ajo që lexoni? Sugjeroj që së pari t'i përgjigjeni kësaj pyetjeje:

Pse po e lexoj këtë libër?

Duhet të ketë një qëllim pas leximit të një libri. A është vetëm për të kaluar kohën? Apo, sepse duhet bërë? Apo, sepse të lexuarit në vetvete duket një gjë qetësuese? Apo, sepse doni të mësoni? Kjo e fundit do të ishte arsyeja më e mirë, në qoftë se doni të përfitoni nga leximi i këtij libri.

Pyetja e dytë është:

Çfarë dua të mësoj nga ky libër?

A po kërkoni të gjeni mënyrën se si mund të shpëtoheni? A doni të mësoni se si të jetoni më mirë? A jeni në kërkim të njohjes së vullnetit të Perëndisë për jetën tuaj? A e keni të rëndësishme të dini se si t'i sillni kënaqësi Perëndisë dhe Krijuesit? A është një barrë për ju natyra mëkatore e zemrës suaj? A jeni i shqetësuar, teksa mund të ndieni ftohtësi në zemër ndaj Perëndisë? Këto pyetje e kanë përgjigjen në këtë libër, për shkak se Fjala e Perëndisë është pjesë e tij. Perëndia u përgjigjet pyetjeve tuaja në Bibël. Kjo më sjell te pyetja e fundit, së cilës i duhet dhënë përgjigje:

Si mund t'i mësoj këto gjëra, përmes këtij libri?

A do t'i mësoj vetëm përmes leximit? Apo thjesht, të kem mendjen e hapur dhe ta besoj? A do të vendos të ndryshoj drejtimin dhe rrugët e mia, pasi të kem lexuar atë që Perëndia dëshiron? Jo! Ju nuk mund të mësoni asgjë në këtë mënyrë. Ju duhet Fryma e fuqishme e Perëndisë që të hapni zemrën ndaj asaj që Ai thotë në Fjalën e Tij. Kjo është arsyeja se përse çdo herë, përpara se të lexoni Biblën, duhet t'i luteni Perëndisë. Mbase mund të doni të përdorni vargjet e mëposhtme të një lutjeje të bukur:

Atë i mëshirave, në Tënden Fjalë
Ç'lavdi e pafundme, shkëlqen!
Për vargjet e saj qiellore,
Përjetë, emri Yt u nderoftë.

Oh, qofshin këto fletë hyjnore
Gjithnjë, i dashuri gëzim;
Bukuri të reja, aty t'kundroj
E dritën që rritet, sërish e sërish ...

Ji pranë, pranë gjithnjë;
Mësues hyjnor, i hirshmi Zot
Mësomë ta dua të shenjtën Fjalë
E Shpëtimtarin, aty ta shoh.

Përzemërsisht,
Pastor Vergunst

Lajmi i Mirë

- 1. Ju tani po filloni të lexoni: Fillimi i ungjillit të Jezu Krishtit, Birit të Perëndisë.** Ky libër nuk është shkruar për t'ju treguar histori në lidhje me Zotin Jezus, por për t'ju sjellë një mesazh nga Perëndia. Ky mesazh quhet "Ungjill", që do të thotë "lajm i mirë". Ky lajm është i padëgjuar më parë. Dhe është *lajm i mirë!* Bën fjalë për Zotin Jezu Krisht, Birin e Perëndisë. Lutuni që Zoti t'ju ndihmojë që ta kuptoni këtë "lajm të mirë", ndërsa do të mësojmë për të në këtë libër.
- 2. Ardhja e Jezusit në botë ishte diçka e re, edhe pse ishte e premtuar shumë kohë më parë.** Prandaj, Marku shkroi: **Ashtu si është shkruar te profetët:** (si te Malakia, Isaia, edhe libra të tjerë të Dhiatës së Vjetër. Çfarë ka shkruar Malakia?) **«Ja, unë po dërgoj para fytyrës sate lajmëtarin tim, që do të përgatitë udhën tënde përpara teje.** Perëndia do të dërgonte dikë përpara Zotit Jezus, detyra e të cilit ishte përgatitja e rrugës para Tij. Një profet tjetër, Isaia, shkroi:
- 3. Zëri i atij që bërtet në shkretëtirë: «Përgatitni udhën e Zotit, drejtoni shtigjet e tij».** Në kohët e mëparshme, mbretërit gjithmonë kishin një njeri, i cili shkonte përpara tyre që të sigurohej që rrugët ishin të hapura dhe të pastra; edhe Perëndia premtoi të dërgonte dikë që të përgatiste rrugën për ardhjen e Birit të Tij, Jezu Krishtit. Sigurisht, ky person nuk do të merrej me rregullimin e rrugëve, por do t'u fliste njerëzve për mëkatet e tyre.
- 4. Gjoni erdhi në shkretëtirë duke pagëzuar dhe duke predikuar një pagëzim pendese për faljen e mëkateve.** Marku na tregon se personi për të cilin folën Malakia dhe Isaia, ishte pikërisht Gjoni.

Për të menduar

Gjoni u quajt "Gjon Pagëzori". Kjo, sepse Gjoni bëri diçka të pazakontë: ai i pagëzoi njerëzit në lumin Jordan. Por, para se t'i pagëzonte, ai u fliste për mëkatet e tyre. Ata kishin nevojë të pendoheshin - të shihnin mëkatin e tyre dhe të largoheshin prej tij. Gjoni foli edhe për nevojën e njerëzve, që të gjithë të pastroheshin nga mëkatet e tyre. Pasi njerëzit ishin të bindur për mëkatet e tyre dhe ndienin nevojën për t'u larë dhe pastruar, ai i pagëzonte. Natyrisht, pagëzimi në lumë nuk lante asnjë mëkat. Uji në vetvete nuk mund ta bëjë këtë. Vetëm Zoti mund të heqë paudhësinë e mëkatit, kur Ai e fal atë. Zhytja e tyre në ujin e lumit ishte një simbol: ata nuk donin të jetonin më sipas mënyrës së vjetër mëkatore, por sipas mënyrës së re të bindjes.

Ne të gjithë mëkatojmë çdo ditë, si me mendime, ashtu edhe me fjalët tona. Ndonjëherë, i drejtohem në mënyrë të pasjellshme ose me mungesë respekti familjarëve tanë. Dhe kjo është mëkat. Mosinteresimi ose mungesa e bujarisë ndaj të tjerëve është mëkat; të qenët egoist është mëkat. Dhe lista është e gjatë.

Ka falje. Por, çfarë vjen para saj? Gjoni e quajti atë pendesë. Pendesë do të thotë të kuptosh që ke gabuar, të ndryshosh mendjen në lidhje me këtë gjë, dhe të kthehesh te njeriu ndaj të cilit është kryer mëkati.

Mendoni për mëkatet që keni bërë sot kundër të mirit dhe të shenjtit, Zotit Perëndi. Perëndia ju urdhëron që të pendoheni për to. Ai është i gatshëm të na falë për shkak të Jezusit, por kërkon që të kthehem tek Ai dhe t'i rrëfejme të gjitha mëkatet tona.

Një predikues i mrekullueshëm

5. Shumë njerëz erdhën për ta dëgjuar Gjonin. Marku shkroi: **Dhe gjithë vendi i Judesë dhe ata nga Jerusalemi shkonin tek ai, dhe pagëzoheshin të gjithë prej tij në lumin Jordan, duke rrëfyer mëkatet e tyre**, që do të thotë se ata i rrëfyen Perëndisë, dhe mbase edhe Gjonit, mëkatet që kishin bërë.
6. Gjoni dukej shumë ndryshe nga njerëzit e kohës së tij. Në të vërtetë, dukej si profeti i Dhiatës së Vjetër, si Elia. **Por Gjoni ishte i veshur me një gëzof të bërë me lesh deveje dhe mbante një brez lëkure përreth ijëve, belit, dhe hante karkaleca e mjaltë të egër**, që mund të gjendej në pemët me zgavër. Arsyeja se përse Gjoni u paraqit qëllimisht si Elia, ishte për shkak se mesazhi i tij ishte si i Elias. Veprat e popullit të Izraelit ishin shumë të liga, ndaj duhej të pendohejshin për mëkatet e tyre.
7. Puna kryesore e Gjonit ishte t' u predikonte njerëzve mesazhin e Perëndisë, ashtu siç bëjnë predikuesit sot. Gjithsesi, Marku nuk ka shkruar shumë për predikimet e Gjonit. Megjithatë, një gjë që na tregon, është se mesazhi kryesor i Gjonit ishte se po vinte dikush shumë i rëndësishëm. **Dhe predikonte duke thënë: «Pas meje po vjen një që është më i fortë se unë. Unë nuk jam i denjë as të ulem para tij për t' i zgjidhur rripat e sandaleve të tij**. Gjoni nuk ndihej i denjë as për t' i zgjidhur lidhëset e sandaleve këtij personi të rëndësishëm.
8. Ky Person i pushtetshëm do të bënte diçka që asnjë njeri nuk do të mund ta bënte kurrë. **Unë ju pagëzova me ujë, ndërsa ai do t' ju pagëzojë me Frymën e Shenjtë»**. Meqenëse Fryma e Shenjtë është Perëndia Vetë, atëherë ky person duhet të ishte hyjnor.

Për të menduar

Gjon Pagëzori u dërgua nga Perëndia për t'i përgatitur njerëzit për ardhjen e Zotit Jezus; ai e bëri këtë duke u predikuar njerëzve se ishin mëkatarë. Neve nuk na pëlqen kur dikush na i vë në dukje mëkatet. Megjithatë, duhet të jeni mirënjohës në qoftë se Perëndia ka vendosur njerëz të tillë në jetën tuaj. Pse? Sepse kjo është mënyra e Zotit për të na bërë të kuptojmë nevojën tonë për Birin e Tij, Jezu Krishtin. Nëse asnjëherë nuk jeni të shqetësuar nga mëkatet në zemrën tuaj, atëherë ka diçka që nuk shkon! Kjo do të thotë që zemra juaj është ende e humbur dhe e vdekur. Lutuni sot që Perëndia të bëjë që të ndieni peshën e mëkateve tuaja.

Vini re, njerëzit i rrëfyen mëkatet e tyre. Është shumë e rëndësishme të kuptojmë se Perëndia kërkon që t'i rrëfejme mëkatet tona, përpara se të kërkojmë falje. T'i rrëfesh mëkatet është shumë më e vështirë sesa të kërkosësh falje. Ne të gjithë e kemi më të lehtë të themi: "Më vjen keq!", në vend që të shkojmë te personi ndaj të cilit kemi mëkatuar, për t'i thënë: "Më vjen keq që kam qenë aq i pasjellshëm, duke ju bërtitur! A mund të më falni, ju lutem?". Këtë kërkon Perëndia prej nesh. Ne duhet t'ia rrëfejme mëkatin tonë personit ndaj të cilit kemi mëkatuar, ashtu si edhe Perëndisë. Ndaloni dhe mendoni për një çast për mëkate të veçanta që kujtoni nga dita e sotme ose e djeshmja. A keni qenë të sjellshëm dhe të gatshëm për të bërë punët tuaja të përditshme? A keni qenë gjithnjë të drejtë? A keni qenë nderues ndaj Perëndisë në lutjet tuaja? A jeni inatosur ndaj ndonjë vëllai apo motre, për shkak se nuk ju kanë kënaqur me sjelljen e tyre? Zoti Jezus thotë se kjo është njëllloj sikur t'i vrasësh. Ne duhet t'ia rrëfejme këto mëkate Perëndisë; dhe nëse kemi mëkatuar kundër dikujt, me këtë rrëfim duhet të shkojmë edhe tek ai person.

Një fillim befasues

9. Dhe ndodhi në ato ditë, që Jezusi erdhi nga Nazareti i Galileës dhe u pagëzua nga Gjoni në lumin Jordan. Jezusi nuk kishte nevojë të pendohej dhe të pagëzohej, sepse Ai nuk kishte mëkatuar kurrë. Përkundrazi, pagëzimi i Tij shënoi fillimin e qëllimit të vërtetë të ardhjes së Tij në këtë tokë. Ai nuk erdhi për të jetuar në një pallat. Ai erdhi për t'i shërbyer Atit të Tij dhe për të kërkuar dhe shpëtuar mëkatarët. Dhe, për të mishëruar gatishmërinë e Tij që të ishte një Zëvendësues për popullin e Tij, Ai u pagëzua.

10. Dhe menjëherë, kur po dilte nga uji, pa se qiejt po hapeshin dhe Fryma po zbriste mbi të si pëllumb, në formën e një pëllumbi, duke zbritur mbi Zotin Jezus.

11. Dhe një zë erdhi nga qiejt: «Ti je Biri im i dashur në të cilin gjeta pëlqim». Kjo ngjarje duhet të ketë qenë shumë zemërdhënëse për Zotin Jezus. Babai, Ati i Tij po i shprehte aprovimin e Tij.

12. Dhe, fill pas kësaj, Fryma e çoi në shkretëtirë;

13. dhe ishte atje, në shkretëtirë, dyzet ditë, i tunduar nga Satani. Dhe ishte bashkë me bishat dhe engjëjt i shërbenin. Përse e çoi Fryma Jezusin në shkretëtirë? Kjo ishte për të udhëhequr Zotin Jezus në betejën e Tij të parë: në betejën me Satanin. Satanit iu lejua të përpiqej ta tundonte Zotin Jezus, siç bëri me Adamin në Kopshtin e Edenit. Ndryshe nga Adami, Zoti Jezus doli prej kësaj beteje si Ngadhënjimtar. Ai nuk mëkatoi. Kjo është arsyeja se përse në fund të dyzet ditëve, Ati Perëndi i dërgoi engjëjt e Tij që t'i shërbenin.

Për të menduar

Jezusi nuk u pagëzua sepse ishte mëkatar, por sepse zuri vendin e mëkatarëve. Pagëzimi i Tij tregoi se Ai ishte i gatshëm të ishte Shpëtimtari. A jeni pagëzuar? Nëse po, çfarë ju thotë uji i pagëzimit? Ju tregon se duhet të laheni dhe të pastroheni. Ju jeni mëkatarë, dhe Zoti ju ka thënë se, nëse nuk jeni të larë dhe të pastruar, nuk mund të jetoni në praninë e Tij të shenjtë. Por uji i pagëzimit nxjerr në pah edhe hirin e Perëndisë. Për shkak të Zotit Jezus, Perëndia mund t'ju lajë dhe t'ju pastrojë nga të gjitha mëkatet dhe të ndryshojë zemrën tuaj mëkatore, përmes rilindjes nga Fryma e Shenjtë. Kërkojini Perëndisë t'ju ndihmojë që të kuptoni dhe të ndieni peshën e mëkateve, si dhe t'ju tregojë hirin e Tij.

Pas pagëzimit të Tij, Jezusi e filloi "zyrtarisht" detyrën e Tij si Shpëtimtar në një shkretëtirë të mbushur plot me kafshë të egra. Shkretëtira, në të cilën Satani e tundoi Zotin, është një tablo e botës tonë të sotme. Një botë mëkatore plot me tundime, hidhërimi, dhimbje, humbje dhe ligësi. Megjithatë, në këtë botë të ligë dhe të errët, Zoti Jezus erdhi për të sjellë shpëtimin. Shpëtim¹ do të thotë "ta bësh të plotë" ose "ta bësh më të mirë".

Shkretëtira është edhe një tablo e zemrës suaj. Të gjitha llojet e mëkateve jetojnë atje, si kafshë të egra. A mund t'i shihni "kafshët e egra" të egoizmit në zemrën tuaj? Ato mund ta copëtojnë lehtësisht vëllanë ose motrën tuaj. A i dalloni "kafshët e egra" të lakmisë? Të lakmosh do të thotë të dëshirosh më shumë nga sa ke, veçanërisht gjërat e mira të dikujt tjetër. Është mëkat i madh. A mund të gjeni disa "kafshë të egra" të tjera në zemrën tuaj? Pasi t'i gjurmoni, rrëfejani secilën prej tyre Zotit dhe kërkojini falje. Por gjithashtu, kërkojini Zotit Jezus të vijë dhe të jetojë në zemrën tuaj dhe të bëhet Shpëtimtari juaj.

---

1 Shënim i botuesit: "Dhe ajo do të lindë një djalë dhe do t'i vësh emrin Jezus, sepse ai do të shpëtojë popullin e tij nga mëkatet e tyre" (Mt. 1:21).

Pendohuni dhe besoni

- 14.** Marku nis të përshkruajë shërbesën e Zotit Jezus. **Por pasi u burgos Gjoni** nga Herodi, **Jezusi erdhi në Galileë** (para Galilesë Ai kishte predikuar për pak kohë në Jude) **duke predikuar ungjillin e mbretërisë së Perëndisë,**
- 15. dhe duke thënë: «U mbush koha, koha për të cilën kishin folur profetët në Dhiatën e Vjetër; dhe mbretëria e Perëndisë është afër, këtui: Pendohuni dhe besoni në ungjillin».** Vetë Jezusi predikonte, duke i thënë popullit se Ai ishte Shpëtimtari i premtuar. Zoti na urdhëron të largohemi nga mëkatet tona dhe na bën thirrje të kthehemi tek Ai. Mëkatet tona na kanë bërë armiqtë të Perëndisë. Ungjilli thotë se Ai është i gatshëm të na falë.
- 16. Por ndërsa po kalonte buzë Detit të Galilesë, ai pa Simonin dhe Andrean, vëllanë e tij, të cilët po hidhnin rrjetën në det sepse ishin peshkatarë.**
- 17. Dhe Jezusi u tha atyre: «Ejani pas meje dhe unë do t'ju bëj peshkatarë njerëzish».** Sot, të tillë "peshkatarë", ne i quajmë shërbëtorë të Ungjillit, pastorë apo predikues.
- 18. Dhe ata i lanë menjëherë rrjetat dhe e ndoqën.** Apostulli Gjon thotë se ata ishin takuar me Jezusin më parë, ndaj nuk ishin të panjohur me njëri-tjetrin. Këta peshkatarë menjëherë hoqën dorë nga puna e tyre e përditshme dhe u bënë ndjekësit, dishepujt e Zotit.
- 19. Dhe mbasi eci edhe pak, pa Jakobin, birin e Zebedeut dhe Gjonin, vëllanë e tij, të cilët ndreqnin rrjetat e tyre në barkë.**
- 20. Dhe i thirri menjëherë; dhe ata e lanë atin e tyre, Zebedeun, në barkë me mëditësit dhe shkuan pas tij.** Babai i tyre, Zebedeu, duhet të ketë pasur në pronësi një biznes peshkimi, rrjedhimisht, ai nuk mbeti vetëm për të vijuar punën.

Për të menduar

Zoti Jezus i thërret të gjithë njerëzit në pendim dhe besim. A ju kujtohet mësimi i mëparshëm në lidhje me pendesën? Mësuam se pendesa është ndryshimi i të menduarit për Perëndinë dhe mëkatën. Njerëzit që pendohen, i shohin mëkatet e tyre dhe largohen prej tyre. Në të vërtetë, më parë këto mëkate nuk i shqetësonin, por tani ata mendojnë se mëkatet e tyre janë të tmerrshme, për shkak se e çnderojnë dhe e trishtojnë Zotin. Prandaj, ata i urrejnë ato dhe duan t'i shmangin. Megjithatë, duhet pranuar se rrëfimi i mëkateve mund të jetë shumë i vështirë; neve nuk na pëlqen të përulemi. Por, kjo është pendesa e vërtetë.

Pendimi nuk i fshin mëkatet; rrëfimi i tyre nuk i heq ato. Ne kemi bërë gabim, dhe duhet të gjendet një mënyrë se si kjo gjë të bëhet e drejtë. Ungjilli i Jezusit është pikërisht për ne dhe na tregon se si mund të bëhemi të drejtë përpara Perëndisë. Kur Zoti Jezus vdiq në kryq, Ai vdiq për njerëzit që kishin kryer mëkate. Ai mori ndëshkimin që meritonin mëkatarët. Ky është lajmi më i mirë i ardhur ndonjëherë, për njerëz fajtorë si ne. A ju kujtohet se Marku e quajti këtë lajm të mirë “Ungjilli”?

Zoti na bën thirrje që t'i besojmë Ungjillit për punën e Zotit Jezus. Ne nuk mund të çlirohemi nga mëkati dhe faji. Por Jezusi thërret: “Ejani tek Unë”. Të besosh do të thotë të vësh besimin tek Ai. Mbase nuk guxonin të besoni se Zoti është i gatshëm t'ju falë. Mbase duket një gjë tepër e mirë për të qenë e vërtetë. Por Vetë Jezusi e tha këtë. Në një vend tjetër në Bibël, Jezusi premtoi: “... dhe atë që vjen tek unë, unë nuk do ta nxjerr jashtë”. Kjo do të thotë që, ai që shkon tek Jezusi për rrëfimin e mëkateve, duke i besuar Atij për shpëtim, Ai nuk do ta refuzojë, dhe as do ta largojë atë kurrë nga prania e Tij.

Një shërbesë e pazakontë kishtare

- 21. Dhe hynë në Kapernaum dhe menjëherë, të shtunën, ai hyri në sinagogë,** një ndërtesë e kishës judaike **dhe dha mësim.**
- 22. Dhe njerëzit habiteshin nga doktrina e tij,** mësimet e Tij, **sepse ai i mësonte si një që ka pushtet dhe jo si skribët.** Skribët ishin mësues të thjeshtë të Biblës. Njerëzit e ndienin se Jezusi nuk ishte si ata. Jo vetëm që Ai mësonte gjëra të reja, por i mësonte në një mënyrë shumë të ndryshme.
- 23. Dhe në sinagogën e tyre ishte një njeri i pushtuar nga një frymë e ndyrë,** ky njeri ishte i kontrolluar nga fryma e një demoni. Perëndia lejonte që shumë njerëz në kohën e Jezusit të ishin në një gjendje të tillë të dëshpëruar. Kjo siguronte një mundësi për të treguar fuqinë dhe mëshirën e Zotit Jezus. Ndërsa Jezusi po predikonte, ka gjasa që Zoti të jetë shqetësuar prej këtij njeriu, **i cili filloi të bërtasë,**
- 24. duke thënë: «Mjerë! Ç’ka midis nesh dhe teje, o Jezus nazarenas? A erdhe të na shkatërrosh?** Ai nuk dëshironte që Jezusi të kishte të bënte me të dhe vuri në pikëpyetje të drejtën e Tij për ta bërë këtë. E megjithatë, ai e dinte se Jezusi nuk ishte një njeri i zakonshëm, sepse tha: **Unë e di kush je: I Shenjti i Perëndisë».**
- 25. Dhe Jezusi e qortoi duke thënë: «Hesht dhe dil prej tij!».**
- 26. Dhe fryma e ndyrë, pasi e përpëliti,** bëri që trupi i atij njeriu të mjerë të dridhej, **dhe, si lëshoi një britmë të madhe, doli prej tij.** Fryma u largua, edhe pse nuk dëshironte.
- 27. Dhe të gjithë u mahnitën aq shumë, saqë pyesnin njëri-tjetrin duke thënë: «Ç’është kjo? Çfarë doktrinë e re qenka kjo? Ky i urdhëruaka me autoritet edhe frymërat e ndyra, dhe i binden».** Njerëzit ishin me të vërtetë të habitur. Nuk ishin vetëm mësimet që transmetoheshin me autoritet, por Ai tregoi fuqi të madhe edhe në shërimin e këtij njeriu shumë të trishtuar. Edhe demonët duhej

t'i bindeshin Atij! E gjithë kjo filloi t'u bënte përshtypje njerëzve, duke u bindur se Jezusi ishte një njeri i veçantë, dikush që meritonte që të dëgjohej!

28. Dhe fama e tij u përhap menjëherë në mbarë krahinën përreth Galilesë.
Çdokush dëgjoji për Të.

Për të menduar

Zoti Jezus shkoi gjithnjë në sinagogë të shtunën, por kjo, jo vetëm për shkak të traditës. Ai e bëri këtë, sepse atje lexohej dhe mësohej Fjala e Perëndisë. Ai shkoi edhe për t'i mësuar njerëzit që ishin aty.

Sot, Zoti Jezus ende vjen çdo të diel në vendin ku ne adhurojmë! Nuk shkojmë vetëm ne në kishë, aty vjen edhe Jezusi, përmes predikimit të Fjalës së Tij. Ai vjen për të na mësuar, në mënyrë që jeta jonë të mund të përmirësohet dhe shpirti ynë të shpëtohet nga fuqia e mëkatit. Ne mund të mos kemi një frymë të ligë, që të na kontrollojë siç ndodhte me njeriun në këtë kapitull, por ne të gjithë kemi një zemër mëkatare. Dëshirat tona mëkatare na kontrollojnë. Vetëm Zoti Jezus mund të na shpëtojë nga fuqia e mëkatit. Prandaj, është e rëndësishme të shkojmë te vendi që Zoti Jezus është duke vizituar! Këtë të diel, kërkojini Atij t'ju mësojë, t'ju shpëtojë dhe t'ju flasë në zemër.

Një mrekulli në shtëpi

29. **Sapo dolën nga sinagoga, erdhën në shtëpinë e Simonit dhe të Andreas, të cilët ishin vëllezër me Jakobin dhe Gjonin.**
30. **Por vjehrra e Simonit ishte në shtrat me ethe dhe ata, menjëherë, i folën për të.**
31. **Atëherë ai u afrua, e kapi për dore dhe e ngriti; menjëherë ethet e lanë dhe ajo nisi t' u shërbejë.** Normalisht, pas një temperature të lartë, ndiheni të dobët për ditë të tëra. Por kur Jezusi e shëroi këtë grua nga ethet e saj, ajo u bë menjëherë e fortë përsëri dhe mund t' u shërbente miqve.
32. **Por në mbrëmje vonë, pas perëndimit të diellit,** (sipas judenjve, dita e shtunë kishte mbaruar) **i prunë të gjithë të sëmurët dhe të demonizuarit.** Pritën që e shtuna të përfundonte, sepse kishin frikë të thyenin ligjet që farisenjtë kishin bërë për të shtunën.
33. **Dhe gjithë qyteti ishte mbledhur te dera,** sepse të gjithë donin të shihnin mrekullitë e Tij dhe të dëgjonin fjalët e Tij.
34. **Ai shëroi shumë, që lëngonin nga sëmundje të ndryshme,** lloje të ndryshme sëmundjesh, **dhe dëboi shumë demonë; dhe nuk i lejoi demonët të flisnin, sepse ata e njihnin.** Cila qe arsyeja që nuk lejoheshin të flisnin? Sepse, në qoftë se ata do t' u tregonin të gjithëve, se kush ishte Ai me të vërtetë, kjo do të sillte shumë trazira, gjë që do t' ia vështirësonte më shumë Jezusit kryerjen e punës së Tij.

Për të menduar

Zoti Jezus kishte predikuar që "Mbretëria e Perëndisë" ishte "afër". Çdo mbretëri ka një mbret. Në Mbretërinë e Perëndisë, Vetë Jezusi është Mbreti. Kjo, sepse Jezusi është edhe Perëndi. Prandaj, Ai ka atë pushtet, të cilin nuk e ka askush tjetër. Mos harroni, Ai i urdhëroi njerëzit të hiqnin dorë nga puna dhe ta ndiqnin. Ai e tregoi fuqinë e Tij edhe mbi demonët, të cilët iu bindën dhe i lanë të lirë shpirtrat e njerëzve. Ndërsa tani lexojmë se si Ai e shfaqti Vetën si një Mbret i mirë dhe i mëshirshëm. Vjehrra e Simonit qe e sëmurë dhe nuk mund të bënte punët e shtëpisë; Zoti Jezus e shëroi atë, dhe menjëherë më pas, ajo mundi t'u kthehej punëve të saj dhe edhe të shërbente.

Për shkak të mëkatit, asnjëri prej nesh nuk mundet t'i shërbejë Perëndisë apo njerëzve të tjerë. Ne i shërbejmë vetvetes, por nuk ishte ky qëllimi për të cilin u krijuam. Të shpëtohesh do të thotë të çlirohesh nga mëkatet e zemrës egoiste.

A bëni edhe ju siç bënë dishepujt? Menjëherë, ata e sollën rastin e nënës së sëmurë përpara Zotit. Le të mësojmë nga kjo dhe le t'ia parashtrojmë menjëherë nevojat tona Atij në lutje. Ai erdhi për të shërbyer, në mënyrë që ne të mund t'i shërbejmë Atij. Pa Të, ne nuk mund të bëjmë asgjë të pëlqyeshme në sytë e Tij. Çfarë "lajmi ungjillor" i mrekullueshëm: Zoti është i gatshëm të jetë një Mbret i tillë, një Mbret me zemër shërbëtori!

Nuk është kurrë tepër herët për ta kërkuar Zotin

- 35. Dhe, të nesërmen në mëngjes, kur ende ishte shumë errët, shumë herët, Jezusi u ngrit, doli dhe shkoi në një vend të vetmuar, një vend të qetë ku Ai mund të ishte vetëm, dhe atje u lut.** Edhe pse dita e mëparshme duhet të kishte qenë e zënë dhe e mundimshme, Jezusi u ngrit shumë herët në mëngjes për t'u lutur.
- 36. Dhe Simoni dhe ata, që ishin me të, iu vunë nga pas.**
- 37. Dhe, kur e gjetën, i thanë: «Të gjithë po të kërkojnë!»,** të gjithë janë vënë në kërkimin Tënd.
- 38. Dhe ai u tha atyre: «Le të shkojmë në fshatrat e afërme që të predikoj edhe atje, sepse për këtë kam ardhur».** Kjo është arsyeja se përse kam ardhur në këtë tokë.
- 39. Dhe predikonte nëpër sinagogat e tyre në gjithë Galilenë, dhe dëbonte demonët.**

Për të menduar

Sa të zëna ishin ditët e Jezusit! E pra, dukej se njerëzit nuk i jepnin Atij asnjë moment pushimi. Rrallë ndodhte të kishte një moment të qetë! Megjithatë, Ai e dinte se sa e rëndësishme ishte koha me Perëndinë; ndaj edhe ngrihej shumë herët në mëngjes për t'u lutur. Jezusi i vuri të gjitha nevojat e Tij përpara Atit, në lutje.

Po ju, a e filloni ditën në këtë mënyrë, duke u ngritur më herët në mëngjes, që të mos jeni në nxitim e sipër? Gjithsesi, ne kemi nevojë edhe për më shumë kohë për t'u lu-

tur, nga sa kishte Zoti Jezus. Ai kurrë nuk mëkatoi; Ai nuk kishte një zemër mëkatore. Jezusi ishte në gjendje t'u rezistonte tundimeve. Por ne i kemi të dyja: një zemër mëkatore dhe një zemër mëkatdashëse. Prandaj, edhe duhet të lutemi çdo mëngjes, para se të shkojmë në shkollë apo punë. "Zot, mbamë; ndihmomë; drejtomë! A mund të kem ndihmën Tënde të hirshme, për të Të dashur dhe për të Të shërbyer, sot?".

Jezusi e dinte arsyen për të cilën erdhi në tokë, por u desh pak kohë përpara se dishepujt ta kuptonin këtë. Ata kishin disa ide të tjera për qëllimin e ardhjes së Zotit në botë. Sidoqoftë, Jezusi e dinte se nuk kishte ardhur për të kërkuar famë, dhe as të gjente rehati, nuk ishte këtu të shijonte kënaqësitë, apo të shpërdoronte kohën e Tij. Ai kishte një qëllim të madh. Ai ishte dërguar për të bërë punën e Atit të Tij. Ai erdhi për t'i mësuar njerëzit për mëkatet e tyre dhe për shpëtimin e Tij. Para së gjithash, Ai erdhi për të dhënë jetën e Tij për mëkatarët, duke vdekur në kryq.

Edhe juve ju është dhënë një qëllim për jetën. Të gjithëve na është dhënë. Qëllimi ynë është ta lavdërojmë Perëndinë ndërsa gjejmë kënaqësi në Të dhe krijimin e Tij. Qëllimi ynë është t'i përdorim dhe t'i zhvillojmë talentet tona. Kjo është arsyeja përse mësojmë në shkollë; që të jemi më të dobishëm për t'i shërbyer Atij dhe të tjerëve në këtë jetë.

A e dini se si dëshiron Zoti t'i përdorni dhuntitë dhe talentet që ju ka dhënë? Nëse jo, atëherë si Sauli, edhe ju duhet t'i thoni: "Zot, çfarë do Ti të bëj unë?". Ekziston një nevojë e madhe për punëtorë të perëndishëm në botën tonë: misionarë për t'i ndihmuar dhe mësuar ata që nuk e njohin Perëndinë; mësues dhe mësuese në shkollat e krishtera; shërbëtorë, pleq dhe dhjakë; prindër të perëndishëm në familje. Ekziston një nevojë e madhe edhe për zdrukthëtarë të perëndishëm, inxhinierë kompjuterësh, për profesionistë të mirë. Me fjalë të tjera, le të lutemi që Zoti të na bëjë të dobishëm për Të, si dhe për njerëzit e kishës sonë, të komunitetit dhe botës.

Lebrosi i pastruar

- 40. Dhe erdhi tek ai një lepros,** një njeri me sëmundjen e tmerrshme, vdekjeprurëse të lebrës, **duke iu lutur, duke i rënë në gjunjë dhe duke i thënë: «Po të duash, ti mund të më pastrosh».**
- 41. Dhe Jezusi pati dhembshuri, shtriu dorën, e preku dhe i tha: «Po, dua, qofsh i pastruar!».**
- 42. Dhe, posa tha këto, menjëherë lebra e la dhe ai u shërua,** u bë tërësisht më mirë. Lëkura e tij dukej sërish e shëndetshme.
- 43. Pastaj, pasi e paralajmëroi rreptësisht, menjëherë e nxori jashtë,**
- 44. duke i thënë: «Ruhu se i tregon gjë ndokujt, por shko, paraqitu te prifti dhe ofro për pastrimin tënd sa ka urdhëruar Moisiu, si dëshmi për ta».** Perëndia ia dha Moisiut këto ligje. Duhej që prifti ta kontrollonte këtë njeri, dhe të vlerësonte nëse ky i fundit ishte shëruar plotësisht apo jo. Nëse ishte shëruar, ai tashmë kishte të drejtën të hynte në tempull dhe të kthehej te familja e tij.
- 45. Por ai, sapo doli, filloi ta shpallë, fliste kudo, dhe ta përhapë fort fjalën,** përhapoi lajmin, **saqë Jezusi nuk mund të hynte më haptas në qytet, por qëndronte përjashta nëpër vende të vetmuara; dhe nga çdo anë erdhën tek ai.**

Për të menduar

Lebra është një sëmundje e cila e bren dhe shkatërron trupin e njeriut. Njerëzit me lebrë humbasin gjymtyrët e tyre, gishtërinjtë e dorës dhe të këmbës, hundën e veshët. Një burrë me lebrë nuk ishte vetëm i sëmurë, ai ishte edhe i papastër. Kjo nuk do të thoshte se ishte fizikisht i papastër. Për më tepër, sipas ligjeve të Perëndisë, ai nuk lejohej të qëndronte as në shtëpi dhe as në kishë. Askush nuk lejohej ta prekte. Edhe nëse ishte i martuar dhe kishte fëmijë, ai nuk mund t'i përqafoje dhe as të përqafohej prej tyre. Kjo ishte një jetë shumë e vetmuar. Zoti e kishte urdhëruar këtë për të na dhënë një tablo, e cila tregon se çfarë na shkakton mëkati. Jeta e një lebrosi është një tablo krejt e zbehtë e ferrit. Ai është një vend i vetmuar, përplot me vuajtje, ku askush, asnjëherë, nuk do t'ju japë një përqaftim! Një vend ku ndihet vetëm zemërimi i Perëndisë.

Mëkatet tona janë si lebra; ato na kanë shkualifikuar, na kanë bërë të papërshtatshëm për shtëpinë e Perëndisë (parajsën), si dhe për të qenë së bashku me Kishën e Perëndisë në parajsë. Vetëm Zoti Jezus mund të na e heqë këtë "papërshtatshmëri". Vini re: Ai e preku atë njeri. Me atë prekje, Ai në të vërtetë po deklaronte: "Unë jam i përgatitur të bëhem si ju, në lebrën tuaj, jam i gatshëm të zë vendin tuaj. Unë do të jem zëvendësuesi juaj". Ne mund të shpëtohem nga Zoti Jezus, vetëm kur Ai zë vendin tonë. Ungjilli deklaroi se Jezu Krishti është i gatshëm të marrë vendin e mëkatarit. Ashtu si efektet e lebrës, që e përçudnonin njeriun, ashtu janë edhe efektet e mëkatis. A e kuptoni se si mëkati e shëmton zemrën tonë? Të qenët egoist është një gjë e shëmtuar. Të qenët krenar, po ashtu. Të gjitha ato mëkate na bëjnë të papastër.

A ndieni diçka nga "lebra" e mëkatis? Nëse jo, përkulni gjunjët para Zotit dhe kërkojini t'ju bëjë të ndjeshëm ndaj saj. Lexoni Fjalën e Perëndisë për të kuptuar se në çfarë mënyrash jeni një "lebrosi" frymëror. Por, nëse e ndieni barrën e mëkatis, atëherë shkoni edhe ju te Zoti si ai lebrosi. Kërkojini Atij t'ju bëjë të pastër. Ungjilli deklaroi se Jezu Krishti është i gatshëm t'ju pastrojë dhe se Ai ka zënë vendin e mëkatarit.

T'i ndihmohet të tjerët

Pasi Zoti Jezus kishte udhëtuar nëpër Galile për të dhënë mësim, Ai u kthye në Kapernaum. Në fillim, të gjithë ishin shumë entuziastë për këtë. Megjithatë, në këtë kapitull, Marku do të na tregojë se ishte një grup njerëzish të cilët kishin filluar ta urrenin Atë.

- 1. Pas disa ditësh, ai erdhi përsëri në Kapernaum dhe u mor vesh se ai gjendej në shtëpi;**
- 2. dhe, menjëherë, u mblodhën shumë, sa nuk gjeje më vend as përpara derës;** turma ishte më e madhe se shtëpia, madje edhe një verandë e madhe te dera, ishte mbushur plotësisht. Njerëzit ishin të etur për të dëgjuar sërish predikimet e Jezusit, pasi Ai kishte qenë larg për disa javë; **dhe ai u predikonte Fjalën.**
- 3. Atëherë i erdhën disa që i paraqitën një të paralizuar,** një njeri i cili nuk ishte në gjendje të ecte apo të ulej, **të cilin po e bartnin katër vetë.** Shtrati i tij dukej si një barelë. Ky grup prej katër burrash solli mikun e tyre te Zoti Jezus, që ai të mund të gjente shërim.
- 4. Por, duke qenë se nuk mund t'i afroreshin për shkak të turmës,** sepse turmat e njerëzve kishin bllokuar hyrjen, **zbuluan çatinë në vendin ku ndodhej Jezusi dhe, pasi hapën një vrimë, e lëshuan vigun mbi të cilin rrinte shtrirë i paralizuari,** përpara këmbëve të Zotit Jezu Krisht.

Për të menduar

Çfarë miqsh të mrekullueshëm kishte ky nevojtar! Ai kurrë nuk mund ta kishte takuar Zotin Jezus pa ndihmën e tyre.

Miqtë e tij ishin miq të vërtetë; ata bënë gjithçka që ishte e mundur për ta ndihmuar. Ata ishin të bindur që Zoti Jezus mund ta ndihmonte mikun e tyre të çalë, dhe nuk do të lejonin t'i pengonte asgjë. Po ne, a jemi miq të tillë?

Ka shumë nevoja në botën tonë — shumë më tepër nga sa do të mund të ndihmojmë ndonjëherë. E pavarësisht nga kjo, ne jemi të thirrur të bëjmë çdo përpjekje për t'i ndihmuar njerëzit në nevojë. Le të fillojmë me ata që i kemi pranë, në shtëpitë tona, ka vëllezër e motra, të cilëve mund t'u nevojitet ndihma jonë; në klasë, ka fëmijë që janë pa një mik të vërtetë; në komunitetin tonë, mund të ketë njerëz të moshuar, të cilët mund të jenë të vetmuar ose të sëmurë. Ndaloni dhe kujtoni një njeri të tillë në nevojë që gjendet në komunitetin tuaj.

Por, për çfarë kanë nevojë më së shumti këta njerëz? Vargjet që sapo lexuam na japin përgjigje. Ata, bashkë me ne, kanë nevojë për Zotin Jezus si Shpëtimtar, për t'i çliruar nga mëkati dhe faji dhe për t'i ndihmuar të ecin në rrugën e Perëndisë. Frymërisht, ne jemi si ai i çali, plotësisht të paaftë për të qenë të shenjtë, ashtu siç urdhëron Zoti. Mëkati sundon në zemrat tona dhe ne nuk mund ta thyejmë pushtetin e tij. Kjo është e vërtetë për të gjithë njerëzit. Prandaj, le t'i sjellim në lutje përpara Zotit Jezus miqtë dhe familjen tonë. A jemi edhe ne të vendosur, ashtu siç ishin miqtë e të lënguarit? Arsyeya përse ata çanë përmes turmës derisa shkuan para Zotit Jezus, është sepse ata me të vërtetë besonin se vetëm Ai mund ta shëronte mikun e tyre.

I vetmi që mund t'i falë mëkatet

5. **Jezusi, kur pa besimin e tyre**, besimin që ata kishin se Jezusi mund ta shëronte mikun e tyre, **i tha të paralizuarit: «O bir, mëkatet e tua të janë falur!»**. Sa me butësi dhe në mënyrë personale i drejtohet Jezusi këtij burri! Por, mbase miqtë e tij mbetën disi të zhgënjyer fillimisht. Ata po shpresonin për një mrekulli, e në vend të saj, Jezusi po fliste për mëkate! Megjithatë, Jezusi e dinte që nevoja më e madhe e këtij njeriu nuk ishte ajo fizike, por frymërore.
6. **Por aty po rrinin ulur disa skribë**, burra që ishin mësues të rëndësishëm të Biblës, **të cilët, në zemrën e vet, po mendonin:**
7. **«Ç'flet ky kështu blasfemi? Kush mund të falë mëkatet, veç Perëndisë vetë?»**. Si guxon Jezusi të thotë që mëkatet e këtij njeriu janë falur? Nëse Jezusi do të kishte qenë vetëm njeri, atëherë ata do të kishin pasur të drejtë. Jezusi po thoshte diçka që vetëm Perëndia mund ta thotë. Por Jezusi është Perëndi dhe ka autoritet të falë mëkatet. Këta skribë nuk ishin gati ta pranonin që ky njeri, Jezusi, ishte edhe Perëndi.
8. **Dhe Jezusi, i cili menjëherë kuptoi me frymën e vet se ata po i mendonin këto gjëra me vete, u tha atyre: «Pse i mendoni këto gjëra në zemrat tuaja?**
9. **Çfarë është më lehtë, t'i thuash të paralizuarit: “Mëkatet e tua të janë falur”, apo t'i thuash: “Çohu, merre vigun tënd dhe ec”?** Në dukje ishte më e lehtë t'i thuhej një njeriu që mëkatet e tij ishin falur, sepse të tjerët nuk mund ta prononin nëse kjo ishte e vërtetë apo jo. Gjithsesi, t'i thuhej një të paralizuarit: “Ngrihu dhe ec!”, ishte një mrekulli që mund të shihej e të dëshmohej nga të gjithë!
10. **Por, që ta dini se Biri i njeriut ka pushtet të falë mëkatet mbi dhe,**
11. **unë po të them (i tha të paralizuarit): “Çohu, merre vigun tënd dhe shko në shtëpinë tënde!”».**

12. Dhe ai u ngrit menjëherë, mori vigun e vet dhe doli përjashta në praninë e të gjithëve dhe kështu të gjithë u habitën dhe lëvduan Perëndinë duke thënë: «Një gjë të tillë s'e kemi parë kurrë!».

Për të menduar

Zoti mësoi se nevoja jonë më e madhe është falja e mëkateve. Ne mëkatojmë çdo ditë. Mbase ishim të ngadaltë për t'iu bindur prindërve tanë, mbase përjetuam zili kur pamë një shok klase që kishte një vakt më të mirë, ose u zemëruam kur nuk dolëm të parët, apo mbase nuk ua vumë veshin lutjeve të babait. Edhe pse jemi mëkatarë, Zoti është i gatshëm të na falë. Sot, ulini gjunjët para Zotit dhe kërkon i faljen e Tij.

Nëse asnjëherë nuk e ndieni nevojën t'i kërkonti Zotit t'ju falë mëkakat, atëherë ka diçka që nuk shkon me ju — diçka edhe më të rëndë se sëmundja e këtij njeriu! Kjo do të thotë që ju jeni ende të vdekur frymërisht. Vetëm Perëndia mund të na ngrejë nga ajo lloj vdekjeje. Përlinini gjunjët përpara Perëndisë në lutje dhe kërkojini t'ju shpëtojë, në këtë mënyrë mund të ecni në një bindje plot gëzim ndaj Tij.

Mjeku i shpirtit në veprim

- 13. Dhe Jezusi doli përsëri gjatë bregut të detit dhe gjithë turma erdhi tek ai dhe ai i mësonte.** Me sa zell i mësonte Jezusi njerëzit!
- 14. Dhe, duke kaluar, pa Levin, birin e Alfeut, i cili qe ulur në vendin e tatimeve,** Levi qe ulur në një tryezë ku mblidheshin para taksash për romakët. Por, ai edhe vidhte nga njerëzit, duke u kërkuar atyre më shumë nga sa kërkonin romakët. Ato para shtesë i fuste në xhepin e tij. Jezusi ndaloi, pa në sytë e Levit, **dhe i tha: «Ndiqme!»**. Kjo do të thoshte: “Hiq dorë nga ajo punë dhe eja, bëhu dishepulli im!”. **Dhe ai, Levi, u ngrit dhe e ndoqi.** Ai hoqi dorë nga puna e tij, nga gjithë ato para dhe e ndoqi Jezusin.
- 15. Dhe ndodhi që, kur Jezusi ishte në tryezë në shtëpinë e Levit,** për të ngrënë një vakt të cilin Levi e kishte përgatitur dhe organizuar që edhe miqtë tij të vjetër të mund ta takonin Mësuesin e tij të ri, **shumë tagrambledhës,** mbledhës taksash të tjerë që punonin për romakët, **dhe mëkatarë,** njerëz që njiheshin për jetesën e tyre mëkatore, **u ulën në tryezë me Jezusin dhe me dishepujt e tij; në fakt ishin shumë ata, që e ndiqnin.**
- 16. Dhe skribët e farisenjtë, duke e parë se po hante me tagrambledhës dhe me mëkatarë, u thanë dishepujve të tij: «Si ha dhe pi ai bashkë me tagrambledhës e me mëkatarë?».** Farisenjtë e respektonin dhe e mbanin rreptësisht ligjin e Perëndisë. Në fakt, ata nxorën gjithsej 613 ligje! Një prej tyre ishte që nuk mund të blije ushqim nga ata që nuk ishin farisenj dhe as nuk mund të haje në shtëpinë e tyre. Për shkak të këtyre rregullave, ata ishin të çuditur që Jezusi hante me njerëz që njiheshin si mëkatarë. Në kohën e Biblës, të ngrënë në një tryezë me dikë do të thoshte që mes jush ekzistonte një miqësi e mirë!
- 17. Dhe Jezusi, kur e dëgjoi, u tha atyre,** skribëve dhe farisenjve: **«Nuk janë të shëndoshët, ose ata që janë mirë, që kanë nevojë për mjekun, por të sëmurët; unë nuk erdha për të thirrur të drejtët, ata që janë të shenjtë, por mëkatarët**

për pendim, për t'i thirrur që të largoheshin nga të menduarit dhe të jetuarit në mëkat».

Për të menduar

Përgjigjja e Zotit për skribët dhe farisenjtë në vargun 17 na mëson diçka të mrekullueshme rreth Perëndisë: Ai dëshiron t'i shpëtojë mëkatarët! Çdo mjek i mirë dëshiron t'i ndihmojë të sëmurët të shërohen, por Zoti mezi pret t'i ndihmojë dhe t'i shpëtojë mëkatarët. Mëkati është i rezikshëm dhe i dëmshëm. Është si një sëmundje e tmerrshme që ju bën të paaftë për të bërë vullnetin e Perëndisë dhe në fund përfundon në vdekje.

Zoti gjithashtu qortoi qëndrimin e farisenjve. Jo vetëm që i shihnin me përbuzje njerëzit që nuk bënin një jetë të shenjtë, por njëkohësisht nuk bënin asgjë për t'i ndihmuar. Ata nuk e miratonin faktin që Zoti Jezus hante me mëkatarët dhe u predikonte mesazhin e shpëtimit të Perëndisë. Ndërkohë që Jezusi i ndihmonte mëkatarët, ata e akuzonin për gjëra të liga. Por veprimet e Jezusit nxorrën në pah mëkatin e tyre dhe kjo gjë i bëri të ndiheshin fajtorë.

A shqetësoheni për njerëzit e tjerë që nuk e njohin Zotin? A ndodh t'i shihni me nënçmim ata që nuk jetojnë një jetë të krishterë? Atëherë po veproni si këta farisenj! Ne kurrë nuk duhet t'i shohim me përbuzje njerëzit që jetojnë një jetë mëkatore, sepse edhe ne kemi mëkat në zemrat tona. Mbase ata nuk kanë askënd që t'u mësojë se si Zoti dëshiron që të jetojnë. Shumë prej tyre janë të lënduar. Mendoni për mënyra se si mund t'i ndihmoni të tjerët në lagje, në shkollë ose në punë.

Konflikte të tjera

- 18. Atëherë dishepujt e Gjonit (Pagëzorit) dhe ata të farisenjve po agjëronin.** (Agjërim do të thotë ta privosh veten nga ushqimi dhe lëngjet për një kohë të caktuar, për t'i treguar Perëndisë seriozitetin dhe sinqeritetin tënd për lutje të caktuara, ose trishtimin për mëkatin tënd.) **Ata erdhën te Jezusi dhe i thanë: «Përse dishepujt e Gjonit dhe ata të farisenjve agjërojnë, kurse dishepujt e tu nuk agjërojnë?».** Farisenjtë agjëronin të paktën dy herë në javë. Ata po përpiqeshin të dukeshin më të sinqertë dhe më të shenjtë sesa Jezusi dhe dishepujt e Tij. Edhe pse ata nuk e respektonin Gjon Pagëzorin, nuk e kishin aspak problem ta përdornin atë. Por Jezusi u dha një përgjigje befasuese.
- 19. Dhe Jezusi u përgjigj atyre: «Vallë a mund të agjërojnë dasmorët, ndërsa dhëndri është me ta? Për aq kohë sa kanë më vete dhëndrin, nuk mund të agjërojnë!** Jezusi po thoshte: "A agjërojnë të ftuarit në një dasmë?". Patjetër që jo! Është një kohë feste, një kohë për të ngrënë dhe për të pirë. Perëndia kërkonte që populli i Tij të agjëronte vetëm një herë në vit, në Ditën e Shlyerjes së Mëkateve (Lev. 16; 23:26-32). Jezusi mund t'ua kishte kujtuar këtë gjë farisenjve. Por Ai u dha një përgjigje tjetër: nuk ishte koha e duhur për të agjëruar.
- 20. Por do të vijnë ditët kur do t'u merret dhëndri,** kur Zoti Jezus do të arrestohej dhe të kryqëzohej në mënyrë të dhunshme, **dhe atëherë, në ato ditë, ata do të agjërojnë,** sepse ato do të ishin ditë të trishtueshme.
- 21. Dhe askush nuk qep një copë stof të ri mbi një petk të vjetër,** sepse copa e re nuk do të ngjitej mirë me copën e vjetër dhe të përdorur, **përndryshe copa e asaj së resë shkul prej së vjetrës dhe grisja bëhet më keq.**
- 22. Po ashtu, askush nuk shtie verë të re në kacekë të vjetër, përndryshe vera e re,** ndërsa fermentohet, **i shqyen kacekët,** sepse lëkura është e vjetër dhe e ngurtë, **dhe vera derdhet e kacekët prishen; porse vera e re duhet shtënë në kacekë të rinj,** që janë të fortë për aktivitetin e fermentimit».

Për të menduar

Marku shkroi për konflikte të ndryshme mes Zotit Jezus dhe drejtuesve judenj të kishës: së pari, mbi pushtetin e Jezusit për të ofruar faljen e mëkateve; pastaj në lidhje me të ngrënat e tij, i shoqëruar nga njerëzit e botës, njerëz mëkatarë; dhe në këtë rast, mbi çështjen e agjërimit. Jezusi iu përgjigj atyre me tri shëmbëlltyra: një martesë, veshjet dhe shishet e verës.

Çfarë nënkuptonte Zoti me këta shembuj? Ai po u mësonte farisenjve se feja e tyre në përpjekje për të qenë të shenjtë nuk mund të përshtatej kurrë me mësimet e Jezusit për hirin dhe faljen e plotë. Edhe ne duhet ta kemi të qartë e ta mbajmë parasysht këtë mësim. Lajmi i Mirë i Perëndisë është se shpëtimi është vetëm vepër e Tij. Kurrë nuk mund të jetë një ndërthurje e veprave tona të bindjes dhe hirit të Tij.

Përpjekja për ta fituar faljen përmes të qenët i përkryer është si qepja e një cope të re në një palë pantallona krejtësisht të vjetra. Në të gjitha përpjekjet tona, ne vetëm shtojmë mëkate, sepse asgjë nga ato gjëra që bëjmë nuk është e përkryer. Atëherë, si mund të shpëtohem ne? Vetëm duke e larguar shikimin nga vetja dhe duke parë drejt Zotit Jezu Krisht. Zoti Jezus erdhi në tokë dhe iu bind Atit. Ai jetoi një jetë të përkryer, një jetë pa mëkat. Megjithatë, në fund të jetës së Tij Ai vdiq në kryq. Jezusi nuk vdiq për shkak të mëkateve të Tij, Ai vdiq për të tjerët. Mesazhi i mrekullueshëm i Biblës është se, kur besojmë vetëm tek Ai si Shpëtimtari i vetëm që mund të na shpëtojë plotësisht, do të shpëtohem. Dhe, nuk mjafton vetëm ta dini këtë mesazh, ai duhet besuar.

Një ditë e veçantë për ne

- 23. Por ndodhi që një ditë shabati ai,** Jezusi, **po kalonte nëpër të mbjella,** në një rrugë të shkurtër, **dhe dishepujt e tij, duke kaluar, filluan të këpusin kallinj.** Edhe pse nuk ishte fusha e tyre, ligji jude e lejonte këtë gjë. Por, për farisenjtë kjo gjë ishte një problem i madh, sepse dishepujt po e bënin këtë ditën e shabatit. Në librin e ligjeve të farisenjve, këputja e të mbjellave ishte korrije; korrija ishte punë, dhe puna nuk ishte e lejueshme ditën e shabatit!
- 24. Dhe farisenjtë i thanë: «Shih, përse po bëjnë atë që nuk është e ligjshme ditën e shabatit?».** Ata thanë: “Pse janë duke e thyer ligjin dishepujt e Tu?”. Natyrisht, ata nuk përmendën që po thyenin një ligj të bërë nga njeriu.
- 25. Zoti duhej t’i përgjigjej kësaj pyetjeje.** Në vend që t’u thoshte sa qesharakë ishin, Ai iu përgjigj atyre me një pyetje tjetër. **Dhe ai u tha atyre: «A nuk keni lexuar vallë ç’bëri Davidi, kur pati nevojë dhe kishte uri, ai dhe ç’qenë me të?».**
- 26. Se si hyri ai në Shtëpinë e Perëndisë në kohën e kryepriftit Abiathar dhe hëngri bukët e paraqitjes, të cilat nuk lejohet t’i hajë askush, përveç priftërinjve dhe u dha edhe atyre,** që ishin njerëz të zakonshëm, **që qenë me të?».** Në tempull kishte një tryezë me bukë. Kjo bukë shkëmbehej me bukë të freskët ditën e shabatit. Kështu që, kjo do të thotë se Davidi jo vetëm që hëngri bukën e caktuar për priftërinjtë, por ai gjithashtu e bëri këtë veprim ditën e shabatit. Por prapëseprapë, Davidi nuk bëri asnjë gjë të gabuar, sepse kishte me të vërtetë nevojë për ushqim.
- 27. Dhe u tha atyre: «Shabati është bërë për njeriun dhe jo njeriu për shabatin.** Farisenjtë harruan që Zoti e bëri ditën e shabatit për kënaqësinë dhe përfitimin tonë; ata e kishin bërë një ditë të pakëndshme me rregullat e pafundme që Perëndia nuk i kishte dhënë kurrë.
- 28. Prandaj Biri i njeriut është zot edhe i shabatit».**

Për të menduar

Pa dyshim që farisenjtë ishin të pështjelluar. Mësuesi i ri dhe dishepujt e Tij i thyen pothuajse të gjitha ligjet e tyre. Dukej sikur ata po e ndiqnin dhe monitoronin Jezusin gjithandej me një bllok shënimesh. Ata po e kontrollonin sipas listës së tyre: “Duhet bërë” dhe “Nuk duhet bërë”. Sipas tyre, Jezusi dhe dishepujt e Tij dështuan.

Edhe ne mund të jemi si ata. Njerëzit mund të mos veprojnë si ne; disa nuk vishen si ne, të tjerë mund të mos e respektojnë ditën e diel ashtu si ne. E megjithatë, ne nuk duhet të bëhemi si farisenjtë, të cilët i shkualifikuan të gjithë për shkak se nuk respektuan rregullat e tyre. Rregullat dhe normat tona mund të jenë të mira dhe të urta, por kjo nuk do të thotë se janë rregullat e normat e Perëndisë.

E diela nuk është krijuar për të qenë një ditë e mërzitshme. Përkundrazi, është krijuar për të qenë një ditë krejt e veçantë. Zoti na lejon që të ndalojmë të gjithë ritmin tonë të punës, në mënyrë që të kemi kohë të veçantë për Të dhe për të tjerët. Na jep kohë që të vijmë së bashku në adhurim; të kalojmë kohë me familjen; të vizitojmë ata që janë të vetmuar; dhe veçanërisht, të kalojmë kohë të qetë vetjake me Zotin në lutje dhe në leximin e Fjalës së Tij ose në shoqërinë e librave të tjerë të mirë.

A ju duket i mërzitshëm leximi i një libri të mirë, ose koha me prindërit dhe miqtë tuaj më të mirë? Zakonisht akivitete të tilla nuk na duken aspak të mërzitshme, ato na pëlqejnë. Kështu është edhe me të dielën, nëse na duket e mërzitshme, problemi qëndron te ne!

Zemërimi i Zotit Jezus

- 1. Dhe ai hyri përsëri në sinagogë**, në kishën judaike. Jezusi e kishte zakon që të merrte pjesë në shërbesën e adhurimit, në ditën e sabbatit; **dhe aty ishte një njeri, që kishte një dorë të tharë**, e tharë në atë mënyrë që nuk mund të përdorej.
- 2. Dhe ata**, farisenjtë, **po e ruanin nëse do ta shëronte ditën e sabbatit, që pastaj ta paditnin**, gjë që kishin shumë dëshirë ta bënë, në mënyrë që ta hiqnin qafe Atë. Por kjo mund të ndodhte vetëm nëse e gjenin në gabim.
- 3. Dhe ai**, Jezusi, **i tha njeriut, që e kishte dorën të tharë: «Çohu në mes të të gjithëve!»**. Kjo do të thoshte që duhet të ngrihej, ndërsa të gjithë të tjerët vazhdonin të ishin të ulur. Tani ai mund të shihej nga të gjithë pjesëmarrësit në sinagogë.
- 4. Dhe u tha atyre**, farisenjve që po shikonin me shumë zell: **«A është e lejueshme në ditët e sabbatit të bësh mirë apo keq, të shpëtosh një jetë apo ta vrasësh?»**. Por ata heshtnin, duke mos i thënë asgjë në përgjigje të pyetjes së Tij të thjeshtë. Jo vetëm që jemi të *lejuar* që të bëjmë të mirën në ditën e sabbatit, por jemi të *urdhëruar* të bëjmë të mirën, apo jo? Të zbatosh ligjin do të thotë të bësh të mirën kur mundesh.
- 5. Atëherë ai, si i shikoi rreth e qark me zemërim, i hidhëruar**, duke u ndier shumë i trishtuar, **për ngurtësinë e zemrës së tyre, i tha atij njeriu: «Shtrije dorën tënde!»**. Sa e çuditshme që Zoti Jezus e urdhëroi këtë burrë ta bënte këtë veprim! Ai nuk mundej t'i bindej këtij urdhri, sepse dora e tij ishte e tharë! Por prapëseprapë, ky burrë u bind, Jezusi i dha fuqinë. **Dhe ai e shtriu, dhe dora e tij u rregullua e shëndoshë si tjetra** – tërësisht e shëruar.
- 6. Dhe farisenjtë dolën jashtë e menjëherë bënë këshill bashkë me herodianët kundër tij, se si ta vrasin**. Herodianët ishin miq të romakëve. Ata nuk ishin njerëz të perëndishëm, e megjithatë, farisenjtë nuk hezituan t'u kërkonin ndihmë për të vranë Jezusin.

Për të menduar

Jezusi na mëson se e diela është një ditë e veçantë, një ditë e ndarë mënjanë për Perëndinë. Meqenëse nuk duhet të jemi të zënë me aktivitetet e përditshme në shtëpi ose në shkollë, ka kohë për të bërë gjëra të tjera. Një gjë që Jezusi bëri në të "Dielën" e Tij ishte vajtja në sinagogë, e cila ishte një kishë judaike. Ne duhet ta ndjekim gjithnjë shembullin e Tij, kudo ku jemi. Vajtja në kishë duhet të ketë një qëllim: qëllimi është që jo vetëm të lavdërosh Perëndinë, por edhe të mësosh prej Tij. Lutuni gjatë javës që Zoti t'ju mësojë dhe t'ju flasë për të vërtetat e Tij, ditën e diel, në kishë. Edhe Jezusi u bëri të mira njerëzve në atë ditë. Ne nuk mund t'i shërojmë dot njerëzit, por mund të lutemi për ata që kanë nevojë për shërim. Nuk mund t'i vizitojmë të gjithë të sëmurët, por mund t'u dërgojmë një kartolinë të bukur, ose t'u shkruajmë një letër njerëzve që njohim. Njerëzit e vetmuar në shtëpinë e pleqve gëzohen kur kanë vizita, kur dikush shkon për të kaluar kohë me ta dhe për të kënduar. Mendoni, çfarë mund të bëni për të tjerët, në ditën e Zotit?

Zoti Jezus u zemërua, kur farisenjtë nuk iu përgjigjën pyetjes së thjeshtë që Ai u drejtoi. Pse? Ai ishte i zemëruar me ta, sepse nuk dëshironin të bënin atë që e dinin se ishte e drejtë. Ata nuk ishin aspak të shqetësuar për vuajtjet e burrit me dorë të tharë. Zoti nuk ka ndryshuar. Ai zemërohet kur ne lejojmë vuajtje, aty ku mund të sjellim një ndryshim. Ai e urren mizorinë që bëhet ndaj njerëzve të tjerë, madje edhe ndaj kafshëve. Ne shpesh e konsiderojmë dhunën si një lojë; por nuk duhet të harrojmë, se edhe në lojëra, ajo mbetet dhunë, një gjë e urryer nga Jezusi!

Të kërkosh dhe të shërbesh

7. **Dhe Jezusi me dishepujt e vet u tërhoq drejt bregut të detit; dhe një turmë e madhe nga Galileja i ndoqi; edhe nga Judea;**
8. **dhe nga Jerusalemi, nga Idumeja,** vendi i Edomit nga Dhiata e Vjetër, **nga përtej lumit të Jordanit; gjithashtu, një turmë e madhe nga rrethinat e Tiroso dhe të Sidonit, erdhi tek ai, kur dëgjoi çfarë ai bënte.** Është e qartë që njerëzit që e ndiqnin Atë vinin nga i gjithë Izraeli, madje edhe prej jashtë vendit. Disa duhet të ecnin për ditë të tëra për të arritur zonën ku ishte Jezusi.
9. **Dhe ai u tha dishepujve të tij të kenë gati një barkë, për shkak të turmës që të mos e shtynte.** Ngaqë njerëzit ishin duke u shtyrë për t'iu afruar Atij, Zoti u tha dishepujve të Tij që të kishin një barkë të vogël gati, në rast se Ai do të kishte nevojë të qëndronte në barkë për t'u predikuar atyre, apo për të shpëtuar nga shtypja.
10. **Duke qenë se ai kishte shëruar shumë veta, të gjithë, që kishin sëmundje, dyndeshin rreth tij që ta preknin.**
11. **Dhe frymërat e ndyra, kur e shihnin, binin përmbys para tij dhe bërtisnin, duke thënë: «Ti je Biri i Perëndisë!».** Njerëzit me frymëra të ndyra ishin të kontrolluar nga Satani, më shumë nga sa jemi ne zakonisht, si mëkatarë të rënë.
12. **Por ai i qortoi, urdhëroi, rreptësisht që të mos e bënin të njohur atë.** Zoti Jezus i urdhëroi frymërat e ndyra që të mos i tregonin askujt për Të.

Për të menduar

Njerëzit erdhën nga të gjitha anët për të dëgjuar Zotin Jezus. Atyre iu desh të shpenzonin para dhe kohë për të udhëtuar drejt vendit ku ishte Jezusi. A jeni edhe ju që të etur për ta gjetur Zotin Jezus, saqë do të bënit gjithçka që ta gjeni? Kush është personi më i rëndësishëm për ju? Po gjëja më e rëndësishme? A gjeni kohë në ditën tuaj për të shkuar para Zotit në lutje dhe për ta dëgjuar kur Ai ju flet në leximin e Biblës? Shumë fëmijë dhe të rritur nuk kanë mundësi ta dëgjojnë Fjalën e Perëndisë, dhe për këtë arsye i luten një perëndie që nuk ekziston. Por, sa më keq është kjo, që Perëndia është kaq afër dhe sërish të mos i lutesh Atij!

Sa e çuditshme që Zoti u tha atyre frymërave të liga të mos flisnin! Ata nuk po thoshin asgjë të pavërtetë. Madje duket sikur po e adhuronin ndërsa rrëfyen: "Ti je Biri i Perëndisë!". Asnjë nga judenjtë ende nuk kishte bërë një rrëfim të tillë. Pse nuk i lejonte Jezusi ato frymëra të liga t'u tregonin të tjerëve e të shpërndanin mesazhin e Ungjillit si predikues?

Një arsye ishte se të gjithë e dinin që ato ishin frymëra të liga. Kjo nuk do të ishte aspak ndihmë për Zotin Jezus, sepse njerëzit do të mendonin që edhe Ai mund të ishte i lig. Në botën sot ka raste të ngjashme të njerëzve që përpiqen të përziejnë të keqen me shenjtërinë.

Disa njerëz mendojnë se nuk ka gjë të keqe të përdorësh muzikën rok të botës për të kënduar këngë të perëndishme. Mendoni se Zoti Jezus do ta kishte pranuar një muzikë të tillë për të sjellë mesazhin e Ungjillit?

Ashtu si Jezusi e bëri të qartë se nuk dëshironte të kishte të bënte me gjëra që i përkisnin botës së mëkatit, le të jemi edhe ne të zellshëm për ta mbajtur të ndarë mëkatën nga shenjtëria.

Të Dymbëdhjetët

13. **Pastaj ai u ngjit në mal**, ku së pari kaloi një natë në lutje, **dhe thirri pranë vetes ata që desh**, ata që Ai zgjodhi. **Dhe ata erdhën tek ai**. Ata lanë punët e tyre të rregullta dhe u bënë nxënësit e Tij.
14. **Dhe ai i caktoi dymbëdhjetë që të rrinin me të dhe t'i dërgonte të predikojnë,**
15. **dhe të kishin pushtet të shëronin sëmundjet dhe të dëbonin demonët.**
16. **Dhe Simonit ia vuri emrin**, i dha një emër tjetër, **Pjetër**;
17. **Dhe Jakobit, birit të Zebedeut, dhe Gjonit, vëllait të Jakobit, ua vuri emrin Boanerges, që do të thotë: "Bij të bubullimës";**
18. **dhe Andrea, Filipi, Bartolomeu, Mateu, Thomai, Jakobi i Alfeut, Tadeu, Simon kanaaneasi,**
19. **dhe Juda Iskarioti, i cili edhe e tradhtoi.**

Për të menduar

Pse Zoti Jezus zgjodhi dymbëdhjetë burra që të ishin me Të? Mos vallë sepse i pëlqente të rrethohej nga miq? Zoti ishte një qenie njerëzore, pra kjo mund të jetë një arsye. Por arsyeja kryesore se përse dëshironte që këta dymbëdhjetë burra të ishin me Të, ishte që t'i përgatiste ata për detyrën e predikimit dhe mësimit. Duke qenë me Të çdo ditë, dishepujt kishin mundësi ta njihnin Jezusin. Përmes vëzhgimit të Mësuesit të tyre, ata mësuan se si të vepronin; përmes dëgjimit të mesazheve të Tij, ata mësuan atë që duhej të mësonin. Në fakt, ata mësuan aq shumë, saqë më vonë, edhe armiqtë e tyre ishin të mahnitur nga njohuritë e tyre prej Biblës.

Sot, Zoti Jezus nuk është me ne, në të njëjtën mënyrë siç ishte me dishepujt. Sidoqoftë, ne e kemi Fjalën e Tij me vete. Çdo ditë, mund të jemi me Atë, kur ulemi për të lexuar Biblën. A po merrni kohë për ta bërë këtë? Zoti na flet përmes Fjalës së Tij. Në të, mësojmë se kush është Ai, dhe cila është mënyra se si vepron.

Zoti i zgjodhi edhe dishepujt me kujdes të madh, pas shumë lutjesh (Luka 6:12-13). Ai do t'i përdorte këta njerëz për të ndërtuar Kishën e Tij. Njëmbëdhjetë prej tyre ishin besnikë dhe të drejtë, por një, Juda Iskarioti, vetëm sa u shtir si i tillë.

Më vonë, Jezusi u tradhtua nga Juda. Ai nuk ishte besnik ndaj Zotit, dhe e shiti Mësuesin e tij që të vritej. Por, tashmë Jezusi e dinte që Juda do ta tradhtonte! Prapëseprapë, Zoti Jezus, asnjëherë nuk e trajtoi keq Judën. Ai nuk e përjashtoi atë nga rrethi i Tij. Sërish e sërish, Ai i shfaqti dashuri Judës; Zoti ishte besnik ndaj Judës dhe u përpoq që t'ia fitonte zemrën.

Ne mund të nxjerrim një mësim nga mënyra se si Zoti e trajtoi Judën. Ai nuk e refuzoi, edhe pse e dinte që Juda nuk ishte i ndershëm. Si i trajtojmë miqtë tanë? Si veprojmë ndaj atyre që janë të pasjellshëm ndaj nesh? A jeni një ndikim i mirë tek ata me të cilët kaloni kohën, si kohën tuaj në shkollë, ashtu edhe në aktivitetet pas saj? A u jepni zemër të tjerëve që të bëjnë gjënë e duhur, sepse ajo i sjell kënaqësi Perëndisë? A e ngrini zërin të flisni, kur diçka është e gabuar, për shkak se e trishton Perëndinë? Nuk është e lehtë të jesh një mik i mirë. Ju mund të jeni një mik i vërtetë vetëm me ndihmën e Zotit. A është Zoti i gatshëm t'ju ofrojë ndihmë për këtë? Po, Ai është. Kur Ai thotë: "Pa mua, nuk mund të bëni asgjë.", Ai po ju jep zemër që të shkoni tek Ai për ndihmë, që të jeni një mik i vërtetë.

I zemëruar, i lig, apo asnjëra nga këto

- 20. Pastaj hynë në një shtëpi,** mbase në Kapernaum, që u bë vendi kryesor ku Jezusi dhe dishepujt e Tij qëndruan. **Dhe u mblodh përsëri një turmë aq e madhe, saqë as bukë s'mund të hanin.** Njerëzit vinin dhe iknin në mënyrë të vazhdueshme, aq sa Jezusi dhe dishepujt e Tij nuk kishin kohë të mjaftueshme për të ngrënë.
- 21. Dhe kur të afërmit e tij e morën vesh, shkuan ta marrin atë,** ata do ta merrnin Atë dhe ta largonin prej aty, **sepse ata thanë: «Nuk është në vete».** Ata menduan që Ai po luante mendsh.
- 22. Kurse skribët, që kishin zbritur nga Jerusalemi, thoshin: «Ai ka Beelzebubin,** Ai ka demonin kryesor brenda Tij, **dhe i dëbon demonët me kreun e demonëve».** Ata e akuzuan Jezusin duke thënë se po punonte për Satanin.
- 23. Dhe ai i thirri pranë vetes dhe u foli me anë të shëmbëlltyrave,** përmes një kuptimi të fshehur: **«Si mundet që Satani të dëbojë Satanin?»**
- 24. Dhe në qoftë se një mbretëri është përçarë në vetvete,** nëse njerëzit në një mbretëri luftojnë kundër njëri-tjetrit, **ajo mbretëri nuk mund të qëndrojë.** Një mbretëri e tillë nuk do të zgjasë kurrë, por do ta shkatërrojë veten përmes një lufte civile.
- 25. Dhe në qoftë se një shtëpi përçahet në vetvete, ajo shtëpi nuk mund të qëndrojë.** Nëse anëtarët e familjes luftojnë kundër njëri-tjetrit, ajo familje nuk do të mund të mbijetojë si e tillë.
- 26. Kështu, nëse Satani ngrihet kundër vetvetes dhe është përçarë, nuk qëndron dot, por i vjen fundi!** E tërë mbretëria e tij do të rrëzohej.
- 27. Askush nuk mund të hyjë në shtëpinë e të fortit dhe t'ia grabitë,** t'ia vjedhë, **sendet e tij, pa e lidhur më parë të fortin; dhe atëherë mund t'ia grabitë shtëpinë.** Në fillim, përpara se t'i marrë çdo gjë, hajduti do të lidhë të fortin e shtëpisë ku ndodhet.

Për të menduar

Bibla nuk është vetëm një libër me histori. Është Libri i Perëndisë, në të cilin Perëndia na tregon për Vetën dhe për veprën e Birit të Tij për t'i shpëtuar mëkatarët. Pa Zotin Jezus, shpëtimi nuk është i mundshëm. Marku ishte i bindur për këtë; ai besonte që Jezusi ishte Biri i Perëndisë. Por jo të gjithë e besonin këtë. Vetë familja e Jezusit mendoj që Atij i kishte ikur mendja. Ata dëshironin që Ai të kthehej në Nazaret. Drejtuesit e kishës mendonin që Jezusi ishte i keq. Ata dëshironin që ta vrisnin Atë, ose të paktën ta ndalonin. Çfarë mendoni për Zotin Jezus? Nëse Ai nuk është i veçantë për ju, ju duhet t'i kërkoni Zotit t'ju tregojë sa i mirë dhe i mrekullueshëm është Ai, në mënyrë që edhe ju të dëshironi të bëheni dishepulli i Tij.

Në vargun 27 Zoti shpjegon të gjithë veprën e Tij. Ai erdhi për të shkatërruar veprën e Satanit. Ne të gjithë jemi nën pushtetin e Satanit. Fatkeqësisht, kjo gjë as nuk na shqetëson. Por Krijuesi ynë i mirë dhe i mëshirshëm dërgoi Birin e Tij për t'i shpënuar mëkatarët. Gjëja e parë që Ai duhet të bëjë është të shkatërrojë pushtetin e "të fortit" në shtëpinë tonë – zemrën tonë. Kur të ndodhë kjo gjë, do ta dimë: dëshira të reja dhe të mira do të lindin në zemrën tonë; do të vëmë re një dëshirë për të nderuar Perëndinë; mëkati do të na hidhërojë, sepse e lëndon Perëndinë; dhe lumturia jonë më e madhe do të jetë t'i shërbejmë Zotit dhe ta nderojmë Atë. A i dalloni gjëra të tilla në zemrën tuaj? Nëse po, ju do të dini gjithashtu që Satani dhe zemrat tuaja të liga nuk do të dorëzohen lehtë së luftuari kundër Perëndisë. Ne ende mëkatojmë, edhe pse vërtet duam t'i shërbejmë Perëndisë. Por, në fund, Perëndia është Ai që do të triumfojë.

Mëkati i pafalshëm

- 28. Në të vërtetë po ju them,** Jezusi e përdor këtë shprehje për të thënë diçka shumë të rëndësishme: **se bijve të njerëzve do t'u falen të gjitha mëkatet dhe çdo blasfemi që do të thonë;** të blasfemosh është më e rëndë sesa të thuash fjalë të liga. Është të thuash gjëra të liga për Perëndinë dhe popullin e Tij; njëlloj si të mallkosh;
- 29. po për atë që do të blasfemojë kundër Frymës së Shenjtë, nuk do të ketë falje përjetë; ai është fajtor për dënim të përjetshëm».** Dënim do të thotë gjykim dhe ndëshkim i përjetshëm në ferr.
- 30. Sepse ata thoshin: «Ai ka një frymë të ndyrë!».** Ai ka një demon.

Për të menduar

Të gjitha mëkatet janë të rënda; ato e fyejnë Perëndinë dhe shkaktojnë zemërimin e Tij. Kur ne mëkatojmë, ne e çnderojmë Krijuesin tonë. Perëndia nuk mund të lejojë dhe nuk do të lejojë që mëkati të mos ndëshkohet. Si Gjykatësi i qiellit dhe tokës, Ai do të merret me çdo mëkat që kemi bërë. Ne mund t'i harrojmë, t'i shpërfillim apo madje, as të mos i vëmë re një pjesë të madhe të mëkateve tona. Por Perëndia i sheh dhe i di ato, të gjitha. Është e rëndësishme të dimë që mëkatet tona janë një gjë e ligë. Kërkojini Zotit t'ju ndihmojë t'i kuptoni mëkatet tuaja tani. Pse tani? Sepse sot, Zoti është ende i gatshëm t'i falë mëkatet. Dera që i pret mëkatarët të kthehen tek Ai, nuk është mbyllur ende; ardhja e Zotit Jezus në këtë tokë dhe mësimet e Tij e vërtetojnë këtë gjë. Ai ju thërret të ktheheni tek Ai. Edhe pse mund të keni bërë mëkate të çdo lloj natyre, Ai është gati t'ju pranojë. Vini re atë që tha Zoti: "se bijve

të njerëzve do t'u falen të gjitha mëkatet," edhe disa mëkate të blasfemisë! Ai ju inkurajon të kërkonin faljen e Tij.

Por ka një mëkat, për të cilin Zoti deklaroi se nuk do ta falë. Ai e quan atë "blasfemi kundër Frymës së Shenjtë". Po çfarë është ky mëkat saktësisht? Është ajo që drejtuesit judenj sa e patën bërë. Ata thanë që Zoti Jezus kishte një demon në zemër, dhe të gjithë gjërat e mira që Ai bëri ishin vepër e Satanit. Në zemrat e tyre, drejtuesit judenj e dinin që Zoti Jezus nuk ishte demon. Nga jeta dhe fjalët e Tij, ishte e qartë që Fryma e Shenjtë jetonte brenda Tij. Por ata e urrenin aq shumë, sa që nuk kishin frikë që ta thërrisnin Atë me emrat më të këqinj.

Blasfemia kundër Frymës së Shenjtë nuk është e njëjtë me mosbesimin dhe as me mosbindjen. Ne shpesh e shpërfillim ndërgjegjen dhe bëjmë atë që është e gabuar. Ky është mëkat, por kjo nuk është e njëjtë me blasfeminë kundër Frymës së Shenjtë.

Pse nuk mund të falet ky mëkat? Arsyeja është sepse njerëzit që kanë bërë këtë mëkat nuk do të pendohen kurrë për atë që kanë bërë dhe nuk do ta rrëfejnë mëkatin e tyre. Zemrat e tyre janë bërë të ngurta dhe tërësisht indiferente. Nëse nuk i rrëfejmë mëkatet tona, nuk mund të ketë falje. Nëse nuk i kërkonin falje babait kur bëni diçka të gabuar, as ai nuk mund t'ju falë, gjithashtu. Ai mund të mos mbajë mëri ndaj jush, dhe ai duhet të jetë i gatshëm t'ju falë juve; por ai nuk mundet t'ju falë, sepse ju nuk e keni rrëfyer dhe nuk keni kërkuar falje.

Kështu është kur njerëzit blasfemojnë ndaj Frymës së Shenjtë. Ata nuk pendohen kurrë për mëkatet e tyre, por janë të ngurtë dhe të ftohtë, dhe Fryma e Shenjtë i lë vetëm!

Familja e vërtetë e Jezusit

31. **Ndërkaq erdhën vëllezërit e tij**, gjysmë-vëllezërit dhe anëtarët e familjes, **dhe e ëma dhe, si ndaluan përjashta, dërguan ta thërrasin.**
32. **Dhe turma ishte ulur përreth tij; dhe i thanë: «Ja, nëna jote dhe vëllezërit e tu janë përjashta dhe po të kërkojnë».**
33. **Por ai iu përgjigj atyre duke thënë: «Kush është nëna ime, ose vëllezërit e mi?».**
34. **Dhe duke vështruar rreth e qark ata që ishin ulur rreth tij, tha, shikoni: «Ja nëna ime dhe vëllezërit e mi!**
35. **Sepse kushdo që bën vullnetin e Perëndisë, ai është vëllai im, motra ime dhe nëna!».**

Për të menduar

Më herët, Marku tregoi që familja dhe miqtë e Jezusit ishin duke u shqetësuar shumë për Atë. Ata mendonin që Atij ishte duke i ikur mendja, kështu që ata vendosën të shkojnë dhe të flasin me Jezusin. Por kur ata arritën, nuk mund t'i afroreshin, sepse Ai ishte i ulur në mes të një rrethi të madh njerëzish. Ata u kërkuan njerëzve që të përcillnin një mesazh tek Ai. Më në fund, mesazhi mbërriti në veshin e Zotit. Përgjigjja e Tij ishte tërësisht e papritur. Pothuajse dukej e ftohtë dhe e gabuar, veçanërisht sepse familja e Tij ishte shumë e shqetësuar për Të.

Pse reagoi Zoti në atë mënyrë? E dimë që Ai e donte familjen e Tij; sidoqoftë, Ai na mëson që Perëndia është më i rëndësishëm, madje edhe sesa familja jonë e dashur. Kur duhet të zgjedhim, Perëndia duhet të jetë gjithmonë i pari. Ka raste, që çmimi i

të qenët i krishterë është që duhet të lësh familjen. Shumë të krishterë e kanë bërë këtë zgjedhje. Le të mos harrojmë të lutemi për ata.

Prapëseprapë, të bëhesh një ndjekës i Jezusit nuk është humbje. Më shumë fitohet, sesa humbet. Mund ta mësojmë këtë nga përgjigjja e Jezusit. Duke u kthyer ngadalë, Ai i quajti njerëzit e ulur përreth Tij “nëna ime, ose vëllezërit e mi”. Pa dyshim që, kur Ai e tha këtë, sytë i shkëlqenin nga dashuria dhe ngrohtësia. Ai i konsideronte të gjithë këta njerëz familjen e Tij. Dhe çfarë prove kishte që ata ishin familja e Tij frymërore? Prova është që ata i bindeshin vullnetit të Perëndisë sikur Ai Vetë po i mësonte (vargu 35). Vëllezërit dhe motrat e Jezusit janë vetëm ata, të cilët i binden dhe i besojnë Atij, e duan dhe dëshirojnë ta nderojnë Atë. Le të jemi të paralajmëruar: thjesht të qenët pjesë e kishës nuk ju bën vëlla apo motër të Jezusit.

Sa e veçantë është të jesh në familjen Jezusit! Është e mrekullueshme të kesh një baba të mrekullueshëm dhe një mama të mrekullueshme, një vëlla dhe një motër më të madhe, një xhaxha/dajë dhe hallë/teze të veçantë. Por është shumë më mirë të kesh Zotin Jezus si vëlla! Pse? Ai është i aftë të na shpëtojë nga pushteti i fajit dhe i mëkatit; familja jonë e gjakut nuk mund ta bëjë këtë. Ai është i aftë të na ndryshojë zemrat, ndaj mund ta duam dhe t’i shërbejmë Zotit. Ai është i aftë të sigurojë për të gjitha nevojat që kemi.

A do të jeni të mirëpritur në “rrethin e Tij familjar”? Zoti Jezus kurrë nuk e largoi asnjë prej atyre që dëshironin të qëndronin me Të. Jini të bindur që kur i luteni Atij, Ai është i gatshëm t’ju pranojë. A do të thoshte: “Do të më kërkoni dhe do të më gjeni ...”, e më pas, të mos shfaqte gatishmëri t’ju pranonte? Gatishmëria e Tij për të na pranuar duhet të na japë zemër, edhe kur e dimë që e kemi trishtuar thellësisht me mëkatet tona.

Shëmbëlltyra e mbjellësit

- 1. Pastaj nisi përsëri të japë mësim në breg të detit; dhe pranë tij u mbloodh një turmë aq e madhe, saqë ai hyri në barkë dhe rrinte ulur në det, në mënyrë që njerëzit ta dëgjonin më mirë; dhe e gjithë turma ishte në tokë buzë detit.**
- 2. Dhe ai u mësonte atyre shumë gjëra në shëmbëlltyra, thënie me mësim të rëndësishme, dhe u thoshte atyre në mësimin e tij, mësim që i jepte përmes dhënies së shëmbëlltyrave:**
- 3. «Dëgjoni! Ja, doli mbjellësi të mbjellë. Ai sjell imazhin e një bujku me një çantë me fara, duke i hedhur farat mbi dhe.**
- 4. Dhe ndodhi që, duke mbjellë, një pjesë e farës ra gjatë rrugës, në një shteg pranë ose ngjitur me fushën, dhe zogjtë e qiellit erdhën dhe e hëngrën.**
- 5. Një pjesë tjetër ra në gurishte, një copë toke e cekët me një shtresë gurësh të fortë nën të, ku nuk kishte shumë dhë dhe mbiu menjëherë, sepse s'kishte dhë të thellë. Duke qenë i cekët, dheu ngrohej shpejt, gjë që e bënte farën të rritej.**
- 6. Por, kur doli dielli, u dogj; dhe meqë nuk kishte rrënjë, duke qenë një shtresë gurësh nën të, u tha.**
- 7. Një pjesë tjetër ra midis ferrave; ferrat u rritën, e mbytën dhe nuk dha fryt. Ferrat u rritën më shpejt dhe i penguan farat të rriteshin për të dhënë të korra.**
- 8. Një pjesë tjetër ra në dhë të mirë, dhe dha fryt që rritej e shtohet dhe mban-te njëra tridhjetë, tjetra gjashtëdhjetë dhe tjetra njëqind». Kjo farë u rrit dhe u bë një bimë e shëndetshme, dhe, edhe pse jo të gjitha bimët ishin njëlloj të frytshme, të gjitha së bashku prodhonin një të korrë të mirë.**
- 9. Dhe ai u tha atyre: «Kush ka veshë për të dëgjuar, le të dëgjojë!».**

Për të menduar

Shpesh kjo shëmbëlltëri quhet “shëmbëlltëria e mbjellësit”. Megjithatë, është më mirë të mendojmë për të si “shëmbëlltëria e dheut”. Nuk është shkruar asgjë në të për mbjellësin apo për farën; përkundrazi, Zoti Jezus po na mëson për katër llojet e ndryshme të dheut. Përmes secilit prej tyre, Ai përshkruan një person i cili dëgjon apo lexon Fjalën e Tij. Ju përfaqësoni njërin prej llojeve të dheut në shëmbëlltëri; sa herë që lexojmë Biblën apo e dëgjojmë të predikohet, fara është mbjellë. Siç do të mësojmë më vonë në këtë kapitull, secili prej nesh reagon në një mënyrë të caktuar ndaj mësimëve që na jep Perëndia.

Ne nuk mund t'i ndryshojmë zemrat tona. Kjo vepër është vepra e Perëndisë. Në hirin e Tij, Ai e ndryshon zemrën e njeriut nga e pajetë, në një zemër të gjallë. Nëse Zoti nuk do ta bënte këtë, askush nuk do të shpëtohej. Megjithatë, ne kemi në dorë të shmangim disa gjëra që e bëjnë të vështirë si të dëgjuarit e Fjalës, ashtu edhe të mësuarit përmendsh të saj. Në këtë shëmbëlltëri Zoti shpjegoi se cilat gjëra e largojnë bekimin nga Fjala e dëgjuar apo e lexuar. Për shkak se shpesh jemi të shpërqendruar, është e rëndësishme t'i përgatisim zemrat tona për të kërkuar Perëndinë. Në Dhiatën e Vjetër lexojmë se Ezdra "... i ishte kushtuar me gjithë zemër studimit të ligjit të ZOTIT, ta zbatonte ..." (Ezd. 7:10).

Si Ezdra, edhe ne të gjithë duhet t'i përgatisim zemrat për ta kërkuar dhe dëgjuar Perëndinë. Mbase duhet të zgjedhim që të mos i mbushim mendjet tona me kaq shumë gjëra të padobishme. Ndoshta përgjatë gjithë javës, jemi tepër të zënë me gjëra tokësore, saqë vështirë se e dëgjojmë me durim Fjalën, ose mendojnë thellësisht në lidhje me të. Por, siç do ta shohim te pasazhi tjetër, kuptimi i shëmbëlltërisë na flet edhe për çfarë bëjmë me atë që kemi dëgjuar.

Zoti e fsheh të vërtetën

10. Tani kur ishte vetëm, ata që i rrinin përreth bashkë me të Dymbëdhjetët e pyetën për shëmbëlltyrën. I kërkuan t'ua shpjegonte shëmbëlltyrën.
11. Dhe ai u tha atyre: «**Juve ju është dhënë të njihni misterin e mbretërisë së Perëndisë; mister janë ato gjëra të cilat nuk mund t'i dimë kurrë, në qoftë se Perëndia nuk na i zbulon, kurse atyre që janë përjashta, jobesimtarëve, të gjitha këto u jepen me shëmbëlltyra,**
12. që: “**Duke parë, të shohin, por të mos vënë re; edhe duke dëgjuar, të dëgjojnë, por të mos marrin vesh, se mos kthehen, largohen nga mëkatet e ia rrefejnë ato Perëndisë, dhe mëkatet u falen**”».

Për të menduar

Pjesa më e madhe e njerëzve menduan që Jezusi ishte një rrëfimtar i mrekullueshëm. Por Jezusi nuk tregonte thjesht histori të bukura. Bibla nuk është një libër tregimesh; ajo është një “libër me një lajm”. Edhe te shëmbëlltyrat e Jezusit ka një mesazh. Vini re që dishepujt nuk ishin të kënaqur vetëm me dëgjimin e historisë. Ata i kërkuan Jezusit t'ua shpjegonte atë. Shumë njerëz nuk e marrin mundimin për një gjë të tillë. Ata thjesht lexojnë një kapitull të Biblës, e mbyllin atë dhe ndihen të kënaqur; sikur e kanë bërë detyrën. Por një gjë e tillë nuk ishte e mjaftueshme për dishepujt. A lutesh edhe ti që Zoti të ta bëjë të qartë Fjalën e Tij, kur nuk e kupton atë që ke lexuar në Bibël ose dëgjuar në kishë?

Mbase përgjigjja e Zotit në vargjet 11 dhe 12 tingëllon pështjelluese. Duket sikur Ai nuk do që njerëzit e tjerë të shpëtohen. Ai u tha dishepujve të Tij që Zoti u dha atyre bekimin për ta kuptuar këtë shëmbëlltyrë. Por të tjerët as nuk e kuptonin,

dhe as pendoheshin për të besuar. Cila është arsyeja se përse nuk ktheheshin në besim?

Ata nuk donin. Vini re: dishepujt erdhën për t'i kërkuar Zotit më shumë dhe ai ua ofroi me gëzim. Gjithsesi, pjesa më e madhe e njerëzve të tjerë asnjëherë nuk ia kërkoj Zotit shpjegimin e shëmbëlltyrave të Tij. Mbase atyre u pëlqyen historitë e Tij, por nuk kishin interes për mësimet e tij të vërteta. Ai u kishte thënë të gjithëve se kishin nevojë të largoheshin nga mëkatet e tyre, dhe se duhet të vinin tek Ai për shpëtim. Ata ishin të interesuar për mënyrën se si predikonte Jezusi, por jo për mesazhin e predikimeve të Tij.

A jeni edhe ju duke dëgjuar vetëm një pjesë të mesazhit të Perëndisë? Mbase ju pëlqen kur predikuesi tregon shumë histori të bukura gjatë predikimit të tij. Gjithashtu, kur lexoni Biblën, ju pëlqen të lexoni ato libra të Biblës që janë plot me tregime të lehta për t'u lexuar. Por, në qoftë se nuk ju intereson mesazhi i vërtetë në këto tregime, a nuk po bëni edhe ju të njëjtën gjë si ata njerëz që i dëgjuan historitë e Jezusit, por kurrë nuk e pyetën për kuptimin e tyre? Nëse nuk vijmë në kishë me dëshirën për të dëgjuar se çfarë ka për të na thënë Perëndia, atëherë predikimi do të jetë vetëm një histori e bukur, si një shëmbëlltyrë që nuk kuptohet.

Jezusi tha se do t'i ndëshkonte dëgjues të tillë. Si? Do t'i lejonte të vazhdonin të ishin të verbër ndaj së vërtetës. Do t'u mbyllte veshët, që të mos e dëgjonin mesazhin dhe si pasojë të mos pendoheshin. Nuk ka asnjë gjykim më të rëndë, prej të cilit të kemi frikë, sesa ai kur Zoti e fsheh të vërtetën e Tij prej nesh.

Ç'illoj dëgjuesi jeni?

13. Dhe u tha atyre: «Nuk e kuptoni këtë shëmbëlltyrë? Po atëherë si do t'i kuptoni të gjitha shëmbëlltyrat e tjera?
14. Mbjellësi mbjell fjalën.
15. Dhe ato pranë rrugës janë këta, në të cilët mbillet fjala, por kur e dëgjojnë, menjëherë vjen Satani e u merr fjalën që është mbjellë në zemrat e tyre.
16. Dhe, gjithashtu, ato që mbillen në gurishte janë këta, të cilët kur dëgjojnë fjalën, menjëherë e marrin me gëzim, janë shumë të entuziazmuar;
17. por s'kanë rrënjë në veten e tyre, por janë për pak kohë; pastaj, kur bëhet shtrëngim a përndjekje për fjalën, menjëherë skandalizohen, kthehen menjëherë te jeta e tyre e mëparshme.
18. Dhe ato që mbillen në ferra janë këta, të cilët dëgjojnë fjalën,
19. por kujdesjet e kësaj jete, rutina e përditshmërisë, dhe mashtrimet e pasurisë, dhe dëshirimet për të tjera gjëra, dëshirat, hyjnë e mbysin fjalën dhe, kjo bëhet e pafrytshme.
20. Por ato që u mbollën në dhe të mirë janë ata, të cilët dëgjojnë fjalën, edhe e presin, dhe japin fryt: një tridhjetë, një gjashtëdhjetë dhe një njëqind».

Për të menduar

Zoti na mëson që ka katër mënyra për t'iu përgjigjur Fjalës së Tij. Grupi i parë i njerëzve përshkruhen nga një shteg i mbushur me vështirësi. Mendjet e tyre janë plot me gjëra të tjera; ose nuk e dëgjojnë fare Fjalën, ose e harrojnë atë.

Grupi tjetër i njerëzve është plot me ngazëllim për mesazhin e Zotit. Ata bëjnë disa ndryshime të mira në jetën e tyre; megjithatë, nuk trishtohen në zemër për mëkatin e tyre. Ashtu si gurët e fortë nën tokë, këta njerëz ende kanë një zemër të fortë përbrenda. Prandaj, kur miqtë e tyre i përqeshin apo tallen për zgjedhjet e tyre të mira, ata heqin dorë dhe kthehen në stilin e jetës së mëparshme. Ose, kur e kuptojnë se, për të ndjekur Zotin, duhet të heqin dorë nga të gjitha kënaqësitë e tyre mëkatore, ata nuk janë të gatshëm ta bëjnë këtë. Kjo është për shkak se zemra e tyre nuk ndryshoi asnjëherë.

Më pas Jezusi vijon me përshkrimin e atyre që janë të krishterë në dukje. Ata kanë mësuar dhe kanë përfituar shumë njohuri nga Bibla. Ata mund të duken si të krishterë, por këta njerëz janë shumë më të zënë me gjëra të tjera sesa me Fjalën e Perëndisë. Ata i duan gjërat e botës - studimin e tyre, miqtë, punën, familjen ose pasionet e tyre - më shumë sesa Zotin dhe Fjalën e Tij. Këto gjëra tokësore janë si gjemba dhe ferra në shëmbëlltyrën e Jezusit. Barërat e këqia u rritën më shpejt se fara e hedhur nga fermeri, dhe në fund ia zunë frymën bimëve të mira. Meqenëse këta dëgjues i duan gjërat tokësore më shumë se Perëndinë, Fjala e Tij nuk prodhon kurrë fryte pendimi dhe besimi në zemrat e tyre.

Së fundi, Zoti flet për njerëzit që e dëgjojnë Fjalën dhe japin fryt të vërtetë. Zemrat e tyre kanë ndryshuar, dhe si pasojë, e gjithë jeta e tyre ndryshon. Ata sjellin fryt perëndishmërie: dashuri, durim, përlësi, pendim, besim, trishtim sipas Perëndisë dhe gëzim në Zotin. Sa e madhe është mirësia dhe fuqia e Perëndisë, kur Ai sjell këtë fryt në zemrat e mëkatarëve! Ata e marrin Fjalën me anë të hirit dhe japin fryt. Pyetja për ju sot është: "Ç'lloj 'dheu' jeni?".

Përdore mirë ose do ta humbasësh

21. Dhe u tha atyre: «A merret vallë llamba për ta vënë nën babunë ose nën shtrat? A nuk vihet mbi dritëmbajtëse?
22. Sepse nuk ka të fshehtë që të mos zbulohet, të bëhet qartësisht e njohur; as sekret që të mos dalë në dritë.
23. Nëse dikush ka veshë për të dëgjuar, le të dëgjojë!».
24. Dhe u tha atyre: «Vini re, tregoni kujdes për atë që dëgjoni. Me atë masë që ju matni, do t'ju matet juve; me fjalë të tjera, ju do të trajtoheni në mënyrën se si do t'i trajtoni mësimet e Mia; nëse refuzoni mësimin Tim, edhe ju do të refuzoheni; edhe juve që dëgjoni, dhe bindeni, do t'ju jepet edhe më.
25. Sepse atij që ka dhe e përdor atë në bindje, do t'i jepet, dhe atij që s'ka, sepse nuk po e përdor mirë, do t'i merret edhe ajo që ka».

Për të menduar

Vini re pyetjet e vargut 21. Mund t'u përgjigjesh fare lehtë! Natyrisht, një qiri duhet ta vësh në shandan. Të vësh një dritë nën një kovë ose nën krevat është gjë e pavlerë. Përkundrazi, qëllimi i dritës është të shndritë, pra që të përzërë errësirën.

Mendoni për mësimet e Zotit Jezus, si drita. Ai nuk i fshehu, por i predikoi hapur. Shumë njerëz i dëgjuan mësimet e Tij, por nuk i përdorën siç duhet. Ne lehtësisht mund të bëjmë të njëjtën gjë; ne i duam mësimet e Zotit, por shpesh i shpërfillim. Kjo është sikur të vësh një kovë mbi qiriun!

Prandaj Zoti Jezus na paralajmëron: nëse kemi veshë, më mirë t'i përdorim si duhet. Duhet të bëjmë diçka me mësimet e Tij. Mijëra të rinj kanë mësuar shumë gjëra nga

Fjala e Zotit, por nuk i janë bindur asaj. Nëse nuk e dëgjojmë Zotin, atëherë nuk duhet të mendojmë që Ai do të vazhdojë të na dëgjojë. Për këtë e kishte fjalën Jezusi kur tha: "Me atë masë që ju matni, do t'ju matet juve". Ai na jep atë që meritojmë. Prandaj, nëse nuk e marrim seriozisht Fjalën e Tij, nëse nuk e studiojmë atë në mënyrë që ta kemi si udhërrëfyes jete, mund të humbasim gjithçka. Ai mund të na e heqë Fjalën e Tij, ose t'i mbyllë veshët tanë ndaj saj.

Por, në të njëjtën kohë, Jezusi u premton dëgjuesve të Tij më shumë kuptim të të vërtetës së Tij, nëse ata e dëgjojnë dhe e besojnë Fjalën Tij. Dishepujt që ndoqën Zotin Jezus shpesh nuk e kuptonin atë që Ai po thoshte, e pavarësisht prej kësaj ata e besuan si të vërtetë atë që u thoshte Mësuesi i tyre. Ndaj Zoti u dha edhe më shumë aftësi për të kuptuar, ndërsa po i mësonte.

A po mëson Zoti, që mund ta fitojmë shpëtimin nëse e dëgjojmë Atë me kujdes? Jo, por Ai po mëson për pasojat që kanë veprimet që bëjmë. Ai e shpërblen të zellshmin, por ndëshkon përtacin. Ai jep shpërblimin e Tij, jo për shkak të zellit, por vetëm për shkak të hirit të Tij.

Le të jetë kjo lutja juaj e vazhdueshme: "Zot më ndihmo, jo vetëm të mësoj, por gjithashtu të bëj atë që më mëson. Më mbro nga lënia pas dore dhe nga refuzimi i gjërave që më ke mësuar. Më ndihmo t'i besoj ato, edhe kur nuk i kuptoj".

Mrekullia e rritjes

- 26. Dhe tha**, mbase në atë moment ose në një kohë tjetër: **«Mbretëria e Perëndisë është si një njeri që hedh farën në dhë.**
- 27. Dhe natën dhe ditën, ndërsa ai fle e çohet, fara mbin e rritet, pa e ditur ai se si.** Ai nuk e di se çfarë po ndodh me farën, sepse është nën dhe.
- 28. Sepse dheu prodhon vetvetiu;** patjetër që jo pa fuqinë e Perëndisë, por natyrisht, pa bërë ne ndonjë gjë; **më parë kërcellin, pastaj kallirin dhe, më në fund, kallirin plot me kokrra,** nga gjethja e vogël deri te fryti i pjekur.
- 29. Dhe kur fryti piqet, menjëherë ai dërgon draprin,** një vegël për procesin e korrjes, **sepse erdhi koha e korrjes.**

Për të menduar

Në shëmbëlltyrat e mëparshme Jezusi foli për mënyrën se si reagojmë ndaj mesazhit të Perëndisë. Në këtë shëmbëlltyrë, Ai po mëson për veprën e hirit të Perëndisë në jetën dhe zemrat e njerëzve. E dimë që mbjellja dhe rritja e bimëve nuk është në kontrollin tonë. Ne nuk mund të bëjmë asgjë për të shkaktuar rritjen e një fare, dhe as për ta bërë të prodhojë fryt – kjo është vepra e Perëndisë. Siç mësuam në meditimin e fundit, është e vërtetë që jemi të përgjegjshëm për atë që bëjmë me farën e Fjalës së Tij. Por këtu, Jezusi mëson që as mundi ynë më i madh, nuk mund ta bëjë farën të rritet.

E njëjta gjë vlen për zemrat tona! Vetëm vepra e hirshme dhe e fuqishme e Perëndisë mund t'i ndryshojë ato; vetëm Ai mund të thyejë rezistencën, ftohtësinë dhe mosbesimin tonë. E vërteta e mrekullueshme është që Perëndia e bën këtë gjë edhe në zemrat e armiqve! Ai mund të përdorë një fjalë të vogël, si një farë të vogël, për të shpëtuar një mëkatar.

E dimë që misri që hamë nuk ka qenë i tillë kur u mboll. Nisi si një filiz dhe dalëngadalë u rrit në një kërcell. Rrjedhimisht, prodhon kallirin, dhe kur kalliri të piqet, mund ta hamë. Edhe vepra e Perëndisë në zemrat e njerëzve nis si një gjë e vogël. Ai bën që të na hapen sytë ndaj mëkateve tona dhe të ndiejmë trishtim për to. Më pas, duam t'i bindemi Perëndisë, dhe të kemi dashuri për Të. Këto gjëra janë si një gjethe. Por bima do të rritet që të jetë më shumë se vetëm një gjethe; Fryma e Perëndisë do të na mësojë që të kuptojmë pse Zoti Jezus është kaq i rëndësishëm. Ai mund ta heqë fajin tonë dhe të na bëjë të pranueshëm përpara Perëndisë. Në këtë mënyrë rritemi porsì një kalli. Mbase mund ta kemi të vështirë të besojmë që Ai është i gatshëm që të jetë Shpëtimtari ynë. Por, kur Fryma e Shenjtë na jep besimin për t'i zënë besë veprës së Jezusit, do të përjetojmë shpengim dhe gëzim. Jeta jonë do të mbajë frytin e të qenët falënderues, të shenjtë dhe të bindur. Në këtë mënyrë, Perëndia na maturon për ditën përfundimtare "të korrijes" – ditën e vdekjes sonë.

Mos dilni në përfundimin e gabuar, pasi lexoni këtë shëmbëlltysë. Zoti nuk na mëson që do të gjendet vetëm fryt i mirë te besimtarët. Fatkeqësisht, ata do të kenë betejat e tyre me mëkatin deri në fund të jetës. Në një arë ju do të vini re shumë barëra të këqia mes bimëve të vërteta. Kështu është edhe zemra e atyre që janë shpëtuar nga Perëndia. Të gjithë fëmijët e Perëndisë do të ndihen "të varfër dhe nevojtarë në vetvete" për shkak të mëkateve të tyre, edhe pse ata janë "të pasur në Krishtin, Shpëtimtarin e tyre".

Siguri në Krishtin

- 30. Dhe tha: Me se ta krahasojmë mbretërinë e Perëndisë? Ose me çfarë shëmbëlltyre ta paraqesim?** Jezusi vazhdonte të mendonte për mënyra të reja që t'u mësonte atë që po bënte dhe që do të bënte, shpesh edhe për t'u dhënë zemër të krishterëve të rinj, dishepujve të Tij.
- 31. Ajo i ngjan farës së sinapit, që, kur është mbjellë në dhe, është më e vogla nga të gjitha farërat që janë mbi dhë, sepse është shumë e vogël;**
- 32. dhe, pasi mbillet, rritet dhe bëhet më e madhe se të gjitha barishtet; dhe lëshon degë aq të mëdha, sa zogjtë e qiellit mund të gjejnë strehë nën hijen e saj;** ata zogj që së pari do të hanin farën, tani gjejnë strehë nën hijen e pemës».
- 33. Dhe me shumë shëmbëlltyra të tilla, u shpallte atyre fjalën, ashtu si ata ishin në gjendje ta kuptonin.** Zoti gjithmonë kujtonte se sa të ngadaltë ishin ata për të kuptuar dhe për të besuar.
- 34. Dhe nuk u fliste atyre pa shëmbëlltyra, ndërsa dishepujve të tij, veçmas, ua shpjegonte gjithçka.**

Për të menduar

Sa mirë që gjërat e vogla në natyrë rriten e bëhen aq të mëdha! Kjo gjë është zemërdhënëse. Një fjalë e vogël mund të sjellë një ndryshim të madh: ftesa që i bëni një miku për të ardhur në kishë mund të jetë nisma e një mundësie të madhe. Perëndia mund të përdorë edhe përpjekjen më të vogël, edhe atëherë kur vjen nga një fëmijë. Naamani, komandanti i ushtrisë së mbretit të Sirisë në kohën e profetit Elise, ishte lebros. Ai u bekua shumë me atë që i tha izraelitja e vogël. Kjo vajzë e vogël mbase konsiderohej e parëndësishme nga pjesa më e madhe e njerëzve në shtëpinë e

këtij gjenerali të madh, por ato pak fjalë të saj sollën ndryshimin e madh në jetën e Naamanit. Pasi ajo i tha atij për profetin e ZOTIT, Naamani udhëtoi drejt Izraelit dhe u shërua nga Perëndia. Nuk e dimë se sa të tjerë u shpëtuan, pasi Naamani u rikthye në Siri, por çfarë bekimi i madh erdhi nga dëshmia e një vogëlusheje! Ju mund të mendoni se jeni të paaftë, por asnjëherë mos mendoni që Perëndia është i tillë. Shpesh, Ai përdor gjëra të vogla për të bërë gjëra të mëdha – ashtu sikurse fara e vogël e sinapit që rritet e bëhet një pemë e madhe.

Perëndia i përdor njerëzit për të predikuar Fjalën e Tij. Predikuesit e Tij të parë ishin njerëz të thjeshtë, por u bënë të mëdhenj përmes Frymës së Perëndisë. Ju djem, merrni zemër, që t’i kërkoni Zotit të mund të bëheni shërbëtorët e Tij dhe të predikoni Fjalën. Vajza, ju nuk mund të bëheni predikuese, por edhe ju mund t’i kërkoni Zotit t’ju përdorë, ashtu siç përdori vogëlushen në shtëpinë e Naamanit.

Jezusi foli për çlodhjen dhe strehën që gjejnë zogjtë në pemën e sinapit. Zogjtë janë krijesa që frikësohen, por kur fshihen në një pemë, ata ndihen të sigurt. Po ju, a jeni të frikësuar kur kujtoni Perëndinë ose kur mendoni për vdekjen? Ju ndiheni të frikësuar, sepse e dini që keni mëkatuar dhe jeni fajtorë përpara Perëndisë. Në vend që ta shpërfillim këtë ose të vrapojmë larg prej kësaj (gjë që nuk do të na ndihmojë), Zoti Jezus na thërret të shkojmë tek Ai. Ai ka jetuar dhe ka vdekur që të bëhet strehë dhe ngushëllim për mëkatarët; secili prej nesh lejohet të shkojë tek Ai, ashtu sikurse çdo zog lejohet të shkojë e të strehohet te një pemë. Ashtu si zogu që fluturon në një pemë dhe fshihet nën gjethet e saj, edhe ne mund t’i besojmë Jezusit dhe të mbështetemi në Të. Jini të sigurt që vetëm kur “fshihemi nën” veprën e Zotit Jezus, shpëtohem nga zemërimi i shenjtë i Perëndisë për mëkatet tona. Sepse, vetëm përmes bindjes dhe sakrificës së Zotit Jezus, hiqet zemërimi i Perëndisë për mëkatin, dhe, drejtësia e Tij përmbushet.

Kush është Ai?

35. Dhe po atë atë ditë, kur erdhi mbrëmja, u tha atyre: «Kalojmë matanë!».
36. Dhe dishepujt, si e nisën popullin, e morën me vete Jezusin, siç ishte në barkë, duke mos bërë përgatitje të tjera për të kaluar ujin. Zoti tashmë ishte në barkë, sepse kishte qenë duke i mësuar njerëzit, ndërsa ishte i ulur në barkë. **Me të ishin edhe disa barka të tjera të vogla.**
37. Dhe u bë një furtunë e madhe dhe valët përplaseshin mbi barkë aq shumë, sa ajo u mbush.
38. Dhe ai ndërkaq po flinte në kiç, në pjesën e pasme të barkës mbi një jastëk. Ata e zgjuan dhe i thanë: «Mësues, a nuk shqetësohesh që ne po marrim fund? A nuk shqetësohesh që ne po mbytemi në ujë?».
39. Dhe ai si u ngrit, nga vendi ku po flinte, e qortoi erën dhe i foli detit: «Pusho, fashitu!». Dhe era pushoi, ndaloi së fryri dhe u bë bunacë e madhe, të gjitha valët pushuan dhe u bë qetësi.
40. Atëherë u tha atyre: «Pse jeni kaq frikacakë? Si nuk keni besim?».
41. Dhe ata i zuri një frikë e madhe dhe i thoshin njëri-tjetrit: «Vallë, kush është ky, që po i binden edhe era, edhe deti?».

Për të menduar

Mbase mendoni: “Kjo është një histori e bukur”. Madje, mund ta përfytyrojmë barkën e vogël në mes të valëve të mëdha. Por, në fakt kjo histori nuk ka të bëjë aq me stuhinë. Ka të bëjë me Zotin Jezus. Marku e shkroi këtë libër për t’i dhënë përgjigje një pyetjeje shumë të rëndësishme: “Kush është Jezusi?”. Në të vërtetë, as dishepujt nuk e njihnin Atë. Pasi Jezusi, në mënyrë kaq të fuqishme urdhëroi erën dhe dallgët të fashiteshin, dhe stuhia menjëherë ndaloi, ata e panë Zotin me habi. Ata thanë: “Çfarë njeriu është ky?”. Ka vetëm një përgjigje: Ai është Biri i Perëndisë. Ai e ka të gjithë pushtetin për të bërë atë që ne njerëzit nuk mundemi; Ai sundon mbi erën, valët e detit, sëmundjen, frymërat e liga, madje edhe mbi vdekjen! Askush nuk mund ta bëjë këtë, nëse nuk është Vetë Zoti.

Është një fakt kaq ngushëllues, ai që Zoti Jezus, mund të na ndihmojnë në situatat tona më të vështira. Kurrë mos mendoni se Ai nuk do t’ia dijë për situatën tuaj! Perëndia na tregon se kujdeset për ne dhe është i interesuar për nevojat tona, përmes faktit që dërgoi Birin e Tij për t’i shpëtuar mëkatarët. Asnjëherë mos e dysho dashurinë dhe fuqinë e Perëndisë!

Dishepujt ishin lundëtarë shumë të zotë. Ata ishin rritur pranë këtij liqeni dhe me shumë gjasa kishin lundruar në mes të tij, nëpër shumë stuhi. Por kjo stuhi i frikësoi se do të mbyteshin. A nuk ishte në dijeni Jezusi për stuhinë që po afrohej? Sigurisht që po! Megjithatë, Ai u tha atyre të lundronin në liqen. Po pse e bëri Zoti Jezus kaq të vështirë këtë udhëtim? Ai donte t’u mësonte dishepujve të Tij më shumë për natyrën e Tij, kush ishte Ai, si dhe për natyrën e tyre. Ata mësuan se, edhe pse ishin shumë të aftë, nuk mund të lundronin nëpër ujërat e liqenit përmes stuhisë. A nuk duhet ta mësojmë edhe ne një gjë të tillë çdo ditë? Nëse ne mendojmë se mund të bëjmë gjëra pa ndihmën e Perëndisë, së shpejti do të dështojnë. Por, vini re, kur ata u kthyen te Jezusi, Ai u ngrit për t’i ndihmuar. Jezusi është gjithmonë i gatshëm t’i ndihmojë ata që e kërkojnë. Ai është plotësisht në kontroll të të gjitha gjërave!

Skllav i Satanit

- 1. Dhe arritën në bregun tjetër të detit, në krahinën e gadarenasve, në anën lindore të liqenit.**
- 2. Dhe, sapo Jezusi zbriti nga barka, menjëherë nga varrezat i doli përpara një njeri me një frymë të ndyrë, një njeri nën pushtetin e Djallit,**
- 3. i cili banonte në varreza, ai jetonte në guva ku njerëzit varrosnin të vdekurit; dhe kurrkush s'kishte mundur ta lidhte, qoftë edhe me zinxhirë.**
- 4. Shpeshherë, pra, e kishin lidhur me pranga, litarë e zinxhirë; por ai gjithnjë i këpuste zinxhirët dhe i thyente prangat; dhe kurrkush nuk e kishte bërë dot zap; nuk e kishte kontrolluar dot.**
- 5. Dhe vazhdimisht, natën dhe ditën, ishte nëpër male, duke u endur nëpër kodrat e pyllëzuara, e nëpër varre, ku me shumë mundësi, edhe flinte, duke bërtitur dhe duke e rrahur veten me gurë. Trupi i tij ishte i mbuluar nga plagët.**
- 6. Tani kur e pa Jezusin prej së largu, ndërsa po zbriste nga barka, ai u turr dhe ra përmbys para tij,**
- 7. dhe me një britmë të madhe tha: «Ç'ka midis meje dhe teje, o Jezus, Bir i Perëndisë Më të Lartë? Unë të përgjërohem në emrin e Perëndisë, mos më mundo, mos më lëndo!».**
- 8. Sepse ai, Jezusi, i kishte thënë: «Frymë e ndyrë, dil prej këtij njeriu!».**
- 9. Atëherë Jezusi e pyeti: «Si e ke emrin?». Dhe ai u përgjigj duke thënë: «Unë quhem Legjion, ose Një mijë, sepse jemi shumë».**
- 10. Dhe i lutej me të madhe që ai të mos i përzinte nga krahina.**

Për të menduar

Sa i dëshpëruar ishte ky njeri! Ai nuk mund ta kontrollonte veten, e në të njëjtën kohë, askush tjetër nuk mund ta bënte një gjë të tillë. Ai ishte skllav i Satanit, dhe Satani ishte një zotëri mizor.

Edhe pse ne nuk jemi të pushtuar nga një demon në të njëjtën masë si ky njeri, ne të gjithë jemi ende skllavë të mëkatit: ne mund të tregohemi mizorë ndaj të tjerëve, sepse na pëlqen të kujdesemi vetëm për veten; i rezistojmë asaj që e dimë se është e mirë, sepse jemi skllavë të dëshirave tona të gabuara; vazhdimisht bëjmë zgjedhje që janë shkatërruese, thjesht sepse i shërbejmë vetes.

Të tjerë u përpoqën ta ndihmonin Legjionin, por askush nuk mundej. Ashtu si ne, edhe ai vazhdonte të dëmtonte si vetveten, ashtu edhe të tjerët. Kush e di sa i vetmuar ndihej ai! Satani dhe mëkati gjithmonë na bëjnë të ndihemi vetëm, të frikësuar dhe të lënduar.

Por, një ditë Jezusi u shfaq në jetën e tij. Dhe kjo solli të gjithë ndryshimin. Frymërat e liga brenda tij u bënë shumë aktive. Vini re se si e bënë këtë njeri të vraponte, madje edhe të përkulej para Jezusit. Megjithatë, nuk mendoj se këto frymëra ishin të gatshme për të rënë përmbys përpara Zotit! Ato mendonin se Zoti Jezus ishte shumë më i fortë nga sa ishin ato. Edhe pse ato e druanin dhe e kishin frikë, nuk kishin dashuri për Të.

Krejtësisht ashtu, jemi edhe ne. Edhe ne mund të ndiejmë frikë nga Zoti. E dimë që Ai është i gjithëpushtetshëm. E megjithatë, ne nuk duam të heqim dorë nga gjërat që janë mëkatore. Nuk duam ta dëgjojmë. Kjo na tregon se sa të pashpresa janë zemrat tona. Mbase nuk jemi në të njëjtën gjendje në të cilën ndodhej ky burrë, por edhe ne jemi po aq të pashpresë.

Në shpëtimin e këtij njeriu, Zoti na dha një shembull se sa i fuqishëm është. Prandaj, ka shpresë. Le të lutemi: "Merre zemrën time, bëje Tënden. Më pastro, o Zot, ripërtëri një frymë të patundur në mua".

Nuk duhet të keni frikë

11. Tani aty, në brinjë të, pranë malit, ishte një tufë e madhe derrash që kulloste.
12. Atëherë gjithë demonët e lutën ose iu përgjëruan, duke thënë: «Na dërgo te derrat, që të hyjmë tek ata».
13. Dhe Jezusi menjëherë ua lejoi atyre, u dha atyre të drejtën për ta bërë këtë gjë; atëherë, frymërat e ndyra pasi dolën, hynë te derrat dhe tufa u hodh poshtë nga gremina në det; ishin afro dy mijë krerë, dhe u mbytën në det.
14. Atëherë ata, që i kullotnin derrat morën arratinë dhe e përhapën lajmin në qytet e nëpër fshatra; dhe njerëzit erdhën për të parë çfarë kishte ndodhur.
15. Kur erdhën te Jezusi, panë të demonizuarin, atë që kishte pasur Legjionin, Një mijë demonët, ulur, të veshur dhe me mendje në rregull, dhe patën frikë.
16. Dhe ata që e kishin parë ngjarjen u treguan atyre se çfarë i kishte ngjarë, çfarë i kishte ndodhur, të demonizuarit dhe në lidhje me derrat.
17. Atëherë ata filluan t'i luten Jezusit që të largohej nga krahina e tyre, nga zona e tyre.
18. Kur ai po hipte në barkë, ai që kishte qenë i demonizuar i lutej që të mund të rrinte me të;
19. por Jezusi nuk e lejoi, nuk e lejoi atë që të shkonte së bashku me të, madje i tha: «Shko në shtëpinë tënde, te të tutë dhe u trego atyre sa bëri Zoti dhe si pati mëshirë për ty».
20. Dhe ai shkoi dhe nisi të shpallë ose të predikojë, nëpër Dekapoli për sa i kishte bërë Jezusi; dhe të gjithë u mrekulluan, ishin shumë të mahnitur.

Për të menduar

Njerëzit kishin shumë frikë nga Legjioni. Ai ishte shumë i rrezikshëm, dhe nuk mund të bëhej asgjë për ta kontrolluar. Por, tani erdhi një njeri mbi një barkë që ishte shumë më i fuqishëm – edhe Legjioni iu përgjërua këtij të huaji që të mos e mundonte ose lëndonte atë! I huaji tha vetëm disa fjalë, dhe burri u shërua tërësisht.

Ju e dini se kush ishte ky i huaj, por njerëzit nuk e njihnin. Ata kishin frikë prej Tij dhe iu përgjëruan të largohej. A kishin frikë se do të humbitnin derra të tjerë? Mbase, por ata nuk duhej të frikësoheshin fare për atë gjë. I huaji ishte Zoti Jezus, dhe Ai nuk kishte ardhur për t'i shkatërruar njerëzit, por për t'i shpëtuar ata. Ja pse Zoti Jezus e ktheu burrin e shëruar, Legjionin, tek ata. Ai duhej t'u tregonte se çfarë gjërash të mrekullueshme kishte bërë Zoti për të.

Nuk ka arsye përse ta kemi frikë Zotin Jezus, dhe as të mendojmë që Ai ka ardhur që të na e bëjë jetën të mjerë. Për shkak të mëkatit, jeta jonë është e tillë tashmë. A e kuptoni pse Zoti ju thërret që të vini tek Ai? Përse ju paralajmëron për mëkatin? Pse ju flet përmes ndërgjegjes suaj dhe pse ka ardhur në jetën tuaj? Nuk ka ardhur për ta shkatërruar jetën tuaj, por për të shkatërruar *mëkatet* tuaja. Ai nuk erdhi për ta bërë jetën tuaj të mjerë, por për t'ju çliruar nga mjerimi i mëkatit. Ai ka ardhur për të shpëtuar jetën tuaj.

A jeni mahnitur ndonjëherë nga mirësia e Zotit? Pse do të dëshironte që të vinte te ne, kur ne nuk jemi të gatshëm që ta kemi Atë si Zotin dhe Shpëtimtarin tonë? Sepse Ai është i hirshëm dhe plot me dhembshuri për mëkatarët – edhe për mëkatarë si Legjioni.

Tepër e turpëruar për të treguar

21. Dhe kur Jezusi kaloi përsëri në bregun tjetër me barkë, një turmë e madhe u mbledh rreth tij; dhe ai qëndroi në breg të detit.
22. Atëherë erdhi një nga krerët e sinagogës ose pleqtë e sinagogës, me emër Jair, që, kur e pa, i ra te këmbët,
23. dhe iu lut me të madhe, iu përgjërua, duke thënë: «Ime bijë është duke mbaruar; eja, vëri duart mbi të që të shpëtohet dhe të jetojë!».
24. Dhe shkoi me të. Një turmë e madhe e ndiqte dhe shtyhej rreth tij.
25. Tani një grua, që kishte një rrjedhje gjaku që prej dymbëdhjetë vjetësh, për dymbëdhjetë vjet ajo kishte një problem me rrjedhjen gjakut,
26. dhe që kishte vuajtur shumë nga mjekë, doktorë të ndryshëm, duke shpenzuar gjithë pasurinë e vet pa kurrfarë dobie, madje duke u bërë më keq,
27. kur dëgjoji të flitej për Jezusin, u fut në turmë dhe pas shpinës preku rrobën e tij,
28. sepse thoshte: «Nëse vetëm prek rrobën e tij, do të shërohem, do të bëhem më mirë».

Për të menduar

Ka mundësi që nuk kishte shumë njerëz që ishin në dijeni të sëmundjes së kësaj gruaje. Por, prej dymbëdhjetë vjetësh ajo vuante nga një sëmundje që e bënte të papastër; ajo nuk mund të prekej nga burri apo fëmijët e saj. Sa e vetmuar duhet të ndihej! Ajo ishte përpjekur shumë që të shërohej, por asnjë gjë nuk kishte sjellë rezultate.

Nevoja e kësaj gruaje pasqyron edhe nevojën tonë. Në zemrat tona ka një burim mëkati. Mbase ka mëkate që ju mundojnë herë pas herë dhe askush tjetër nuk i di, përveç jush; edhe juve ju vjen turp që të flisni për to. Ju shpesh i keni thënë vetes që nuk do të dorëzoheni, por sërish e sërish, janë ato mëkate që i fitojnë betejat. Kjo gjendje e mundimshme ju bën të ndiheni të pashpresë. Edhe nëse i tregoni dikujt, kjo betejë nuk do të bëhet më e lehtë. Mbase e pyesni veten: *Si mund t'i heq qafe këto mëkate?*

Këtë mund të ketë menduar edhe gruaja për sëmundjen e saj, derisa një ditë, ajo dëgjoji disa njerëz tek flisnin për Zotin Jezus. Një fije shprese i erdhi në zemër. Ajo mendoi: *Ah, sikur vetëm të mund të shkoja tek Ai! Ai mund të më ndihmojë mua, por ka gjithmonë shumë njerëz përreth Tij. Kam shumë turp të flas për problemin tim përpara gjithë atyre njerëzve.* Ndaj bëri një plan që t'i dilte Jezusit fshehurazi nga pas dhe të prekte rrobën e Tij.

Si mund "ta prekim" Jezusin sot? Patjetër që nuk mund të shkojmë tek Ai në të njëjtën mënyrë siç shkoi kjo grua. Por ne mund "ta prekim Atë" duke u lutur dhe duke i besuar Fjalës së Tij. Ai ka premtuar që të gjithë ata që i besojnë Atij nuk do të turpërohen. Kjo do të thotë që ata nuk do të zhgënjehen. Kur rrëfejmë hidhërimin dhe mundimet që heqim me atë burim mëkati, Ai jo vetëm që do të na falë, por do të na i shërojë edhe zemrat tona.

Perëndia premtom që do të na i falë mëkatet, kur ia rrëfejmë dhe i kërkojmë falje përmes Jezu Krishtit. Por Ai gjithashtu premtom se do t'i shërojë zemrat tona nga të qenët mëkatarë. Në fund të jetës sonë, Ai do t'i heqë plotësisht të gjitha mëkatet nga zemra e popullit të Tij. Të diturit dhe të besuarit e kësaj gjëje, sjell një paqe të mrekullueshme në zemrat tona.

Jo prej prekjes, por prej besimit

- 29. Dhe menjëherë iu tha burimi i gjakut të saj,** u shërua problemi i saj i rrjedhjes së gjakut, **dhe ajo kuptoi në trupin e vet se u shërua nga sëmundja.**
- 30. Por menjëherë Jezusi, duke e kuptuar në vete që një fuqi shëruese kishte dalë prej tij, u kthye midis turmës dhe tha:** «Kush m’i preku rrobat?».
- 31. Dhe dishepujt e vet i thanë:** «A nuk po e sheh që turma po të shtyhet nga të gjitha anët, rreth teje, **dhe ti thua: “Kush më preku?”».**
- 32. Por ai vështronte rreth e qark për të parë atë që e bëri këtë.**
- 33. Por gruaja, e frikësuar e duke u dridhur,** sepse ajo mendoi që kishte bërë diçka që nuk duhej bërë, **ngaqë dinte se ç’i kishte ndodhur, erdhi dhe i ra ndër këmbë dhe i tha gjithë të vërtetën.**
- 34. Por ai i tha:** «Bijë, besimi yt të shpëtoi; **shko në paqe dhe ji e shëruar nga sëmundja jote,** ji e shëruar tërësisht nga sëmundja jote!».

Për të menduar

Pa dyshim që dishepujt ishin të çuditur nga pyetja e Jezusit: “Kush më preku?”. Të gjithë po ia preknin rrobat Jezusit, ndërsa e ndiqnin duke u shtyrë. Çfarë priste Ai? Por Zoti dinte diçka që dishepujt nuk e dinin. Vini re në pasazhin e mësipërm që Ai vështroi fytyrat e turmës rreth Tij; Ai po kërkonte gruan që e kishte prekur Atë, ndryshe nga njerëzit e tjerë. Dhe më në fund, gruaja nuk mund ta fshihte më gjatë atë që kishte bërë. Ajo i tregoi Atij të gjithë historinë.

Por, pse e detyroi Zoti atë grua t’i tregonte të gjitha ato hollësi vetjake në mes të turmës? Qëllimi i Tij nuk ishte aspak që ta vinte atë në siklet. Përkundrazi, Ai dëshironte

t'i mësonte asaj edhe të tjerëve diçka shumë të rëndësishme për besimin. Me shumë siguri ajo u largua me trupin e saj të shëruar. Por, mbase ajo gjykonte në vetvete se ishte rroba e Tij ose mbase kishte qenë prekja e saj që e kishte bërë shërimin. Ajo kishte nevojë të mësonte që Vetë Jezusi ishte Shëruesi, dhe që ajo i kishte besuar Atij për shpëtimin.

E dimë që shumë njerëz ishin duke e prekur Jezusin gjatë rrugës. Sidoqoftë, Ai asnjëherë nuk ndjeu nga bërrylat dhe shpatullat e tyre atë që Ai ndjeu kur dora e druajtur dhe e turpshme e kësaj gruaje e preku rrobën e Tij.

Kështu, pasi gruaje i tregoi Jezusit historinë, Ai shpjegoi se çfarë ia solli në të vërtetë shërimin: ajo kishte besuar që Ai ishte në gjendje ta shëronte. Nuk ishte prekja, por ishte besimi i saj në Jezusin që e shëroi. Pastaj Jezusi i tha që të shkonte në shtëpi dhe të shijonte paqen që Ai kishte sjellë në jetën e saj.

Ju keni probleme, mëkate, faje dhe çdo lloj nevojash frymërore. Është e rëndësishme se *ku* i çoni ato (te këmbët e Jezusit në lutje), por, gjithashtu, ka rëndësi edhe mënyra se *si* i çoni ato.

Kur luteni, a besoni në zemrën tuaj që Perëndia është në gjendje dhe i gatshëm t'ju shpëtojë dhe t'ju ndihmojë? Kësaj gruaje i vinte turp për problemin e saj, po ajo ishte e bindur që Jezusi mund ta shëronte. Edhe besimi më i vogël dhe më hezitues është besim. Premtimi i Zotit është që kushdo që beson dhe i zë besë Atij nuk do të turpërohet. Nëse nuk mund të besoni që Zoti është i gatshëm t'ju shpëtojë, atëherë shkoni tek Ai ashtu siç shkoi kjo grua. Ajo nuk u zhgënjye, sepse Zoti kënaqet me ata që e kanë frikë Emrin e Tij dhe shpresojnë në mëshirën e Tij.

Besimi i provuar

35. Ndërsa ai ende po fliste, erdhën disa shërbëtorë nga shtëpia e kryetarit të sinagogës, duke thënë: «Jot bijë ka vdekur; pse e bezdis ende Mësuesin?».
36. Por Jezusi, sapo e dëgjoi fjalën, që u tha, i tha kryetarit të sinagogës: «Mos ki frikë, vetëm beso!».
37. Dhe nuk lejoi që ta shoqëronte kurrkush tjetër, përveç Pjetrit, Jakobit, dhe Gjonit, vëllait të Jakobit.
38. Dhe erdhi në shtëpinë e kryetarit të sinagogës, pa një rrëmujë të madhe, zhurmë dhe trazirë nga njerëzit aty, dhe njerëz që qanin e ulërinin me të madhe, sepse shumë njerëz ishin mbledhur duke qarë me të madhe.
39. Hyri dhe u tha atyre: «Pse bërtitni, pse e bëni gjithë këtë zhurmë, e qani? Vajza nuk ka vdekur, por fle».
40. Dhe ata e përqeshën, ata menduan se ajo që Ai tha ishte qesharake, por ai, mbasi i nxori jashtë të gjithë, mori me vete atin dhe nënën e fëmijës dhe ata që qenë me të, dhe hyri atje ku qe shtrirë fëmija.
41. E mori, pra, për dore fëmijën dhe i tha: «Talitha kumi», Jezusi foli në gjuhën aramaike, gjuha e përditshme e popullit, që e përkthyer do të thotë: «Vajzë, po të them ty: Ngrihu!».
42. Dhe menjëherë vajza u ngrit dhe filloi të ecë. Ajo në fakt ishte dymbëdhjetë vjeçe. Dhe ata u habitën me një habi të madhe.
43. Por ai urdhëroi rreptësisht, i urdhëroi prerazi që askush të mos e marrë vesh, që të mos të flasin për këtë gjë; pastaj urdhëroi që t'i jepnin asaj të hajë.

Për të menduar

Jairi ishte i dëshpëruar: vajza e tij po vdiste! E vetmja shpresë që kishte, ishte në Zotin Jezus. Fatmirësisht, Jezusi ra dakord që të shkonte te shtëpia e tij. Pa dyshim që Jairi do të kishte dashur që Jezusi të nxitonte. Sa i irrituar duhet të jetë ndier nga turma e madhe që e kishte rrethuar Jezusin! Për më tepër, Jezusi ndaloi të fliste me gruan që kishte sëmundjen e gjakut! A nuk e kuptonte Jezusi që vajza po vdiste? Ashtu siç ai druhej, ishte shumë vonë; shërbëtorët i thanë që vajza e tij kishte vdekur. Por, nuk është kurrë shumë vonë për Jezusin! Vini re fjalët e Tij inkurajuese ndaj Jairit: “Mos ki frikë, vetëm beso!”. Atëherë Ai tregoi fuqinë e Tij të madhe, duke e ringjallur vajzën prej së vdekurish.

Por, pse veproi Jezusi në mënyrë kaq të fshehtë për këtë? Përse nuk lejoi askënd që ta shikonte? A nuk do të kishte qenë një mënyrë e mirë për t’i turpëruar ata që e përqeshën? Mbase shumë njerëz do të ishin bindur që Ai ishte Shpëtimtari, dhe mbase edhe mund të ishin shpëtuar? Një përgjigje ndaj këtyre pyetjeve është që ata që nuk besojnë në Fjalën e Tij nuk do ta shohin asnjëherë lavdinë e Tij. Jezusi nuk do t’u afrohet atyre që i përqeshin fjalët e Tij.

Besimi i Jairit u vu në provë me anë të vonesës. Ai mund të kishte shkuar në shtëpi, pasi shërbëtorët i thanë që vajza e tij kishte vdekur. Por ai qëndroi, duke u besuar fjalëve të Jezusit: “Mos ki frikë, vetëm beso!”. Dhe ai pa lavdinë e Jezusit.

Mbase edhe ju i kini çuar nevojat tuaja te Jezusi në lutje. Asgjë nuk është duke ndodhur; Ai vonon përgjigjen. Ndihehi të tunduar ta harroni fare lutjen, sepse duket sikur nuk të ndihmon. Përgjigjja e Zotit, sidoqoftë, është: “Mos ki frikë, vetëm beso!”.

Jezusi, i çuditur nga mosbesimi

- 1. Dhe doli prej andej dhe erdhi në vendin e tij, dhe dishepujt e vet e ndiqnin.**
- 2. Dhe kur erdhi shabati, filloi t' i mësojë në sinagogë. Dhe shumë kur e dëgjonin, habiteshin dhe thoshin: «Nga i vijnë këtij këto gjëra? Prej ku e merr mësimin e Tij? Vallë ç'urtësi është kjo që i është dhënë, edhe pse nuk ka frekuentuar kurrë ndonjë shkollë të veçantë? Dhe si kryhen, si bëhen, këto vepra të mëdha nëpërmjet duarve të tij?»**
- 3. A s'është ky marangoz i biri i Marisë, vëllai i Jakobit, i Joses, i Judës dhe i Simonit? Dhe a nuk janë këtu midis nesh motrat e tij?». Dhe skandalizoheshin prej tij.**
- 4. Por Jezusi u tha atyre: «Asnjë profet, mësues, s'është i përbuzur veçse në vendlindjen e tij, në farefisën e vet, nga të afërmit e vet dhe në shtëpinë e vet».**
- 5. Dhe nuk mundi të kryejë aty asnjë vepër të pushtetshme, veçse, shëroi disa të sëmurë, duke vënë duart mbi ta.**
- 6. Dhe çuditej për mosbesimin e tyre. Dhe dilte nëpër fshatrat përreth e i mësonte.**

Për të menduar

Kthimi në vendin ku jeni rritur mund të jetë emocionues. Sidoqoftë, Zoti nuk u kthye vetëm për të vizituar vendin e Tij. Ai u kthye në Nazaret, sepse e dinte që njerëzit atje kishin nevojë për shpëtim.

Kur Jezusi predikonte, njerëzve nuk mund të mos u bënin përshtypje ato që Ai thoshte. Predikimi i Tij ishte shumë ndryshe: Ai e bënte Biblën shumë të qartë!

Njerëzit dëgjonin me mahnitje, dhe Fjala e Tij u bëri përshtypje në zemrat e tyre. Prapëseprapë, ata nuk ishin gati ta besonin. Jo, ata kishin zemërim në zemrat e tyre. Bibla përdor termin “skandalizoheshin”. Ai po u lëndonte krenarinë. Ata pyesnin në zemrat e tyre: *Kush mendon se është? Ai është thjesht biri i Marisë. Ne ia njohim vëllezërit. Ai është një marangoz i thjeshtë, dhe nuk ka bërë kurrë një shkollë të veçantë për të mësuar Fjalën e Perëndisë. Pra, nga e merr këtë urtësi?*

Zoti Jezus nuk bëri shumë mrekulli në vendin e Tij të lindjes. Mësojmë që Ai nuk mund të bënte. Pse nuk mundej? Çfarë e ndaloi Atë të mos bënte shumë mrekulli të mahnitshme, siç kishte bërë në qytetet e tjera? Jezusi nuk mund t'i shëronte ata, sepse ata nuk erdhën tek Ai. Ata e përcmonin Atë aq shumë, saqë pjesa më e madhe e tyre refuzoi t'i sillte fëmijët, prindërit apo miqtë e sëmurë tek Ai.

A mund t'i sillni nevojat tuaja te Zoti Jezus? Po, patjetër! *Por*, mund të pyesni veten: *Jezusi tani është në qiell. Si mund të shkojmë tek Ai sot?* Kur i luteni Zotit Jezus, duke i thënë që keni nevojë për Të dhe i kërkonti t'ju ndihmojë, jeni duke bërë të njëjtën gjë që bënë ata njerëz, të cilët shkuan tek Ai kur ishte në tokë.

Çfarë paralajmërimi serioz është Nazareti edhe për ne! Nëse ju dhe unë qëndrojmë në gjendjen tonë të humbur, do të shkojmë në ferr, sepse nuk shkuam tek Ai. Sikurse njerëzit e Nazaretit, nëse nuk i sjellim nevojat tona te Zoti, nuk do të përjetojmë dhuratën e Tij të jetës dhe fuqisë së re. Ka mundësi që Jezusi nuk u kthye kurrë në Nazaret. Çfarë gjykimi ishte ky për vendlindjen e Jezusit!

Kur Zoti Jezus largohej nga qytetet e vendet ku kishte qenë, njerëzit ishin të mahnitur prej Tij! *Por*, në Nazaret, ishte Zoti Jezus Ai që u çudit se si njerëzit mund të shpërfillnin një Shpëtimtar kaq madhështor dhe mund të shpërfillnin shpëtimin. Kjo duhet të na nxisë të bëjmë pyetjen: “Çfarë mendon Zoti për mua në këtë çast?”.

Merreni Perëndinë seriozisht

7. Pastaj ai i thirri pranë vetes të Dymbëdhjetët dhe filloi t'i dërgojë dy nga dy; dhe u dha pushtet mbi frymërat e ndyra, frymërat e Djallit që sundonin mbi njerëzit.
8. Dhe i urdhëroi të mos marrin asgjë tjetër udhës, përveç vetëm një shkopi: as trasta, çanta lëkure të ngjashme me një çantë shpine, as bukë, as para në brez;
9. dhe të mbathin vetëm sandalet, të kenë sandale në këmbë e të mos veshin dy palë tunika, të mos marrin asnjë gjë tepër.
10. Dhe u tha atyre: «Kudo, në çdo vend që të shkoni, që të hyni në një shtëpi, rrini aty derisa të largoheni nga ai vend, mos shkoni një natë në një shtëpi dhe një natë në një shtëpi tjetër.
11. Në qoftë se disa nuk ju presin dhe nuk ju dëgjojnë, kur të largoheni që an-dej, prej aty, shkundni pluhurin nga këmbët tuaja, si dëshmi kundër tyre. Në të vërtetë ju them se ditën e gjyqit për Sodomën dhe Gomorrën, që ishin dy qytete shumë të liga, do të jetë më e lehtë sesa për këtë qytet, që ka refuzuar Ungjillin».
12. Dhe kështu ata shkuan dhe u predikonin njerëzve që të pendoheshin, nga mëkatet e tyre dhe të ktheheshin te Perëndia;
13. dhe dëbonin shumë demonë dhe vajosnin me vaj shumë të sëmurë dhe i shëronin. Ky vaj ishte si ilaç, të cilin Perëndia e bekonte në mënyrë të mrekullueshme.

Për të menduar

Mbase mendoni që ky pasazh është për predikuesit. Keni të drejtë. Por ka mësim edhe për të gjithë ne. Zoti u tha dymbëdhjetë dishepujve që të punonin shumë dhe të bënin një jetë thjeshtë. Është shumë e lehtë që të hutohemi në jetë nga gjërat që nuk janë shumë të rëndësishme. Shpirtrat janë të çmuar. Prandaj, Zoti u tha dymbëdhjetë dishepujve të merrnin vetëm gjërat që ishin vërtet të nevojshme, dhe të kënaqeshin me atë që u jepej. Nëse mund të flinin një natë në një shtëpi të thjeshtë, duhet të ishin të kënaqur me atë, në vend që të kërkonin një shtëpi më të mirë natën tjetër.

Në këtë mësim, Jezusi theksoi që dishepujt e Tij duhet të fokusoheshin në qëllimin e tyre kryesor në jetë; edhe ne duhet të mbajmë mend këtë. Qëllimi ynë në këtë tokë nuk është të shijojmë rehatinë, kënaqësitë dhe kohën e lirë. Është shumë e lehtë të zihemi në këtë kurth me gjithë argëtimin, gjërat interesante dhe të bukura të jetës. Sa herë që na prezantohet diçka e re, ne e duam atë gjë. Perëndia e quan këtë një mendje mishore. Ne duhet t'i rezistojmë kësaj gjëje.

Në fakt, gëzimi nuk gjendet në zotërimin e të gjitha llojeve të gjërave të veçanta në jetë. Lumturia e vërtetë gjendet kur ke marrëdhënie të mira me njerëzit e duhur. Çfarë do të donit të kishit më parë: një marrëdhënie të çiltër dhe të gëzuar me prindërit tuaj, apo një shtëpi plot me xhingla-mingla nga më të fundit, por pa dashuri apo afërsi në familjen tuaj? E dini përgjigjen. Nëse do të kishit çdo gjë, atëherë ato që do të zotëronit, do të ishin vetëm gjëra. Por, edhe nëse kemi familjen si edhe të gjithë miqtë që duam, as ata nuk do të jetojnë përgjithmonë! Prandaj, lum njeriu që ka Perëndinë e Jakobit si ndihmë!

Beteja e Herodit

14. Dhe mbreti Herod dëgjoi të flitej për Jezusin, sepse emri i tij ishte bërë i njohur, dhe ai tha: «Gjon Pagëzori u ngjall së vdekurish; prandaj në të po veprojnë pushtete çudibërëse, mrekullibërëse».
15. Disa të tjerë thoshin: «Është Elia», Elia, profeti i Dhiatës së Vjetër; dhe disa të tjerë: «Është një profet, ose si një nga profetët», profetët e ditëve të Dhiatës së Vjetër që ishin ringjallur.
16. Por kur i dëgjoi Herodi të gjitha këto, tha: «Ky Gjoni, të cilit ia pata prerë kokën, është vrarë duke i këputur kokën, u ngjall prej së vdekurish!».
17. Në fakt Herodi vetë kishte dhënë urdhër të arrestohej Gjoni dhe të mbahej i lidhur në burg për shkak të Herodiadës, gruas së Filipit, vëllait të vet, sepse ishte martuar me të.
18. Gjoni, pra, i thoshte Herodit: «Nuk është e lejueshme, nuk është e drejtë të kesh gruan e vëllait tënd!».
19. Dhe Herodiada e urrente dhe donte ta vriste, por nuk mundte.
20. Herodi, pra, e kishte frikë Gjonin, të cilin e dinte si njeri të drejtë dhe të shenjtë dhe e ruante, ai sigurohej që Gjoni të ishte i sigurt në burg; dhe, kur e dëgjonte, bënte shumë prej tyre dhe e dëgjonte me kënaqësi.

Për të menduar

Njerëzit kudo po flisnin për Zotin Jezus. Kush ishte Ai me të vërtetë? Qarkullonin ide të ndryshme në lidhje me këtë. Por ishte dikush që mendonte krejt ndryshe: Herodi, i cili mendonte se Ai ishte Gjon Pagëzori. Nga i kishte lindur kjo ide? Pak kohë

më parë, Herodi kishte vrarë Gjonin. Do të lexojmë më shumë për atë që ndodhi në pasazhin tjetër.

Ky pasazh shpjegon arsyen se përse Gjoni u vra: ai i predikoi të vërtetën Herodit. Edhe pse Herodi ishte mbret, Gjoni nuk ishte i frikësuar t'i tregonte atij që po jetonte në mëkat: Herodi kishte marrë gruan e vëllait të tij, Filipit, dhe ishte martuar me të. Edhe pse Herodi nuk kishte dëshirë të dëgjonte për mëkatin e tij, ai sërish e admironte Gjonin. Ky fakt i bëri gjërat shumë të vështira për Herodin. Ai në fshehtësi admironte kurajën, ndershmërinë dhe përlësinë e Gjonit, dhe i bënte përshtypje kur Gjoni predikonte përpara tij. Sidoqoftë, gruaja e tij e donte Gjonin të vdekur, por Herodi nuk dëshironte ta bënte këtë gjë. Ai sigurohej që Gjoni të ishte i sigurt ndërsa mbahej në burg. Në zemrën e tij, Herodi e dinte që Gjoni kishte të drejtë; por përfundimisht, ai nuk dëshironte të pendohej për mëkatin e tij, duke e kthyer Herodiadën te burri i saj i vërtetë.

A e kuptoni betejën e Herodit? Ju e dini se cila është gjëja e duhur dhe e drejtë – veçanërisht kur jeni duke mëkatuar. Ndërsa i dëgjoni prindërit, drejtuesit e kishës apo pastorin tuaj, e dini që kanë të drejtë kur ju thonë që keni mëkatuar kundër urdhërimeve të Perëndisë. Mbase i admironi për kurajën dhe besnikërinë e tyre. Prapëseprapë, mëkatet tuaja ju tërheqin. Ju e dini që këto shaka nuk janë të mira, por akoma dëshironi t'i thoni. Ju e dini që veprimet tuaja nuk janë të sjellshme, por ju, prapëseprapë, dëshironi që të bëni si të zgjuar.

Mos jini si Herodi! Megjithëse ishte mbret, ai në të vërtetë ishte skllav, dhe zgjodhi të qëndronte i tillë. Zotëruesi i tij ishte mëkati. Çojini mëkatet tuaja te Zoti Jezus. Kërkojini Atij t'ju bëjë të fortë dhe të aftë t'i largoheni mëkatit që ju shtrëngon. Herodi i dëgjoi predikimet e Gjonit (madje me gëzim), por nuk lexojmë asgjëkundi që ai iu lut Perëndisë së Gjonit. Mos ndiqni shembullin e tij. Nëse nuk e thyni vesin e mëkatit, do të jetë mëkati që do t'ju thyejë juve.

Kush nxiton, gabon

21. **Por**, më në fund **erdhi dita e volitshme**, e përshtatshme që Herodiada të përfundonte planin e saj të lig për të vrarë Gjonin, **dhe Herodi, për ditëlindjen e vet, shtroi një gosti për të mëdhenjtë e tij, për komandantët dhe për parinë** (njerëzit e rëndësishëm) **e Galileës.**
22. **Dhe hyri e bija e Herodiadës**, me shumë gjasa, me sugjerimin e së ëmës, **vallëzoi dhe i pëlqeu Herodit dhe atyre që ishin bashkë me të në tryezë; atëherë mbreti i tha vajzës: «Më kërkoi ç'të duash dhe unë do të ta jap».**
23. **Dhe iu betua**, duke i shtuar një betim, premtimit të tij: **«Gjithçka që të më kërkosh, do të ta jap, deri gjysmën e mbretërisë sime!».**
24. **Ajo doli**, u largua nga salloni **dhe i tha s'ëmës: «Çfarë t'i kërkoi?».** Dhe ndërsa Herodiana po priste kthimin e së bijës, **Ajo menjëherë u përgjigj: «Kokën e Gjon Pagëzorit!».** Dukej sikur plani i saj i lig po shkonte për mrekulli.
25. **Ajo u kthye menjëherë te mbreti dhe i kërkoi me nxitim: «Unë dëshiroj që ti të më japësh menjëherë**, tani, madje përpara se të ftuarit të kthehen në shtëpitë e tyre, **mbi një pjatë, kokën e Gjon Pagëzorit».**
26. **Dhe mbreti u trishtua shumë**, u pendua shumë, **por nuk deshi të refuzojë për shkak të betimit dhe për respekt të të ftuarve.** Edhe pse ai e dinte se ajo që kishte kërkuar ishte gjëja e gabuar, ai nuk guxonte të thyente premtimin e tij – veçanërisht sepse ishte nën sytë e të gjithë të ftuarve.
27. **Kështu mbreti dërgoi menjëherë një xhelat**, një vrasës, **me urdhër që t'i sillnin kokën e Gjonit.**
28. Dhe ky shkoi, ia preu kokën në burg, dhe e solli kokën e tij mbi një pjatë, ia dha vajzës dhe vajza ia dha s'ëmës.
29. **Kur dishepujt e Gjonit i dëgjuan këto, erdhën, e morën trupin e tij të vdekur dhe e shtinë në varr.**

Për të menduar

Herodiada e urrente predikuesin që ishte në burg. Ajo mendoi për një plan të lig, se si ta vriste dhe ta hiqte qafe. Ajo do të ofronte që e bija të vallëzonte përpara Herodit dhe miqve të tij. Ata do të kënaqeshin dhe me siguri Herodi do t'i ofronte një shpërblim! Epo, e dimë që plani i saj funksionoi më së miri. Ajo arriti ta hiqte qafe Gjon Pagëzorin.

Në një farë mënyre, Herodiada ishte shumë më e zgjuar se Herodi. Ai mori një vendim të nxituar, i cili u bazua në ndjenja. Ai nuk po arsyetonte në kohën kur ia ofroi atë premtim të madh bijës së Herodiadës. Për shkak se ndihej krenar përpara gjithë të ftuarve të tij, ai bëri një premtim të nxituar, që së shpejti do të çonte në një vrasje të tmerrshme. Ai u pendua për vendimin e tij, por atëherë ishte shumë vonë.

Çfarë mund të mësojmë prej kësaj? Qëndroni larg premtimeve të nxituara, sepse premtimet duhen mbajtur. Nëse nuk i mbajmë premtimet tona, njerëzit nuk mund të na besojnë. Prandaj, përpara se të bëjmë një premtim, duhet të mendohemi me kujdes. Shumë njerëz po vuajnë sot, për shkak të vendimeve të nxituara që kanë marrë më herët në jetë. Sikur, së pari, të kishin ndaluar për të menduar – dhe mbi të gjitha, për t'u lutur.

Duhet të luteni gjithmonë për vendimet e rëndësishme. Perëndia ka premtuar: "Pranoje në të gjitha rrugët e tua, dhe ai do të drejtojë shtigjet e tua". Nëse është e mundur, pritni përpara se të merrni një vendim përfundimtar. Kërkoni këshillë nga të tjerët – veçanërisht nga ata që janë më të mëdhenj në moshë dhe më të urtë se ju. Asnjëherë mos vendosni për diçka, vetëm sepse miqtë tuaj ua kërkojnë, apo sepse ju duket mirë, apo edhe, sepse ju pëlqen. Nxitimi i Herodit çoi në një dëm tepër të tmerrshëm. Rezultoi në vrasjen e një njeriu të mirë.

Madhështia e vërtetë

30. Dhe apostujt, burrat e dërguar për të predikuar, **u mblodhën te Jezusi dhe i treguan të gjitha sa kishin bërë dhe sa mësim kishin dhënë.**
31. Dhe ai u tha atyre: «Ejani veçmas, largohuni në një vend të vetmuar dhe pushoni pak». **Sepse njerëzit që vinin dhe shkonin ishin aq shumë, sa s'u dilte koha, nuk kishin kohë të lirë as për të ngrënë.**
32. **U nisën, pra, me një barkë në një vend të qetë, të shkretë, veçmas,** ku nuk ishte askush tjetër.
33. **Porsa turma i pa që u nisën, e shumë veta e njohën; dhe nga të gjitha qytetet erdhën aty më këmbë,** ata ecën përgjatë bregut **dhe mbërritën përpara tyre,** ata mbërritën përpara se të mbërrinin Jezusi me dishepujt e Tij; **dhe u mblodhën rreth tij.**
34. **Dhe kur Jezusi doli nga barka, pa një turmë të madhe dhe pati dhembshuri,** edhe pse ata kishin dashur të largoheshin nga turmat, Ai ishte i mbushur me ndjenjën e dhembshurisë ndaj tyre, **sepse ishin si delet pa bari; dhe nisi t'u mësojë shumë gjëra.**
35. **Duke qenë se u bë vonë,** po bëhej vonë pasdite, **dishepujt e tij iu afruan dhe i thanë: «Ky vend është i shkretë, dhe tashmë është vonë.**
36. **Lejoji këta njerëz që të shkojnë në fushat dhe në fshatrat rreth e qark që të blejnë bukë, se s'kanë gjë për të ngrënë».**

Për të menduar

Jezusi pa turmën e njerëzve që po qëndronin në breg. Ata ishin shumë të etur për ta parë, si dhe për të dëgjuar prej Tij. Mbase nga largësia e barkës, ata dukeshin si dele, ndërsa qëndronin duke pritur për Të.

E dimë që Jezusi donte pak pushim për dishepujt e Tij, dhe mbase edhe për Vetën. Ai mund të ketë qenë i trishtuar për vdekjen e Gjon Pagëzorit. Por, kur Jezusi i pa ata njerëz, të cilët ishin pa një drejtues të vërtetë, Ai nuk mundi të rezistonte pa i ndihmuar. Çfarë dashurie kishte Ai në zemrën e Tij për njerëzit!

Herodi duhet të kishte qenë një bari për njerëzit, por në vend të kësaj, ai po festonte me miqtë e tij të pasur. Ai nuk shqetësohej për shpirtrat e njerëzve. Drejtuesit e kishës së judenjve duhet të kishin qenë barinj, por as ata nuk e bënë detyrën e tyre. Asnjëri prej këtyre njerëzve nuk bëri atë për të cilën Perëndia i kishte thirrur. Duke gjetur kohë për këta njerëz, edhe pse Ai ishte i lodhur, Jezusi po i përgatiste dishepujt të bëheshin drejtues dhe barinj të vërtetë.

A dëshironi që një ditë të jeni drejtues? Në fakt pjesa më e madhe e juaja, një ditë do të jeni një drejtues. Nëse bëheni prind, do të bëheni drejtues. Nëse do të keni njerëz që punojnë për ju, ju do të bëheni drejtues. Edhe tani, në klasën tuaj, mund të konsideroheni drejtues.

A keni menduar se çfarë është një drejtues i vërtetë? Është dikush që përdor ndikimin dhe dhuntitë e tij për t'u shërbyer të tjerëve! Nuk ka të bëjë me të qenët "shefi". Shikoni Zotin Jezus. Ai është Mbreti i mbretërve, por Ai erdhi për të shërbyer. Ai madje dha jetën e Tij për t'i shpëtuar të tjerët. Madhështia e vërtetë nuk ka të bëjë me sa "lart qëndron", por me sa "poshtë përulesh".

Buka jonë e përditshme

- 37. Por ai, duke iu përgjigjur, u tha atyre,** dishepujve: **«U jepni ju të hanë!».** Dhe i thanë: **«A të shkojmë ne të blejmë për dyqind denarë bukë,** rroga që një burrë do të fitonte, nëse do të punonte për rreth tetë muaj – e barasvlershme me disa mijëra dollarë sot; **dhe t’u japim të hanë?».**
- 38. Por ai u tha atyre: «Sa bukë keni? Shkoni e shikoni». Ata, mbasi e mësuan,** ndoshta pasi pyetën disa njerëz, **thanë: «Pesë bukë e dy peshq».**
- 39. Atëherë ai i urdhëroi ata që t’i ulin të gjithë,** grupe - grupe, mbi barin e njomë.
- 40. Kështu ata u ulën në radhë, grupe - grupe nga njëqind e nga pesëdhjetë.**
- 41. Dhe ai si mori të pesë bukët dhe të dy peshqit, ngriti sytë nga qielli** për të falënderuar Zotin, **i bekoj bukët** përmes lutjes, **dhe i theu bukët,** meqë në kohërat e Biblës buka nuk pritej në feta, **dhe ua dha dishepujve të vet, që t’ua vinin përpara atyre; dhe të dy peshqit ua ndau të gjithëve.**
- 42. Dhe të gjithë hëngrën dhe u ngopën.**
- 43. Dhe mblodhën dymbëdhjetë shporta plot me copa buke dhe me mbetje peshku.**
- 44. Dhe ata që hëngrën bukët ishin rreth pesë mijë burra,** duke mos numëruar gratë dhe fëmijët.

Për të menduar

Qëllimi kryesor i Jezusit ishte që t’i mësonte, por Ai gjithashtu u kujdes për nevojat e përditshme të njerëzve. Ai pa që ata ishin të uritur. Mësimet e Tij nuk mund ta mbushnin stomakun e tyre, kështu që Ai bëri këtë mrekulli të madhe për t’i ushqyer. Sidoqoftë, edhe përmes këtij veprimi, Zoti ishte duke u mësuar dishepujve të Tij një

tjetër mësim. Kurdo që është e mundur, duhet t'i ndihmojmë njerëzit me nevojat e përditshme të jetës. Ja pse misionarët nuk merren vetëm me predikimin e Fjalës së Zotit. Ata hapin spitale dhe klinika për të sëmurët; ndihmojnë njerëz për të ndër-tuar shtëpi më të mira; mësojnë fëmijët në shkolla; ofrojnë përkujdesje në shtëpinë e fëmijës; i ndihmojnë njerëzit për të kultivuar prodhime më të mira; si dhe hapin puse për ujë të pastër. Ndërsa mendoni për të ardhmen tuaj, lutuni që Perëndia t'ju përdorë për t'i ndihmuar njerëzit në jetën e tyre të përditshme. Shpesh mendojmë për të fituar shumë para për veten. Por jeta e Jezusit na tregon që ky nuk duhet të jetë qëllimi i jetës. Ne jemi në këtë tokë për të dashur Perëndinë dhe të afërmin tonë.

A e dalloni kujdesin e përditshëm të Perëndisë në jetën tuaj? Pse keni ushqim në pjtatën tuaj? Pse keni rroba për të veshur? Pse jetoni në një shtëpi të pastër me ujë të pijshëm? Shumë njerëz në këtë botë jetojnë në vende më të pista nga stallat ku ne mbajmë lopët dhe derrat. Fëmijët sillen nëpër rrugë, duke u përpjekur për të gjetur diçka për të ngrënë, sepse prindërit e tyre janë shumë të varfër dhe në pamundësi për t'u blerë ushqim.

Kush po ju jep "kaq shumë shporta plot me ushqim"? Kush ju jep kaq shumë, madje më tepër sesa ju nevojitet? Pse mendoni që Jezusi i shumoi bukët në më shumë sesa ishte nevoja? Kishte dymbëdhjetë shporta të mbushura plot që kishin tepruar. Ai na jep më shumë sesa kemi nevojë, në mënyrë që të shkojmë të ndihmojmë ata njerëz që nuk kanë mjaftueshëm. Nuk është mirë t'i mbajmë të gjitha "tepricat e mëshirës" për veten.

Sigurohuni ta falënderoni Zotin për bekimet që ju ka dhënë me mbushulli përditë në jetën tuaj. Është Ai që kujdeset për shpirtin dhe për trupin tuaj.

Të dërguar në stuhi

45. **Dhe menjëherë Jezusi i detyroi**, i urdhëroi **dishepujt e vet të hyjnë në barkë dhe t'i prijnë** Atij në bregun tjetër drejt Betsaidas, derisa ai ta përcillte turmën, që sapo e kishte ushqyer.
46. **Dhe sapo e lejoi, ai iu ngjiti malit për t'u lutur**, vetëm.
47. Dhe, kur erdhi mbrëmja, barka ishte në mes të detit dhe ai ishte vetëm në tokë.
48. **Dhe kur i pa dishepujt që po mundoheshin duke vozitur** barkën e tyre të peshkimit, **sepse era ishte kundër tyre, aty nga roja e katërt e natës**, rreth orës 3 të mëngjesit, **ai erdhi drejt tyre duke ecur përmbi ujë në det dhe donte t'i kalonte**, sikur të mos i kishte vënë re.
49. **Por ata, kur e panë që po ecte mbi det, menduan se ishte një fantazmë dhe filluan të bërtasin**, ishin shumë të frikësuar,
50. **sepse e kishin parë të gjithë dhe ishin trembur**, kishin frikë shumë të madhe; **por menjëherë foli me ta dhe tha: «Merrni zemër, jam unë, mos kini frikë!».**
51. **Dhe hipi në barkë me ta dhe era pushoi**, menjëherë u qetësua së fryri; **dhe ata mbetën jashtë mase të habitur**, nuk kishin fjalë në veten e tyre dhe u mrekulluan, duke mos ditur çfarë të mendojnë,
52. **sepse nuk e kishin kuptuar**, nuk kishin menduar thellë për **ndodhinë e bukëve**, kur Ai ushqeu mijëra njerëz: **sepse zemra e tyre ishte ngurtësuar** në mosbesim, në lidhje me kush ishte Jezusi.

Për të menduar

Normalisht që ju nuk shkoni të bëni një xhiro me një barkë në liqen kur po afrohet një stuhi – veçanërisht nuk shkoni me një barkë të vogël peshkimi. Sidoqoftë, Jezusi i urdhëroi dishepujt e Tij që të lundronin përmes liqenit. Me anë të kësaj, Ai donte t' u mësonite diçka. Mbani mend që Ai po i përgatiste. Ata kishin nevojë të mësonin t' i besonin Atij në kohëra të mira dhe të këqia. Edhe pse ata e panë mrekullinë e shumimit të bukëve, sërish nuk e kuptuan me të vërtetë kush ishte Jezusi.

Pse na lejon Perëndia që të përjetojmë në jetët tona vështirësi si stuhia me të cilën po përballeshin dishepujt? Mbase ju dëshironi t' i sillni kënaqësi Perëndisë. Përipiqeni t' i bindeni Atij, por sërish përballeni me vështirësi, sëmundje dhe dhimbje. Mbase ndiheni të lënë mënjane ose të refuzuar nga miqtë tuaj. Ju mundoheni në përballje me “erën dhe valët” e mëkatit në zemrat tuaja. Luteni për problemet tuaja, por asgjë nuk ndryshon. A nuk i sheh Zoti telashet tuaja? Po, Ai i shikon.

Ai i pa dishepujt në ujë. Pse priti Zoti Jezus aq gjatë para se t' i ndihmonte? Një arsye mund të jetë për t' i bindur, që nuk mund ta shpëtonin veten. Mbase Perëndia po përipiqet të ngulisë këtë bindje edhe te ju. Dishepujt u munduan shumë duke vozitur, mbase për orë të tëra, por ata nuk po dilnin gjëkund. Ata ishin peshkatarë me përvojë, por kjo gjë nuk i ndihmoi në këtë stuhi. Por, pastaj, Jezusi erdhi! Sa lehtësisht i ndihmoi ata në situatën e tyre të vështirë! Në Fjalën e Tij, Ai thotë: “Pa mua nuk mund të bëni asgjë,” dhe në një pasazh tjetër thotë: “Për Perëndinë çdo gjë është e mundur”.

Sa i mëshirshëm dhe i mirë është Zoti! Hiri i Tij është gjithnjë tërësisht i pamërituar. Në urtësinë e Tij, Perëndia shpesh mund të jetë duke pritur derisa rasti ynë të duket i pashpresë. Pse? Në mënyrë që Ai të marrë të gjithë lavdinë! Sa i denjë është Ai që të marrë lavdinë!

Jezusi, shëruesi

- 53. Mbasi kaluan liqenin, arritën në krahinën e Gjenesaretit,** në pjesën lindore të liqenit, **dhe aty e lidhën barkën,** e ankoruan barkën në breg.
- 54. Dhe kur dolën nga barka, njerëzit e njohën menjëherë;** njerëzit e mbanin mend që nga koha kur Ai kishte shëruar burrin e quajtur Legjion, i cili kishte qenë i pushtuar nga një mijë demonë,
- 55. dhe njerëzit që e panë Atë, duke rendur, përshkuan mbarë krahinën përreth,** duke u treguar të gjithëve për mbërritjen e Tij, **filluan të sjellin të sëmurë në vigje, kudo që dëgjonin se ishte ai;**
- 56. Dhe kudo ku ai hynte, në fshatra, o qytete a lagje, njerëzit i vendosnin të sëmurët në sheshe dhe e lutnin që, të paktën, të mund të preknin cepin e rrobës së tij; dhe të gjithë ata që e preknin, shëroheshin.**

Për të menduar

Vëmë re se sa të zënë ishin njerëzit, duke sjellë miqtë e tyre me nevoja të ndryshme të Zoti Jezus. Këtë duhet të bëjmë të gjithë; duhet t'u tregojmë të tjerëve gjërat që dimë për Perëndinë. Shumë të rritur dhe fëmijë rreth nesh nuk dinë asgjë për Të. Është e gabuar kur nuk bëjmë më të mirën për t'u treguar atyre rreth nesh ato që dimë për Zotin.

Por Jezusi nuk erdhi vetëm për të shëruar trupat e njerëzve. Edhe ata që ishin të shëndetshëm kishin nevojë për Të, sepse çdo zemër njerëzore është mëkatore. Asnjë prej nesh nuk e do Zotin ashtu siç duhet. Shpesh në jetën tonë gjendet një "perëndi". Quhet "Unë"! Përpjekja për ta shëruar shpirtin tonë është po aq e pamundur sa të bëjmë që njerëzit e vdekur të rikthehen sërish në jetë. Nuk duhet të harrojmë kurrë

që arsyeja kryesore përse Jezusi erdhi në këtë botë është që t'i shpëtonte mëkatarët; Ai erdhi për të ndryshuar zemrat e njerëzve. Të gjitha mrekullitë e Tij janë një tablo e kësaj veprë.

Por, a do të ishte i gatshëm Ai të më shpëtonte mua apo komshinjtë e mi? Kjo pyetje e ofron përgjigjen në fjalët që lexojmë: "... dhe të gjithë ata që e preknin, shëroeshin". Asnjë nga ata që shtriu dorën drejt Tij nuk mbeti në sëmundjen e vet. Ai shëroi secilin prej tyre. Nuk e dimë sa prej zemrave të këtyre njerëzve që njohën shërimin fizik edhe u shpëtuan. Në Bibël tregohet se disa njerëz që u shëruan fizikisht nuk u bënë ndjekës të vërtetë të Zotit. Ata erdhën te Zoti Jezus vetëm për shërimin e trupave të tyre – duket se kjo gjë ishte e mjaftueshme për ata.

Për çfarë po e kërkonte Zotin? U vini veshin lutjeve tuaja. A keni nevojë që Ai t'ju ndihmojë për të përballuar ditën? A keni nevojë që Ai t'ju shërojë fizikisht? Ndoshta luteni që Ai t'ju ndihmojë në shkollë me mësimet tuaja. Ndoshta shpesh ju ndiheni të frikësuar dhe i kërkonte Zotit që t'ju japë kurajë dhe t'ju mbrojë. Me shpresë, i kërkonte Zotit t'ju mbrojë kur bëni një udhëtim të gjatë. Të gjitha këto nevoja janë të rëndësishme. E keni vënë re sa shpesh Zoti u përgjigjet lutjeve? Ai do t'ju ndihmojë nëse e kërkonte. Por, nëse kjo është e gjithë nevoja juaj për Të, atëherë nuk jeni vërtetë të shëruar. Shpirtrat tanë mbeten mëkatarë dhe fajtorë; nevoja jonë më e madhe është që të na shërohet shpirti.

Prandaj, së pari, kërkonte Zotin Jezus për nevojat e shpirtit tuaj. Ai ishte i gatshëm që të ndihmonte secilin prej atyre njerëzve të sëmurë. Ai është i gatshëm dhe plotësisht i aftë t'ju ndihmojë edhe juve në nevojat tuaja si për trupin, ashtu edhe për shpirtin.

Rregulla dhe sërish rregulla

- 1. Atëherë rreth tij u mblohdën farisenjtë dhe disa skribë,** burrat që duhet të siguroheshin që po transmetoheshin mësimet me doktrinat e duhura, **që kishin ardhur nga Jerusalemi.** Në këtë pasazh, Marku përshkruan se si drejtuesit – skribët dhe farisenjtë – e pyetën Jezusin përreth mësimet e Tij.
- 2. Dhe, kur panë se disa nga dishepujt e tij po hanin bukë me duar të papastra, domethënë të palara, i paditën,** duke thënë që dishepujt e Jezusit po mëkantonin, sepse ata nuk i kishin larë duart e tyre përpara se të hanin.
- 3. Në fakt farisenjtë dhe të gjithë judenjtë nuk hanë pa i larë duart deri në bërryl, duke iu përmbajtur traditës** (rregullave të vendosura nga njerëzit) **së pleqve;**
- 4. dhe, kur kthehen nga tregu, nuk hanë pa u pastruar më parë,** pa pastruar duart që kanë prekur gjëra apo njerëz. **Ka shumë gjëra të tjera,** rregulla njerëzore, **që ata duhet të respektojnë,** t’u binden **për shkak të traditës: larjen e kupave, të brokave, të enëve prej bakri dhe të shtretërve,** të gjitha bëheshin të papastra, për shkak se ishin prekur nga mëkatari.
- 5. Pastaj farisenjtë dhe skribët e pyetën: «Përse dishepujt e tu nuk sillen sipas traditës së pleqve, por hanë bukë me duar të palara?».**

Për të menduar

Jezusi dhe dishepujt e Tij po përgjoheshin hap pas hapi në gjërat që bënin. Sa të gëzuar ishin skribët, kur më në fund, gjetën disa nga dishepujt në aktin e “mëkatit”! Por Zoti Jezus dhe dishepujt e Tij nuk mëkatuan duke mos i larë duart e tyre në mënyrë të vazhdueshme. Natyrisht, është gjithmonë një gjë e mirë të lahen duart përpara çdo vakti, përndryshe mund të sëmureni. Sidoqoftë, këta judenj kishin një

arsye tjetër për larjen: ata mendonin që duart e pastra dhe enët e lara do të bënin që ata të dukeshin më të mirë në sytë e Perëndisë.

Pse drejtuesit fetarë i vendosnin të gjitha këto rregulla e norma, të cilat nuk ishin dhënë asnjëherë nga Perëndia? Sepse ata nuk e kuptuan se *Kush* ishte Perëndia me të vërtetë. Ata menduan që Perëndia ishte *vetëm* i shenjtë. Ai është i shenjtë, por është edhe i hirshëm. Ata nuk e kuptonin fjalën "hir". Ata menduan që Perëndia do të pranonte vetëm njerëzit e mirë, të cilët u bindeshin rregullave dhe normave të caktuara. Ata u përpoqën ta fitonin dashurinë e Tij duke jetuar një jetë shumë të rregullt.

Perëndia na ka dhënë Dhjetë Urdhërimet e Tij, urdhërime të cilat janë të mira, të domosdoshme dhe të urta. Ai është një Perëndi i dashur dhe dëshiron të na mbrojë nga mëkati. Por, njëkohësisht, Ai e përdor ligjin për të na treguar që ne jemi mëkatarë. Ligji shpesh është quajtur "pasqyra", sepse tregon që jemi fajtorë për thyerjen e të gjitha urdhërimeve të Perëndisë. Farisenjtë mendonin që Perëndia e dha ligjin e Tij për të na treguar se si të fitojmë favorin dhe dashurinë e Tij. *Ndaj*, ata mendonin, *sa më mirë që t'u bindemi ligjeve, aq më shumë do të na dojë Perëndia*.

A është e mundur që të pastroni fytyrën nëse ju mungon uji, dhe e vemja gjë që keni është një rrobë e pistë dhe duar të papastra? A mund të fitosh dashurinë e Perëndisë duke u treguar të mirë, ndërkohë që jeni të ligj dhe çdo gjë që bëni është e ligë? Përgjigja për të dy pyetjet është "Jo!". Atëherë, si mund të bëhem i pastër përpara Perëndisë? Kjo është e mundur vetëm përmes Zotit Jezu Krisht. Perëndia ka dërguar Birin e Tij, Jezu Krishtin, në këtë botë që t'i pastrojë mëkatarët dhe t'i bëjë të pranueshëm përpara Vetes.

Perëndia nuk kërkon që, përpara se të vijmë te Zoti Jezu, të jemi të pastër. Ai nuk i shpëton mëkatarët – sepse janë të mirë dhe të bindur, i shpëton, sepse Ai është i mëshirshëm dhe i hirshëm.

Me ta kuptuar këtë gjë, do të bëjmë më të mirën që mundemi për t'i zbatuar ligjet e Perëndisë, në mënyrë që t'i tregojmë se sa falënderues jemi.

Hipokritët

6. Por ai, duke u përgjigjur, u tha atyre: «Mirë, saktësisht **profetizoi Isaia për ju, hipokritë**, shtiracakë, **siç është shkruar: “Ky popull me buzë më nderon, por zemra e tyre rri larg meje.**
7. Por më kot më nderojnë, duke mësuar doktrina, të cilat janë urdhërime njerëzish”. Normat njerëzore ishin vënë mbi urdhërimet e Perëndisë.
8. Duke lënë pas dore, duke mos e zbatuar, **pra, urdhërimin e Perëndisë, ju i përmbaheni**, i qëndroni besnikë **traditës** (mësimeve) **së njerëzve**, si për shembull: **larje brokash dhe kupash; dhe bëni shumë gjëra të tjera të ngjashme».**
9. Dhe u tha atyre: «Sa mirë e hidhni poshtë urdhërimin e Perëndisë, për të zbatuar **traditën tuaj**, idetë dhe rregullat tuaja.

Për të menduar

Perëndia e di kur buzët tuaja thonë diçka ndryshe prej asaj që keni në zemër, apo nga ajo që mendoni. Ai e di kur shtireni sikur e doni Atë, ndërsa në zemrat tuaja nuk keni dashuri për Të. Në këtë mënyrë, edhe ne sot mund të jemi si farisenjtë. A thoni ndonjëherë një lutje pa menduar me të vërtetë se çfarë po thoni në të? Kur këndon, a i mendoni gjithnjë fjalët e këngës dhe a i thoni ato me gjithë zemër? Shpesh ne këndojmë, sepse na pëlqen melodia apo edhe të kënduarit në vetvete. E vini re sa shpesh edhe ne jemi hipokritë në ato që bëjmë përpara Perëndisë?

Mbase çdo të diel uleni me mirësjellje në kishë. Mbase keni blerë rroba të veçanta për të shkuar në kishë. Nuk ka asgjë të gabuar në këtë gjë, nëse e bën nga respekti nderues që ke për Perëndisë. Por kjo nuk do të kishte asnjë lloj vlere para Perëndisë,

nëse në zemrën tënde e shpërfill Atë dhe Fjalën e Tij. Perëndia na flet, në mënyrë që të kemi besim tek Ai, t'i zëmë besë dhe t'i bindemi.

Hipokritët nuk lëndojnë vetëm vetveten, ata lëndojnë edhe Kishën e Perëndisë. Kur njerëzit që hiqen si të krishterë janë të pasjellshëm, në të vërtetë i shkaktojnë dëm emrit të Perëndisë. Mbase të dielën këta "shtiracakë" këndojnë bukur bashkë me të tjerët në kishë. Tingëllon aq këndshëm. Por, gjatë javës, ata thonë gjëra të liga për njëri-tjetrin; përhapin thashetheme për gjërat që kanë thënë apo kanë bërë të tjerët. Kur fjalë të tilla, bien në veshë të njerëzve që nuk shkojnë në kishë, ata mendojnë: *Epo, nuk dua të kem të bëj as me ta, dhe as me Perëndinë e tyre! Ata nuk e duan as njëri-tjetrin. Nëse njerëzit e Perëndisë sillen në këtë mënyrë, ç'më duhet Perëndia i tyre?*

Hipokritët janë si njerëzit që veprojnë nën një maskë, apo e vënë një të tillë; ata hiqen sikur janë dikush që në të vërtetë nuk janë. Është krejtësisht e mundur që dikush të duket si njeri i perëndishëm, ndërsa në zemrën e tij të mos ketë dashuri për Perëndinë. Sa e lehtë është që të përpiqemi të lutemi bukur, në mënyrë që t'u bëjmë përshtypje të tjerëve!

Tani, duhet të kujtojmë gjithashtu, se është detyrë e Perëndisë dhe vetëm e Tij, që të zbulojë nëse një njeri është hipokrit apo jo. Ne duhet të merremi vetëm me zemrën tonë. Kur t'i përkushtohemi kësaj gjëje, atëherë nuk do të kemi kohë për t'i gjykuar të tjerët.

Nderimi i prindërve

- 10. E në fakt Moisiu tha** në Dhiatën e Vjetër: **“Ndero atin tënd dhe nënën tënde”, dhe: “Ai që mallkon atin ose nënën, të dënohet me vdekje”,** le të dënohet me vdekje, si ndëshkim.
- 11. Por ju thoni: “Në qoftë se dikush i thotë atit të vet ose nënës së vet: Gjithçka që mund të bëj për ty është kurban, domethënë një ofertë Perëndisë”** (“Kurban” do të thotë “dhënë ose përkushtuar Perëndisë”. Nëse një bir do të vendoste për t’ia ofruar të gjitha paratë Perëndisë, ai do të thoshte që paratë e tij janë “kurban”. Por më vonë, nëse babai ose nëna e tij gjendeshin në nevojë për të blerë ushqim ose për të paguar taksa, i biri mund të thoshte: “Jo. Këto para nuk mund të përdoren për t’ju ndihmuar; i janë përkushtuar Perëndisë”. Me fjalë të tjera, ai nuk ishte i detyruar “të nderonte atin dhe nënën” dhe mund t’i linte ata në vuajtje. Ky rregull ishte vendosur nga drejtuesit e kishës, dhe ishte në mënyrë të drejtpërdrejtë në kundërshtim me Urdhërimin e Perëndisë.),
- 12. dhe kështu nuk e lejoni atë të bëjë asgjë për atin e vet ose për nënën e vet,** edhe nëse prindërit kanë nevojë për ndihmë,
- 13. duke e hedhur poshtë kështu fjalën** ose urdhërimin **e Perëndisë** për të nderuar prindërit tuaj, **me traditën tuaj, që ju e keni trashëguar,** që ju keni mësuar. **Dhe ju bëni shumë gjëra të tjera të ngjashme».** Rregulli i farisenjve ishte më i rëndësishëm, sesa urdhërimi i Perëndisë për të nderuar atin dhe nënën.

Për të menduar

Perëndia pret që ne të kujdesemi për prindërit tanë kur ata të jenë të moshuar. Kur pjesa më e madhe e juaja ishit fëmijë, prindërit tuaj ju ushqyen, ju veshën dhe ju dhanë çdo gjë që kishit nevojë. Kur ishit të sëmurë, ata u kujdesën për ju. Në vend që të blinin gjëra për veten e tyre, ata blenë shumë gjëra për ju. Edhe tani, shumë prindër bëjnë sakrifica, në mënyrë që t'ju ofrojnë kujdesin më të mirë të mundshëm. Ky ishte edhe qëllimi i Perëndisë në krijimin e familjeve. Sa keq që shumë prindër nuk e tregojnë atë dashuri siç duhet! A kërkon prapëseprapë Perëndia që ju t'i nderoni një atë dhe nënë të tillë? Po. Ai e kërkon. Fajet the mëkatet e tyre nuk ju çlirojnë juve nga përgjegjësia që keni për t'i mbajtur urdhërimet e Perëndisë, duke e përfshirë edhe këtë. Perëndia është një Atë i dashur, dhe ju mund t'i kërkonit Atij çdo gjë që ju keni nevojë – edhe hirin për të treguar respekt ndaj prindërve tuaj.

Një ditë mund ta keni mundësinë për t'ua kthyer dashurinë prindërve tuaj. Shumë fëmijë harrojnë që Perëndia pret që ne t'i nderojmë prindërit kur ata janë të moshuar. Kur jemi të rinj, ne i nderojmë ata duke i dëgjuar ndërsa na drejtojnë. Kur rritemi, i nderojmë ata, duke u kujdesur për nevojat e tyre. Kjo u mësua në mënyrë shumë të qartë nga Zoti Jezus. Shikoni çfarë bëri Ai në fund të jetës së Tij në tokë. Ai i dha një urdhër mikut të Tij më të mirë, Gjonit, që të kujdesej për nënën e Tij, meqë Ai nuk do të ishte aty për ta bërë këtë gjë.

Shumë shpesh prindërit e moshuar ndihen të vetmuar. Shumë prej tyre ndihen sikur janë barrë për bijtë e tyre; ndihen sikur askush nuk i do më. Kjo është një gjë e trishtë.

A do ta ndryshoni këtë gjë për ta? Tregoni interes ndaj njerëzve të moshuar – siç janë gjyshërit. Nëse nuk jetojnë pranë jush, mbase ka njerëz të tjerë të moshuar në kishën ose në lagjen tuaj, që janë të vetmuar. Konsideroni "t'i adoptoni" këta njerëz të moshuar në familjen tuaj, duke i bërë ata pjesë të jetës suaj familjare.

Zemrat tona mëkatore

14. Pastaj thirri gjithë turmën, ata që ishin përreth, **rreth vetes dhe i tha: «Më dëgjoni të gjithë dhe kuptoni:**
15. **Nuk ka asgjë jashtë njeriut që, duke hyrë në të kur ai ha, mund ta ndotë atë,** ose ta bëjë atë mëkatar në sytë e Perëndisë; **përkundrazi, janë ato gjëra, që dalin prej tij, nga zemra e tij, që e ndotin.**
16. **Kush ka veshë për të dëgjuar, le të dëgjojë!».**
17. **Më pas, kur ai u kthye në shtëpi, larg turmës, dishepujt e vet e pyetën për kuptimin e shëmbëlltyrës,** në të cilën sapo foli për gjëra që hynë dhe dalin nga njeriu.
18. **Dhe ai u tha atyre: «Edhe ju qenkeni kaq të pamend? Si nuk e kuptoni? A nuk e kuptoni se çdo gjë që hyn nga jashtë,** nga jashtë trupit **te njeriu,** pra, çfarë ai ha, **nuk mund ta ndotë atë,** sepse nuk mund ta bëjë atë mëkatar,
19. **sepse nuk i hyn në zemër, por në bark,** në stomakun e tij, **dhe pastaj jashtëqitet në gjiriz,** në tualet, **duke pastruar gjithë ushqimet,** duke i nxjerrë jashtë të gjithë ushqimet?».
20. **Tha sërish: «Ajo që del nga njeriu,** nga zemra e tij, **e bën atë të ndotur;** mëkati që është në zemrën e tij e bën atë “të pistë” ose të papastër.
21. **Sepse nga brenda, domethënë nga zemra e njeriut, dalin mendimet e mbrapshta, shkeljet e kurorës, kurvërimi,** mëkatet seksuale, **vrasjet,**
22. **vjedhjet, lakmitë,** dëshira për të pasur atë që kanë të tjerët, **ligësitë, mashtrimet, pafytyrësia,** ndjenja të forta për këto dëshira të liga dhe epush, **smira,** të qenët xheloz, **blasfemia,** të folurit në mënyrë çnderuese për Perëndinë dhe popullin e Tij, **kryelartësia, marrëzia.**
23. **Gjithë këto të mbrapshta dalin nga brenda,** nga zemra, **dhe e ndotin njeriun me mëkat».**

Për të menduar

Jezusi prezantoi një listë të gjatë të gjërave të tmerrshme, të cilat jetojnë në zemrat tona. Ai mund ta kishte bërë listën shumë më të gjatë. Por një gjë është e qartë. Asgjë e mirë nuk vjen nga zemrat tona. Ato janë tërësisht të liga – madje shumë më keq nga sa e njohim vetveten. Shpesh nuk e dimë se çfarë jeton brenda zemrës. Papritur mund t’u themi gjëra të pakëndshme atyre që i duam. Mbase asnjëherë nuk e kishim menduar që do të mund të thoshim fjalë të tilla, por papritmas ato na dalin nga goja. Mbaj mend një predikues të vjetër, që nganjëherë thoshte: “Nëse do të shkruaja në mure atë që jeton në zemrën time, ju nuk do të vinit të më dëgjonit më”. Mendoja se po e zmadhonte. Ai dukej shumë i mirë dhe i shenjtë. Por tani e kuptoj shumë mirë. Ka mëkate në zemrat tona, për të cilat do të ndiheshim shumë të turpëruar sikur t’ua tregonim të tjerëve.

Zoti thotë se mëkatet që dalin nga zemrat tona na bëjnë fajtorë. Ato mund të mos dalin kurrë nga goja jonë dhe ne mund të mos i bëjmë gjërat, të cilat na i sugjeron zemra; por sërish, madje edhe një mendim i lig na bën fajtorë. Jemi mëkatarë; dhe prandaj, mëkatet dalin në mënyrë të vazhdueshme nga zemrat tona.

Zemrat tona nuk do të bëhen asnjëherë më të mira, duke iu bindur të gjitha rregullave. Beteja me mëkatin luftohet në zemër. Aty kemi nevojë për fuqinë dhe hirin e Zotit Jezus. Kërkojini dhe besojini Atij që të krijojë në ju një zemër të pastër.

Besimi i madh

24. Pastaj u nis që andej dhe shkoi në krahinën (në krahinën fqinjë) e **Tiros dhe të Sidonit; hyri në një shtëpi dhe donte që askush të mos e dinte**, Ai dëshironte që të largohej për pak kohë nga turmat e njerëzve, **por nuk mundi të qëndrojë i fshehur.**
25. Në fakt një grua, vajza e së cilës kishte një frymë të ndyrë, një demon, duke dëgjuar për Jezusin, erdhi dhe ra para këmbëve të tij.
26. Por ajo grua ishte greke, me prejardhje sirofenikase; ajo nuk i përkiste Izraelit; dhe iu lut, iu përgjërua, që ta dëbonte demonin nga e bija;
27. por Jezusi i tha: «Lëri më parë fëmijët të ngopen, “fëmijët” nënkuptonte popullin e Izraelit; sepse nuk është mirë, nuk është e drejtë të merret buka e fëmijëve e t’u hidhet këlyshëve të qenve». Qentë nuk ishin kafshë shtëpiake në ditët e Jezusit. Ata ishin kafshë sikurse janë minjtë për ne sot.
28. Por ajo u përgjigj dhe i tha: «Po Zot, se edhe këlyshët nën tryezë hanë thërrimet (që bien në dysHEME) e fëmijëve!».
29. Atëherë ai i tha: «Për këtë fjalë, shko, shko në shtëpi; demoni doli nga vajza jote!».
30. Dhe ajo, kur u kthye në shtëpinë e vet, e gjeti të bijën të shtrirë në shtrat, dhe demoni i kishte dalë, nuk ishte më e sëmurë, por e çlodhur dhe duke pushuar.

Për të menduar

Kjo grua besonte atë që shumë judenj nuk e besonin: që vetëm Zoti Jezus mund ta ndihmonte. Kur e mori vesh që Zoti do të ishte në atë zonë, ajo erdhi tek Ai, sepse

vajza e saj ishte e pushtuar nga një frymë e ligë. Sa e rënduar duhet të ketë qenë zemra e kësaj nëne për shkak të vajzës së saj!

Mbase mendoni që përgjigjja e Jezusit ndaj gruas ishte e pasjellshme. Por Zoti nuk është asnjëherë i tillë. Ai po e vinte në provë dhe po e forconte besimin e saj. Që t'ju ndihmoj ta kuptoni këtë, më lejoni të përdor një shembull. Mendoni për qëndrimin e saj përpara derës, duke i rënë derës. Në vend që të hapë derën, Zoti pret – jo sepse nuk shqetësohet për të apo se nuk e dëgjon, por sepse Ai po e vë në provë për të parë sa i fortë është besimi i saj.

Besimi i gruas ishte shumë i fortë. Si e dimë këtë gjë? Së pari, kjo nënë nuk u dorëzua, sepse ajo e dinte që vetëm Jezusi mund ta ndihmonte. Edhe pasi Ai tha që kishte ardhur për popullin e Izraelit (pjesë e të cilit ajo nuk ishte), ajo refuzoi të hiqte dorë. Ajo besonte që Jezusi ishte e vetmja shpresë që kishte, dhe ajo nuk mund të largohej prej Tij pa marrë ndihmën e Tij. Ajo gjithashtu besonte që Ai ishte mjaft i fuqishëm për ta ndihmuar bijën e saj, edhe pse nuk ishin izraelite.

Së dyti, ajo e përuli veten e saj. Që të krahasohesh me një qen nuk është një gjë kaq e keqe sot, por në kohërat e Biblës ishte. Në ato ditë qentë nuk ishin kafshë shtëpiake, por ishin kafshë që përçmoheshin. Por sërish, gruaja nuk u ofendua. Në zemrën e saj ajo ndjeu që nuk ishte e denjë as për mëshirën më të vogël.

Së treti, edhe pse gruaja ndihej e padenjë, ajo sërish i kërkoi Jezusit që ta ndihmonte. Ku e gjente ajo guximin? Ajo kishte dëgjuar se çfarë kishte bërë Jezusi për të tjerët, që ishin të sëmurë ose të pushtuar nga demonët. Ajo besonte që ishte e mundur edhe për atë, edhe pse e dinte që nuk i meritonte bekimet e Tij.

Arsyeya e vërtetë pse kjo nënë nuk mund të hiqte dorë nga lutjet e saj ndaj Zotit, ishte sepse Perëndia ia dha asaj atë besim. Edhe ne kemi nevojë që Perëndia të na japë besim dhe të na largojë mosbesimin. Le t'i kërkojmë Perëndisë dhuratën e besimit, ashtu siç e kishte ajo grua.

Jezusi psherëtiu

31. **Mbasi u nis përsëri nga krahina e Tiros dhe e Sidonit, Jezusi arriti te Deti i Galilesë, në mes të krahinës, fqinje, së Dekapolisit.**
32. **Dhe i paraqitën një të shurdhët që mezi fliste, nuk mund të fliste shumë mirë; dhe iu lutën t’i vërë duart mbi të.**
33. **Si e mori veçmas, larg turmës, larg nga njerëzit, Jezusi ia shtiu gishtërinjtë e vet në vesh dhe mbasi e pështyu, mbase në gishtin e Tij, ia preku me të gjuhën.**
34. **Pastaj i drejtoi sytë nga qielli, psherëtiu dhe i tha: «Effatha», që do të thotë: «Hapu!».**
35. **Dhe menjëherë atij iu hapën veshët, që të mund të dëgjonte, iu zgjidh nyja e gjuhës, që e bënte atë të paaftë për të folur mirë, u shërua dhe foli rrjedhshëm.**
36. **Dhe Jezusi i urdhëroi ata, u dha atyre një urdhër të prerë, që të mos i tregojnë askujt; por sa më tepër ua ndalonte, aq më tepër ata e përhapnin, flisnin për këtë gjë.**
37. **Dhe, të habitur shumë të mahnitur, thoshin: «Ai çdo gjë e ka bërë mirë: ai i bën edhe të shurdhët të dëgjojnë dhe memecët të flasin!».**

Për të menduar

Sa gjë e mrekullueshme është të kesh miq të mirë si ky burrë! Miqtë e sollën atë te Personi më i mirë. Askush tjetër nuk mund ta shëronte; ai kishte qenë i shurdhër për një kohë të gjatë – mbase gjatë gjithë jetës së tij. Përveç kësaj, ai as nuk mund të fliste mirë.

Ky njeri pasqyron gjendjen tonë frymërore. Tamam si ai, ne shpesh jemi të shurdhër ndaj “zërit të Perëndisë”. Brenda nesh është një “zë i vogël”, që ne e quajmë ndërgjegje. Na flet: “Mos i thuaj ato gjëra; ndalo së bëri këtë gjë; nuk është mirë ta shikosh këtë”. Por, edhe pse e “dëgjojmë” atë zë, shpesh veprojmë sikur të ishim të shurdhër. Nëse vazhdojmë ta shpërfillim ndërgjegjen tonë, pa kaluar shumë kohë do të jemi tërësisht të shurdhër ndaj zërit të saj.

Perëndia flet edhe përmes Fjalës së Tij. Mbase e dëgjojmë çdo të diel, ndërsa lexojmë Dhjetë Urdhërimet. A e dëgjojmë vërtet atë që po na thotë Perëndia? Kur e dëgjojmë Biblën tekna lexohet, a mund të dallojmë çfarë po na thotë Perëndia?

Gjuha jonë u krijua për të lavdëruar Perëndinë dhe për ta lartësuar Atë; u dha gjithashtu për t’u përdorur për të mirën e të afërmeve tanë. A nuk e shikoni që edhe ju jeni si ai njeri, i cili kishte një defekt në të folurën e tij? Na duket e lehtë të flasim për gjërat e jetës sonë ose për njerëzit e tjerë. Por, kur na kërkohet të themi diçka rreth Perëndisë, bëhemi shumë të heshtur.

Përpara se Zoti Jezus ta shëronte këtë burrë, Ai psherëtiu. Edhe ne psherëtimë. Nganjëherë psherëtimë sepse nuk kemi dëshirë të bëjmë punën tonë, se jemi të lodhur, ose se duam që të tjerët të dinë që nuk dëshirojmë të bëjmë atë që na është kërkuar. Por Jezusi nuk psherëtiu për asnjë prej këtyre arsyeve. Ai psherëtiu sepse ndjeu dhimbje dhe keqardhje për këtë njeri në nevojë. Sa e çmuar është kjo psherëtimë e Jezusit! Në vend që të ishte i zemëruar apo i lodhur për shkak të pasojës së rëndë të mëkatit tonë, Zoti psherëtiu për mjerimin që pa përpara Vetes.

Çfarë nxitjeje është kjo për ne, që ta kërkojmë këtë Shpëtimtar! Ai është i njëjtë edhe sot. A ju shqetëson fakti që nuk e dëgjoni Atë siç duhet? A ju rëndon fakti që goja dhe gjuha juaj shpesh përdoren për të mëkatuar? A keni dhimbje kur mendoni për të gjitha rastet që keni çnderuar Perëndinë? Zoti Jezus erdhi në këtë tokë për të shpëtuar dhe shëruar mëkatarët. Ju mund të vraponi tek Ai për veten tuaj – por sigurohuni që të merrni me vete edhe miqtë tuaj.

Sa shumë mund të bëhet me pak

- 1. Në ato ditë, duke qenë se u mblodh një turmë shumë e madhe dhe s'kishin ç'të hanin, Jezusi i thirri dishepujt e vet dhe u tha atyre:**
- 2. «Më dhimbset (ndiej shqetësim për ta) turma, sepse u bënë tri ditë që po rri me mua, dhe nuk ka se ç'të hajë.**
- 3. Dhe po t'i nis të pangrënë në shtëpitë e tyre, pa u dhënë ndonjë gjë për të ngrënë, do të mbeten udhës; do të ndihen shumë të dobët, sepse disa prej tyre kanë ardhur që nga larg».**
- 4. Dhe dishepujt e tij iu përgjigjën: «Nga, prej ku do të mundte dikush t'i ngopte këta me bukë, këtu në shkretëtirë?». Nuk kishte qytete apo dyqane ku mund të blinin bukën.**
- 5. Dhe ai i pyeti: «Sa bukë keni?». Ata i thanë: «Shtatë».**
- 6. Atëherë ai e urdhëroi turmën të ulet përtokë; dhe si mori të shtatë bukët, falënderoi, i theu në copa dhe ua dha dishepujve të vet që t'ia vinin përpara turmës; dhe ata ia vunë përpara.**
- 7. Kishin edhe disa peshq të vegjël; dhe si i bekoi, urdhëroi të vihen përpara edhe ata.**
- 8. Kështu hëngrën dhe u ngopën; dhe dishepujt ngritën shtatë kosha me copat e ushqimit që tepruan.**
- 9. Ata, që hëngrën, ishin rreth katër mijë veta; dhe i përcolli.**

Për të menduar

Në pasazhin e mëparshëm Marku na tregoi që Jezusi psherëtiu. Sërish në këtë pasazh, Marku tregon që Jezusi ndjeu dhembshuri për njerëzit përreth Tij. Dhembshuria është ndjenja e të qenët i rënduar me nevojat e dikujt tjetër. Këto ndjenja duhet të vihen në veprim, dhe pikërisht këtë gjë bëri Zoti Jezus.

Nëse hidhni shikimin përreth vetes, vëreni njerëz në nevojë: shumë njerëz në botën tonë janë në mundime të ndryshme; disa prej tyre nuk kanë asgjë për të ngrënë, përveç gjërave që gjejnë në koshat e plehrave. Kur shohim apo dëgjojmë për këtë gjë, kemi dhembshuri për ta. Kjo është gjë e mirë. Megjithatë, keqardhja juaj nuk do t'i ndihmojë ata. Ndërsa veprimet tuaja mund t'i ndihmojnë. Çfarë mund të bëni për ta? Si do t'i ndihmoni?

Mbase mendoni që nuk keni shumë gjëra të cilat mund t'i ndani me të tjerët. Por, vini re çfarë bëri Jezusi, dhe me sa pak. Disa bukë dhe pak peshq të vegjël në duart e Tij ushqyen një numër të madh njerëzish. Nuk ishte ushqim luksoz, por ishte vakt ushqyes. Perëndia shpesh i bekon gjërat e vogla. Mbase ju mund të keni mundësi të ndihmoni vetëm pak njerëz.

Fillojeni këtë duke parë përreth, për të identifikuar se kush ka nevojë për ndihmë. Nëse nuk shikoni asnjë, mund të bëni disa punë për të fituar para për ndonjë mision. Të rinjtë nganjëherë dalin vullnetarë përmes organizatave misionare vetëm për disa javë apo muaj, për t'i ndihmuar ata që vuajnë. Mund t'ju duket që mund të bëni vetëm pak, por dashuria dhe dhurata juaj mund të shumëfishohen kur i kalohen dikujt tjetër. Në këtë mënyrë Perëndia mund të përdorë "ndihmën e vogël" që keni dhënë për të bërë gjëra të mëdha.

Lutuni se si mund t'ju përdorë Zoti për t'i ndihmuar ata që vuajnë. Ne nuk jemi në këtë botë për të jetuar vetëm për veten; jemi krijuar për t'i shërbyer Perëndisë dhe të afërmve.

Asnjë shenjë tjetër

- 10. Dhe menjëherë hipi në barkë me dishepujt e vet dhe shkoi në rrethinën, në krahinë e Dalmanutës.**
- 11. Atëherë erdhën farisenjtë, sikur të kishin qenë duke pritur për Atë, dhe nisën, sapo Ai erdhi në atë krahinë, të debatojnë me të, ta pyesin, duke i kërkuar një shenjë të veçantë nga qielli për ta tunduar, për të vërtetuar që Ai ishte vërtet Shpëtimtari i premtuar. Ata nuk mund të mohonin mrekullitë e Tij. Sidoqoftë, ata kërkonin të shikonin diçka edhe më të veçantë që vinte nga qielli. Është e vështirë të kuptojmë çfarë po imagjinonin ata.**
- 12. Por ai, duke psherëtirë në frymë, në shpirtin e Tij, tha: «Përse ky brez, kjo gjeneratë, kërkon një shenjë nga qielli? Në të vërtetë po ju them se këtij brezi nuk do t'i jepet asnjë shenjë».** Jezusi ishte edhe i trishtuar, edhe i zemëruar me ta. Njerëzit nuk kishin nevojë të kërkonin një shenjë të veçantë. Ai tashmë kishte bërë shumë mrekulli. Ata refuzonin të besonin që këto mrekulli ishin bërë nga Biri i Perëndisë.
- 13. Atëherë i la, hipi përsëri në barkë dhe kaloi në bregun tjetër.**

Për të menduar

Pse refuzoi Zoti Jezus të tregonte një shenjë të veçantë nga qielli? Çfarë do të ndodhte nëse Ai do të bënte të mundur të shfaqeshin mijëra engjëj; ose nëse Ai do të bënte që buka të binte si shiu nga qielli i pastër? A mendoni se kjo gjë do t'i ndihmonte ata që të besonin tek Ai?

Përgjigjja është "Jo". Jezusi e dinte këtë gjë. Ja pse Ai refuzoi të bënte ndonjë gjë tjetër që t'i bindte ata. Ai kishte bërë tashmë shumë mrekulli të mahnitshme për të

provuar që Ai jo vetëm ishte i dërguar nga Perëndia, por që Ai ishte Vetë Perëndia. Përpara se farisenjtë ta besonin këtë gjë, ata kërkonin të shikonin më shumë nga sa Jezusi tashmë u kishte treguar në mënyrë të mrekullueshme. Ata e dinin që mësimet e Tij kishin fuqi; mrekullitë e Tij vërtetonin pa dyshim që Ai ishte i dërguar nga Perëndia.

Kini kujdes të mos jini si farisenjtë, që kërkojnë shenja nga qielli. Nuk duhet të mendojmë kurrë: *Do t'i besoj Perëndisë vetëm nëse e dëgjoj zërin e Tij që më flet nga qielli, ose nëse bën diçka të mrekullueshme për mua.* Perëndia pret që ju t'i besoni mësimet e Tij në Bibël. Ai flet përmes Fjalës së Tij. Nëse kërkojmë që Ai të bëjë diçka më të veçantë, ose jo në përputhje me Fjalën e Tij, Ai mund të largohet nga ne, sikurse u largua nga farisenjtë.

Ai na flet me anë të predikimeve që dëgjojmë në kishë. Ai ka një mesazh për të na treguar rreth mëkateve tona: Ai na tregon që, edhe pse mund të veprojmë në mënyrë të këndshme në dukje, Perëndia shikon brenda zemrave tona. Ai e shikon krenarinë dhe egoizmin tonë. Ai e di që kur bëjmë "gjëra të këndshme", shpesh i bëjmë vetëm sepse duhet t'i bëjmë, dhe jo sepse gjejmë kënaqësi për t'i bërë. Ai na tregon që jemi mëkatarë fajtorë – aspak më të mirë sesa ata që nuk duan t'ia dinë fare për Perëndinë. Në sytë e Perëndisë ne jemi të gjithë të njëjtë. Farisenjtë e urrenin këtë mesazh. Po ju? A e besoni atë që Jezusi ju mëson për veten tuaj?

Por, Zoti mësoi më shumë: Ai mësoi se Ai erdhi për të shpëtuar mëkatarët. Nuk mund të shpëtohem nga veprat tona. Bibla na mëson që Jezusi erdhi për të vdekur për mëkatarët. Vetëm kur e vëmë besimin tonë në Zotin Jezus do të shpëtohem.

Shqetësimi

14. **Dhe dishepujt kishin harruar të merrnin bukë, dhe në barkë nuk kishin gjë tjetër me vete veçse një bukë.**
15. **Dhe Jezusi i qortoi, i urdhëroi duke thënë: «Kini kujdes, ruhuni nga majaja e farisenjve dhe nga majaja e Herodit!». “Majaja” nënkuptonte mësimet jobiblike të farisenjve dhe politikat e gabuara të Herodit.**
16. **Dhe ata arsyetonin midis tyre, ata biseduan rreth kuptimit për të cilin foli Ai, duke thënë: «Nuk kemi bukë». Ja pse na paralajmëroi për majanë e farisenjve dhe të Herodit.**
17. **Jezusi e vuri re dhe u tha: «Përse arsyetoni që s’keni bukë? Pse e lidhni atë që thashë për majanë e farisenjve me mungesën e bukës? Ende nuk po e kuptoni, nuk po e shikoni, dhe nuk e merrni vesh? Ende e keni zemrën të ngurtë? Duhet ta kishit mbajtur mend mrekullinë që sapo bëra! A ka ndonjë arsye të shqetësoheni për ushqim? Pse nuk ma besoni Mua këtë pjesë? Si mund të mbeteni kaq mosbesues në zemrat tuaja?**
18. **Keni sy dhe nuk shihni atë që bëra më parë te mrekullitë, keni veshë dhe nuk dëgjoni atë që kam qenë duke mësuar në lidhje me besimin te Perëndia? Dhe nuk po mbani mend, gjërat që kam thënë dhe kam bërë?**
19. **Kur ndava të pesë bukët për të pesë mijët, sa kosha plot me copa mblodhët, pasi të gjithë kishin përfunduar së ngrëni?». Ata thanë: «Dymbëdhjetë».**
20. **«Po kur theva, shumëfishova, të shtatë bukët për të katër mijët, sa shporta plot me bukë mblodhët?». Dhe ata thanë: «Shtatë».**
21. **Dhe ai u tha atyre: «Po si, ende nuk po kuptoni?».**

Për të menduar

Vetëm një pjesë e vogël e bukës është maja; mirëpo, është majaja ajo që e bën bukën! Dhe, paralajmërimi i Jezusit për majanë, ose farën e bukës, është shumë i urtë. Ai pa që ata ishin të shqetësuar, që kishin vetëm një bukë. Pse ky shqetësim i tyre? Ata ishin të shqetësuar, sepse kishin “maja mosbesimi” në zemrat e tyre. Ja pse Jezusi i paralajmëroi rreth “majasë së farisenjve dhe të Herodit”, që gjithashtu nuk besonin në Të. Mosbesimi i tyre i bëri që të refuzonin Jezusin dhe mësimet e Tij.

Përpara se të mendojmë që jemi më të mirë se farisenjtë ose dishepujt, le ta rimendojmë edhe një herë. A ju ndodh të shqetësoheni nganjëherë? Mbase shqetësoheni sepse familja juaj nuk ka shumë të ardhura, ose mund të frikësoheni se mund të sëmureni me ndonjë diagnozë të pashërueshme. Mbase shqetësoheni sepse nuk po mbani të njëjtin ritëm përparimi me të tjerët në shkollë. Por Kush ka siguruar për ju deri tani? Kush e mbron jetën dhe familjen tuaj çdo ditë? Kush ju ka ndihmuar tashmë shumë herë në shkollë?

Zoti Jezus ua bëri të gjitha këto pyetje dishepujve, për t’ju kujtuar se çfarë kishte bërë tashmë për ta. A kishte ndonjë arsye që ata të shqetësoheshin?

A mendoni që Zoti Jezus ishte i trishtuar që dishepujt nuk i besonin Atij? Ishte sikur Ai të thoshte: “A nuk jua kam treguar tashmë kaq shpesh, që nuk do t’ju braktis? Ende dyshoni për kujdesin Tim besnik ndaj jush?”.

Ndërsa e marrim këtë në konsideratë, le të mos e çnderojmë dhe as ta trishtojmë Zotin me një mungesë të tillë besimi kur shqetësohemi; në vend të kësaj, le t’i sjellim para Tij në lutje të gjitha nevojat dhe frikërat tona.

Duke parë më shumë, hap pas hapi

22. Pastaj arriti në Betsaida; dhe i prunë një të verbër e iu lutën, iu përgjëruan ta prekte.
23. Atëherë e mori për dore të verbrin, e nxori jashtë fshatit, larg nga turmat kureshtare, dhe, pasi i pështyu në sy dhe vuri duart mbi të, e pyeti nëse shihte gjë.
24. Dhe ai, burri i verbër, duke hapur sytë, tha: «Po shoh njerëz si pemë që ecin».
25. Pastaj Jezusi i vuri përsëri duart mbi sytë dhe e bëri të shikojë lart; dhe atij iu kthye të parët dhe shikonte qartë gjithçka.
26. Dhe Jezusi e dërgoi në shtëpinë e tij duke i thënë: «As mos hyr në fshat dhe as mos thuaj gjë në fshat».
27. Pastaj Jezusi shkoi bashkë me dishepujt e vet ndër fshatrat e Cezaresë së Filipit; dhe gjatë rrugës, ndërsa po udhëtonin drejt veriut, i pyeti dishepujt e vet duke u thënë atyre: «Kush thonë njerëzit se jam unë?».
28. Ata iu përgjigjën: «Disa Gjon Pagëzori dhe të tjerë Elia, por të tjerë një nga profetët e kohërave të mëparshme, se shumë judenj ishin duke pritur që Jeremia të vinte sërish».
29. Dhe ai u tha atyre: «Po ju, kush thoni se jam?». Dhe Pjetri, duke iu përgjigjur i tha: «Ti je Krishti, Shpëtimtari, të Cilin Perëndia e kishte premtuar në Dhiatën e Vjetër».
30. Atëherë ai i urdhëroi, i udhëzoi rreptësisht që të mos i tregonin askujt për (në lidhje me) të.

Për të menduar

Vini re me sa butësi veproi Zoti Jezus. Ai e çoi të verbërin në një vend të qetë. Nuk e dimë saktësisht pse e bëri Zoti këtë; mbase ky burrë ishte i turpshëm. Jezusi i shëroi të tjerët përpara turmave, por mbase ky burrë nuk mund ta përballonte këtë. Zoti i di nevojat dhe dobësitë tona.

Por, pse i duhej Atij që ta prekte dy herë këtë burrë të verbër? A ishte problemi i këtij burri shumë i vështirë për Atë? Jo, por Ai po u mësonte dishepujve të Tij diçka duke e prekur atë dy herë.

As dishepujt nuk po i shikonin gjërat shumë mirë – jo me sytë e tyre fizikë, por me “sytë frymërorë”. Në pasazhin e fundit, kur dishepujt ishin në barkë, Jezusi u tha: “Keni sy dhe nuk shihni?”. Ndërsa burri i verbër gradualisht filloi të shikonte më qartë, e njëjta gjë ndodhi edhe me dishepujt. Perëndia na mëson në të njëjtën mënyrë: ngadalë, pak nga pak, sërish e sërish.

Si e dini që Perëndia po ju mëson? Këtë gjë e dini nga ato që shihni, si edhe nga gjërat që nuk i shihni. A e shikoni shëmtinë e mëkatit? A e shihni që Zoti Jezus është një Shpëtimtar i madh? A e shikoni që Perëndia është i denjë për lavdërimet tuaja, apo jeni ende të verbër ndaj asaj se kush jeni si mëkatarë dhe ndaj madhësisë së Perëndisë?

Nëse fillojmë t’i shohim dhe t’i vlerësojmë këto gjëra, kjo vjen si rezultat i veprës së Perëndisë, që po i ndryshon zemrat tona – dhe po i shëron sytë tanë frymërorë. Jezusi këtë proces e quan, “të lindësh përsëri”. Ai tha: “Se nëse një nuk lind përsëri, ai nuk mund ta shohë mbretërinë e Perëndisë”. Kërkojini Perëndisë të ndryshojë zemrat tuaja dhe të hapë sytë tuaj!

Kryqi i Jezusit

- 31. Pastaj nisi t’u mësojë atyre se Birit të njeriut i duhet të vuajë shumë gjëra, të hidhet poshtë nga pleqtë, nga kryepriftërinjtë dhe nga skribët; dhe të vritet dhe, pas tri ditësh, të ringjallet.** Sa të mërzitur duhet të kenë qenë dishepujt kur e dëgjuan këtë mësim – veçanërisht sepse ishin drejtuesit e rëndësishëm të kishës ata që do t’ia bënin Atij këtë gjë!
- 32. Dhe ai e tha këtë fjalë haptas. Atëherë Pjetri e mori mënjane dhe filloi ta qortojë,** ta korrigjojë. Pjetri gjithmonë kishte menduar që Shpëtimtari që do të vinte do të ishte i fuqishëm, si Mbreti David. Ai nuk do të vdiste, por do të jetonte dhe do të fitonte betejën.
- 33. Por ai, Jezusi, u kthye,** u drejtua drejt tyre, **shikoi dishepujt e vet dhe e qortoi,** e korrigjoi **Pjetrin, duke thënë: «Largohu prapa meje, Satan, se ti nuk mendon** (nuk kupton) **për gjërat e Perëndisë, por për gjërat e njerëzve,** ti nuk e kupton se pse kjo gjë duhet të ndodhë në këtë mënyrë, Pjetër. Ti mendon si njeri dhe jo sipas Perëndisë!».

Për të menduar

Pjetri duhet të jetë lënduar, kur dëgjoi Mësuesin e tij t’i thoshte: “Largohu prapa meje, Satan!”. Pjetri kishte qëllim të mirë. Ai e donte Zotin Jezus, dhe ai mendoi që Jezusi nuk duhet të fliste gjëra kaq të tmerrshme. Ai mendoi që Zoti Jezus me siguri duhet të kishte gabuar kësaj here. Por Pjetri e meritonte këtë korrigjim të fortë. Satani po e përdorte Pjetrin për të tunduar Jezusin.

Pjetri e kishte gabim: ai e keqkuptoi katërçipërisht ardhjen e Zotit Jezus në këtë tokë. Në meditimin tonë të fundit Pjetri rrëfeu: “Ti je Krishti”. Ai besonte që Jezusi ishte Shpëtimtari i premtuar, për të Cilin Perëndia kishte folur në Dhiatën e Vjetër.

Por askush nuk e kuptoi se si do të ishte Zoti Jezus, Shpëtimtari. Prandaj, nga kjo kohë Zoti Jezus filloi t’i mësonte dishepujt e Tij për atë që do të vinte, për vdekjen e Tij. Shumë thjesht Ai u thotë: “Nuk jam ai Shpëtimtari që ju mendoni se jam. Unë do të vuaj dhe do të vdes”. Mbase ju e keni dëgjuar këtë shumë herë, por Pjetri dhe dishepujt e tjerë nuk e kishin dëgjuar kurrë, dhe ishin thellësisht të tronditur.

Pse duhej të vdiste Jezusi? Si do të mund ta shpëtonte dikë përmes vdekjes? Çdo gjë ka të bëjë me mëkatet tona. Secili prej nesh është fajtor në sytë e Perëndisë. Mëkatet tona mund të ndryshojnë, por secili mëkat na bën aq fajtorë, sa të meritojmë ndëshkimin. Arsyeja se përse Zoti Jezus vdiq në kryq ishte që të merrte vendin e mëkatarëve. Perëndia e ndëshkoi Atë për mëkatet që populli i Tij kishte bërë.

Pjetri dhe të tjerët nuk e kuptonin që Jezusi erdhi të vdiste në vendin e tyre. Ata as nuk e mendonin që ishte e nevojshme. Mbase ata mendonin që keqardhja për mëkatet do të mjaftonte që ato të largoheshin. Meqenëse ata tashmë po përpiqeshin të bënin të mirën, a nuk do të ishte Zoti i kënaqur? Përgjigjja është “Jo”. Patjetër, Zoti do që ne të pendohejmë, të ndiejmë keqardhje për mëkatet dhe të përpiqemi të jetojmë në bindje.

Por këto gjëra nuk e heqin fajin e mëkateve tona. Pjetri dhe të tjerët kishin nevojë të mësonin që vetëm vdekja e Jezusit në kryq do t’i pastronte ata nga faji.

Pse na e sjell Perëndia këtë mesazh të njëjtë për Jezu Krishtin? Ai e sjell sepse edhe ju jeni fajtorë; edhe ju meritoni ndëshkim. Ai ju sjell mesazhin që nuk gjen kënaqësi në vdekje, edhe pse ju e meritoni. Ai është gati t’ju falë – nëse largoheni nga mëkatet tuaja, i rrëfeni ato, dhe besoni në Zotin Jezus. Ai mund t’i falë të gjitha mëkatet tuaja për shkak të veprës së Jezusit në kryq.

Dishepullizimi kushton

- 34. Pastaj e thirri pranë vetes turmën** (që mbase i ndoqi gjatë gjithë rrugës nga Galileja) **me dishepujt e vet dhe u tha: «Kushdo që do të vijë pas meje**, dhe të bëhet ndjekës i Imi, **ta mohojë vetveten**, t'i thotë jo vetvetes, **të marrë kryqin e vet**, të pranojë vështrësitë që do të vijnë nga të qenët besimtar, **dhe të më ndjekë**, të qëndrojë besnik ndaj Meje,
- 35. sepse ai që do të shpëtojë jetën e vet**, kushdo që do të përpiqet që t'i mbajë të gjitha aspektet mëkatore të jetës së tij, të cilat pengojnë marrëdhënien e mirë me Perëndinë, **do ta humbasë në fund; por ai që do të humbasë jetën e vet për hirin tim**, duke qenë i gatshëm t'i dorëzojë gjërat që pengojnë rimëkëmbjen e marrëdhënies së tij me Perëndinë, **e për ungjillin**, për mesazhin e kryqit, **do ta shpëtojë.**
- 36. Ç'dobi do të ketë njeriu të fitojë të gjithë botën**, të shijojë të gjitha kënaqësitë, të mbledhë shumë thesare, **dhe të humbë shpirtin e vet**, kur të vdesë pa Krishtin si Shpëtimtarin e tij?
- 37. Ose çfarë mund të japë njeriu në shkëmbim të shpirtit të vet?** Çfarë do të japë ai atëherë për të çliruar shpirtin e tij nga faji i mëkatit dhe ndëshkimi i përjetshëm për mëkatet e tij?
- 38. Sepse kujt do që do t'i vijë turp**, do të ofendohet **për mua dhe për fjalët e mia**, mësimet e mia në lidhje me kryqin, **në mes të këtij brezi** (gjeneratë) **kurorëshkelës**, jobesnik **dhe mëkatar, për atë do t'i vijë turp edhe Birit të njeriut**, Ai nuk do t'i kushtojë vëmendje një personi të tillë dhe nuk do ta mbrojë atë, **kur të vijë në lavdinë e Atit të vet, me engjëjt e shenjtë**, në gjykimin në fund të botës».

Për të menduar

Shpëtimi është falas, por dishepullizimi kushton. Kjo do të thotë se, të qenët besimtarë të vërtetë në Jezu Krishtin do të na kushtojë diçka. Nuk mund të kemi mëkat, të jetojmë për botën dhe të jemi ndjekës të Krishtit. Për shembull, ka njerëz të cilët nuk mund t'i kemi miq nëse ndjekim Zotin Jezus. (Patjetër, ne gjithmonë duhet të jemi miqësorë ndaj tyre!) Shumë njerëz nuk e duan Zotin dhe bëjnë gjëra që janë fyese dhe çnderuese ndaj emrit të Tij. Është lënduese kur të duhet t'i japësh fund një miqësie të ngushtë. Nganjëherë njerëzve madje ju duhet të lënë atin edhe nënën e tyre, kur bëhen ndjekës të vërtetë të Zotit Jezus. Pse? Arsyeja është se prindërit e tyre ju thonë që, nëse bëhen të krishterë, ata nuk mund të jenë më fëmija i tyre. Sa e kushtueshme është për njerëz të tillë të bëhen të krishterë! Ata akoma i duan prindërit e tyre. Le të mbajmë mend që të lutemi për ta.

Por të mos qenët një dishepull i Zotit Jezus është shumë më e kushtueshme. Patjetër, mund të mos e ndiesh këtë gjë shumë në këtë jetë. Në mëkat gjenden kënaqësi që i pëlqejnë zemrës sonë mëkatore. Bota ka plot gjëra të bukura dhe emocionuese, të cilat ne si mëkatarë i duam. Por një ditë, unë dhe ju do të largohemi nga kjo botë; dhe do të lëmë çdo gjë mbrapa në vdekje. Atëherë duhet të përballemi me Krijuesin dhe Gjykatësin tonë. Do të jetë një takim i frikshëm për njerëzit fajtorë.

Padyshim, shumë prej tyre atëherë do t'i luten Zotit Jezus që t'i shpëtojë. Por Zoti tha, se në atë kohë, Ai nuk do t'i dëgjojë më dhe as nuk do t'u përgjigjet lutjeve të tyre. Pyeteni herë pas here veten: "A ia vlen kjo kënaqësi e vogël ose ky thesar i përkohshëm më shumë se shpirti im? A është i denjë që unë të humbas shpirtin tim?".

Nxitja

1. **Dhe u tha atyre: «Në të vërtetë ju them, po ju them një të vërtetë të madhe, se midis jush, që jeni këtu, ose në mes të dymbëdhjetë dishepujve, ose në mes të shumë njerëzve, ka disa që nuk do ta shijojnë vdekjen derisa të shohin të vijë me fuqi mbretëria e Perëndisë».** Jezusi e kishte fjalën që disa prej këtyre njerëzve do të ishin gjallë për ta parë Atë pas ringjalljes së Tij dhe do të dëshmonin ardhjen e lavdishme të Frymës së Shenjtë.
2. **Dhe mbas gjashtë ditësh Jezusi mori me vete Pjetrin, Jakobin e Gjonin dhe i çoi në vetmi, vetëm ata, mbi një mal të lartë; dhe u shndërrua,** ndryshoi mënyrën se si dukej, **përpara tyre.**
3. **Dhe rrobat e tij u bënë të shndritshme dhe shumë të bardha, si bora, të tilla që asnjë rrobalarës mbi tokë nuk mund t'i zbardhojë.** Një rrobalarës ishte dikush që pastronte ose zbardhonte rrobat. Jezusi po shkëlqente shumë më shndritshëm sesa rrobat e bardha.
4. **Dhe atyre iu shfaqën Elia me Moisiun, që po bisedonin me Jezusin.**
5. **Atëherë Pjetri e mori fjalën dhe i tha Jezusit: «Mësues, për ne është mirë të jemi këtu; bëjmë, pra, tri çadra, tenda: një për ty, një për Moisiun dhe një për Elian!».**
6. **Në fakt ai nuk dinte çfarë thoshte, sepse ata ishin shumë të trembur.**

Për të menduar

Mbani mend: Jezusi u kishte thënë dishepujve që Ai do të vuante dhe do të vdiste. Tani Jezusi mori tre nga miqtë e Tij më të ngushtë dhe shkoi me ta në majë të një mali të lartë. Aty ata panë diçka që nuk do ta harronin kurrë: Jezusi u shndërrua mu përpara syve të tyre! Ai dhe rrobat e Tij u bënë krejt të shndritshme! Dy burra shumë të rëndësishëm të Dhiatës së Vjetër, Moisiu dhe Elia, u shfaqën gjithashtu në shkëlqim. Duhet të ketë qenë madhështore.

Jezusi, Moisiu dhe Elia folën së bashku, ndërsa tre dishepujt dëgjuan. Marku nuk na tregon se për çfarë folën, por Luka shkruan që ishte rreth vdekjes së Jezusit.

Pse duhet të flisnin Moisiu dhe Elia me Jezusin për vdekjen e Tij? Një arsye ishte se vdekja e Jezusit ishte ngjarja më e rëndësishme e jetës së Tij në tokë. Përmes sakrificës dhe vdekjes së Tij, të gjithë besimtarët e Dhiatës së Vjetër, që përfaqësoheshin nga Moisiu dhe Elia, ishin shpëtuar.

Një arsye tjetër se përse mund të kenë folur për vdekjen e Jezusit, ishte për t'i dhënë zemër Atij. Vdekja e Tij do të ishte pjesa më e vështirë e ardhjes së Jezusit në tokë. Ai nuk kishte marrë ndihmë ose inkurajim nga dishepujt e Tij, sepse ata as nuk kuptonin se përse duhej që Zoti i tyre të vdiste. Sigurisht që Perëndia Atë i dha zemër Zotit Jezus, kur Ai e shndërroi trupin e Jezusit në lavdi të shndritshme; Ai i kujtoi Jezusit lavdinë të cilën Ai do ta merrte pas vdekjes dhe ringjalljes së Tij. Ajo lavdi do të ishte shpërblimi për të gjithë bindjen dhe vuajtjet e Tij.

Të dy, Mosiu dhe Elia, po shkëlqenin në lavdi si Jezusi. Kjo dhuratë e bukur është për të gjithë fëmijët e Perëndisë. Ata do të kenë të njëjtën lavdi në qiell me Zotin Jezus, të Cilin e duan më shumë se jetën e tyre. Në këtë jetë jemi të gjithë të papastër. Edhe fëmijët më të mirë të Perëndisë mbeten njerëz mëkatarë. Por pas kësaj jete, ata do të jenë po aq të lavdishëm sa ç'është dielli!

A do të kemi të njëjtën lavdi pas vdekjes? Po do ta kemi, nëse kemi mësuar prej fjalëve të Jezusit në pasazhin e mësipërm. Mbase do të doni ta rilexoni edhe njëherë.

Pritje të gabuara

7. **Pastaj u bë një re** e shndritshme **dhe i mbuloi me hijen e vet** si një batanije; **dhe nga reja**, Perëndia duke treguar praninë e Tij me këtë re, **doli një zë që tha**: «**Ky është Biri im i dashur; dëgjojeni!**». Ati gjithashtu foli në pagëzimin e Jezusit.
8. **Dhe menjëherë ata**, Pjetri, Jakobi dhe Gjoni, **hodhën sytë rreth e qark, por nuk panë më asnjëri, përveçse Jezusi fill i vetëm me ta**. Çdo gjë përfundoi po aq papritmas sa pati nisur. Moisiu dhe Elia u zhdukën së bashku me renë.
9. **Por kur po zbrisnin nga mali, Jezusi i urdhëroi të mos i tregojnë askujt çfarë kishin parë, derisa Biri i njeriut të ringjallej prej së vdekurish**. Ata nuk lejo-heshin që të flisnin për këtë gjë deri më vonë.
10. **Ata e mbajtën porosinë dhe diskutonin mes tyre se ç'do të thoshte të ringja-llesh prej së vdekurish**. Të tre folën se për çfarë e kishte fjalën Jezusi kur tha “të ringjallesh prej së vdekurish”. Për ne duket e qartë se për çfarë e kishte fjalën Jezusi, por për ata ishte akoma shumë e paqartë.
11. **Pastaj e pyetën, duke thënë: «Përse skribët, mësuesit e Biblës, thonë se më parë duhet të vijë Elia?»**. Skribët mësonin që përpara se të vinte Mesia i prem-tuar, do të rikthehej profeti i Dhiatës së Vjetër, Elia. Sidoqoftë, këta dishepuj e kishin takuar Jezusin, Mesinë, shumë më përpara se të shikonin Elian në këtë mal.
12. **Dhe ai, duke u përgjigjur, u tha atyre: «Elia me të vërtetë duhet të vijë më parë dhe të rivendosë çdo gjë; pra, ata mësues kishin të drejtë. Elia erdhi më parë, por, ata madje mësojnë, ashtu siç është shkruar për Birin e njeriut, ai duhet të vuajë shumë gjëra dhe të përçmohet, të trajtohet sikur të mos ishte asgjë. Jezusi e shtoi këtë fjalinë e fundit për t'i ndihmuar dishepujt që të beson-in atë që Ai po thoshte për vuajtjet e Tij. Ishte e shkruar që Elia do të vinte më parë, por ishte gjithashtu e shkruar që Shpëtimtari do të vuante.**

13. Por unë po ju them se Elia erdhi tashmë, dhe me të bënë ç'deshën, ashtu siç është shkruar për të».

Për të menduar

E vini re që këta tre dishepuj ishin të hutuar. Ata gjithmonë prisnin që profeti i Dhiatës së Vjetër, Elia, të kthehej përpara se të vinte Mesia. Epo, dukej sikur nuk ndodhi në atë mënyrë. Kjo u shkaktoi hutim dhe pështjellim në mendjet e tyre.

Sa të habitur duhet të kenë qenë dishepujt kur Jezusi tha: “Elia ka ardhur tashmë”! Ata as që nuk e kishin vënë re! Kjo ishte sepse ata nuk e kuptonin që “Elia” ishte në të vërtetë Gjon Pagëzori.

Fjalët e Gjonit kishin qenë bekim për zemrat e tyre. Profecia që ai do të përdorej për t’i rivendosur të gjitha gjërat, ishte përmbushur në vetë jetët e tyre. Ata u bindën për mëkatet e tyre në predikimin e tij dhe filluan të kërkonin Shpëtimtarin e premtuar. Sërisht, gjatë gjithë kohës, ata nuk e kuptuan që shërbesa e Gjonit ishte plotësimi i profecisë për ardhjen e Elias.

Kjo gjë ndodh shpesh në jetën popullit të Zotit. Ju mund të mendoni që kur Perëndia na shpëton, kjo gjë do të ndodhë në një mënyrë të padëgjuar më parë. Mbase jeni duke pritur diçka të veçantë, si një zë prej qiellit. Por, kur kjo nuk ndodh, ndiheni të shkurajuar ose të hutuar.

Perëndia gjithmonë vepron ndryshe nga ajo që mendojmë a presim ne. Ai gjithmonë përmbush Fjalën e Tij, por jo përherë në mënyrën se si ne mendojmë që do të ndodhë. Prandaj, lutja jonë le të jetë: “O ZOT, më bëj të njoh rrugët e tua, më mëso shtigjet e tua”.

Ma sillni Mua

14. **Mbasi erdhi te nëntë dishepujt**, të cilët i kishte lënë mbrapa, **pa një turmë të madhe rreth tyre dhe disa skribë që po debatonin me ta.**
15. **Dhe menjëherë e gjithë turma, kur e pa**, kur e vunë re Atë, **u habit**, mbase për shkak të shfaqjes së Tij të papritur, ose për shkak se mbase Ai akoma tregonte pak nga lavdia që Ai kishte pasur në mal, **dhe erdhi me vrap për ta përshëndetur**, ose e mirëpritën Atë me gëzim.
16. **Atëherë ai i pyeti skribët: «Për çfarë po debatonin me ta?»**. Ka mundësi që skribët po i vinin dishepujt në pozitë të vështirë, sepse këta nuk ia kishin dalë të shëronin një djalë, siç e lexojmë më poshtë.
17. **Dhe dikush nga turma**, i cili nuk ishte një skrib, por babai i një fëmije në nevojë, **duke u përgjigjur, tha: «Mësues, të prura djalin tim që ka një frymë mamece,**
18. **dhe fryma e ligë e kap kudo, e përplas dhe ai shkumëzon**, pështyma del si flluska nga goja e tij, **kërcëllon**, skërmit **dhëmbët dhe i ngrijnë gjymtyrët**, trupi i tij mpihet ngadalë dhe i ikën forca. **Dhe u thashë dishepujve të tu që ta dëbojnë, por ata s'e bënë dot»**.
19. **Dhe ai**, Jezusi, **duke iu përgjigjur**, ndërsa ishte shumë i zemëruar me ta, **tha: «O brez, gjeneratë mosbesuese, që s'beson, deri kur do të jem me ju? Deri kur do t'ju duroj? Ma sillni!»**.
20. **Dhe ata ia prunë fëmijën e sëmurë. Por, sapo e pa Jesusin, fryma e ligë që ishte brenda fëmijës, e përplasi me forcë dhe fëmija, që kishte rënë përtokë**, zhgërryhej dhe **rrokullisej duke shkumëzuar**.

Për të menduar

Në këtë histori të vërtetë, janë disa fjalë që ne nuk duhet t'i harrojmë kurrë: "Ma sillni!". Jezusi nuk ia tha këto fjalë vetëm atit të fëmijës, por të gjithë njerëzve që ishin duke qëndruar përreth këtij djali. Ai kishte qenë me njerëzit për shumë kohë, dhe në mënyrë të vazhdueshme Ai u kishte shfaqur fuqinë e Tij. Por ata ende ishin shumë të ngadaltë në të mësuar.

Perëndia dhe Krijuesi ynë na thotë edhe ne: "Ma sillni!". Ai nuk pret që ne t'i zgjidhim vetë problemet tona. Ai na fton që t'i çojmë tek Ai të gjitha telashet, pyetjet, nevojat, shqetësimet, frikërat, sëmundjet, trishtimet dhe mëkatet. Mëkati ynë më i madh është mosbesimi ynë. Ne nuk besojmë që Ai është i gatshëm apo i aftë të na ndihmojë. Në pasazhin tjetër do të lexojmë që ky baba solli te Zoti Jezus edhe mosbesimin e tij.

A po i çoni të gjitha nevojat tuaja tek Ai? Apo së pari përpiqeni të ndihmoni veten tuaj dhe pastaj t'i luteni Atij? Ne nuk duhet t'i përmirësojmë zemrat tona; ne nuk mund ta bëjmë këtë gjë gjithsesi, por as Jezusi nuk e pret një gjë të tillë. "Ma sillni!" Këto janë fjalët, të cilave edhe ne duhet t'u bindemi.

Mund ta çoni zemrën tuaj te Zoti në lutje. Ju mund t'i thoni Atij: "Zot, ja këtu është zemra ime. Është e fortë, e ftohtë, egoiste, indiferente, krenare dhe pa besim. Nuk mund të bëj më asnjë gjë me të. Jam përpjekur, Zot, por gjithmonë kam dështuar. Por Ju i thatë atij prindi: "Ma sillni!". Kështu që, do ta sjell zemrën time te Ti. Ki mëshirë edhe për mua. Bëje zemrën time të pastër siç duhet të jetë. Bëje të re. Më mëso të Të dua Ty mbi çdo gjë tjetër, dhe t'i dua të tjerët siç e dua veten time. Zot, unë shpesh dyshoj që Ti do të më dëgjosh. Më ndihmo që të Të besoj me të vërtetë".

Besimi dhe mosbesimi

- 21. Dhe Jezusi e pyeti të atin:** «Sa kohë ka që i ndodh kjo, sa kohë ka që ky djalë është duke u munduar nga ky demon?». **Dhe ai tha:** «**Që nga fëmijëria.**»
- 22. Dhe shpesh e ka hedhur edhe në zjarr dhe në ujë,** në orvatje **për ta shkatërruar por,** nëse mund të bësh diçka, ki dhembshuri **për ne dhe na ndihmo!**».
- 23. Dhe Jezusi i tha:** «**Nëse ti mund të besosh, çdo gjë është e mundshme për atë që beson.**». Jezusi i tha atij që të mos dyshonte, por të besonte në fuqinë e Tij.
- 24. Menjëherë babai i fëmijës, duke bërëtitur me lot, tha:** «**Unë besoj, o Zot, ndihmo mosbesimin tim.**».
- 25. Atëherë Jezusi, duke parë se po vinte turma duke rendur,** shumë të etur për të parë se çfarë do të ndodhte, **e qortoi frymën e ndyrë duke thënë:** «**O frymë mecece dhe e shurdhët, unë po të urdhëroj, dil prej tij dhe mos hyr më kurrë tek ai!**».
- 26. Dhe demoni, duke bërëtitur dhe duke e përpëlitur fort,** i krijoi dhimbje të mëdha fëmijës, **doli prej tij. Dhe fëmija mbeti si i vdekur,** qëndronte pa lëvizur, sikur të kishte vdekur, **saqë shumë njerëz thoshin:** «**Vdiq!**».
- 27. Por Jezusi e zuri për dore, e ngriti dhe ai u çua në këmbë.**
- 28. Dhe kur Jezusi hyri në shtëpi, dishepujt e vet e pyetën veçmas,** kur ata ishin vetëm me Zotin: «**Përse ne nuk mundëm ta dëbojmë?**».
- 29. Dhe ai u tha atyre:** «**Ky lloj nuk mund të dëbohet ndryshe, përveçse me lutje dhe agjërim,** kjo ishte diçka që ata nuk e kishin bërë, duke qenë se dishepujt ishin përpjekur ta ndihmonin atë djalë me forcën e tyre».

Për të menduar

Nevoja e këtij babai dhe e birit të tij ishte vërtet e madhe. Mbase ka edhe në jetën tuaj, ose do të ketë në të ardhmen, situata që duken të pamundura për t'u përballur ose për t'i kaluar. Le të mësojmë nga ato që tha dhe bëri Zoti Jezus. Ai është i aftë të na ndihmojë të përballojmë çdo gjë që mund të na ndodhë në këtë botë. Disa njerëz kanë humbur shtëpitë e tyre nga zjarri; të tjerët i kanë humbur prindërit në aksidente; disa prej tyre janë të sëmurë me sëmundje kërcënuese të jetës si kanceri. Mbase jeni duke u përballur me një vështirësi të cilën nuk e di askush. Si do ta përballosh? E vetmja mënyrë se si të përballësh me nevoja ta tilla, është t'i çosh ato te Perëndia në lutje.

Sidoqoftë, vini re sa u përpoq babai ta bënte këtë gjë. Ai dëshironte të besonte që Zoti mund ta ndihmonte atë dhe të birin. Prapëseprapë, ai mundohej prej dyshimeve të mëdha, nëse Zoti Jezus mund të bënte ndonjë gjë për djalin e tij. Për shumë vite ai ishte munduar me nevojat e fëmijës së tij. Dëshpërimi i tij ishte kaq i madh, sa që vështirë se guxonte të kishte shpresë që Zoti Jezus mund t'ia shëronte të birin.

Asnjëherë mos ngurrtoni t'ia tregoni Zotit Jezus mundimet tuaja, ashtu siç bëri ky baba. Mund ta keni të vështirë të imagjinoni se si Perëndia mund t'ju ndihmojë me një problem në jetën tuaj. Por, bëni siç bëri ky burrë: ai e solli vuajtjen e tij te Zoti Jezus. Vini re që Zoti ia shëroi të birin. Sa i mirë dhe i mrekullueshëm është Zoti Jezus – edhe kur besimi është shumë i dobët!

Por gjithashtu vini re se sa i fuqishëm është Zoti! Satani luftoi kundër fuqisë së Zotit Jezus duke e munduar shumë djalin. Ai nuk dëshironte ta dorëzonte atë. Edhe ne do ta përjetojmë fuqinë e Satanit. Ai do të luftojë kundër nesh, kur t'ia paraqesim nevojat tona Perëndisë. Edhe pse ne nuk mund të fitojmë kundër Satanit, e dimë që Jezusi, Zoti ynë, mundet!

Më të mëdhenjtë

30. **Dhe u nisën prej andej, kaluan, udhëtuan nëpër Galile; dhe ai nuk donte që ta merrte vesh njeri, se kush ishte dhe më pas ta ndiqnin.**
31. **Sepse ai i mësonte dishepujt e vet, u tregonte gjëra të cilat nuk dëshironte që të tjerët t'i dëgjonin në këtë kohë, dhe u thoshte atyre: «Biri i njeriut do të dorëzohet në duart e njerëzve dhe do ta vrasin; dhe, si të vritet, ai do të ringjallet ditën e tretë, ndërsa ishin rrugës për në Jerusalem, Jezusi foli për vdekjen e Tij në kryq».**
32. **Por ata nuk i kuptonin këto fjalë dhe kishin frikë ta pyesnin.** Për ne duket e qartë; por për ata ishte shumë pështjelluese. Ata mund ta kishin pyetur Atë më shumë, por mbase nga frika se mos dëgjonin më tepër gjëra të kësaj natyre të tmerrshme, nuk guxonin ta bënin.
33. **Dhe erdhi në Kapernaum; dhe kur hyri në shtëpi, i pyeti: «Çfarë diskutonit, debatonit, rrugës ndërmjet jush?».**
34. **Dhe ata heshtën, duke mos dhënë asnjë përgjigje, sepse rrugës kishin diskutuar se cili ndër ta ishte më i madhi, cili ishte më i rëndësishmi.**
35. **Atëherë ai u ul, i thirri të Dymbëdhjetët, mbase duke i bërë të uleshin rreth Tij, dhe u tha atyre: «Nëse dikush do që të jetë i pari, më i rëndësishmi, le të bëhet i fundit, më i parëndësishmi, i të gjithëve dhe shërbëtori i të gjithëve».**
36. **Dhe mori një fëmijë të vogël si shembull, dhe e vuri në mes të tyre; pastaj e mori në krahë dhe u tha atyre:**
37. **«Cilido që pranon një nga këta fëmijë në emrin tim, më pranon mua; dhe kushdo që më pranon mua, nuk më pranon mua, por atë që më ka dërguar».**

Për të menduar

Mbase dishepujt nuk menduan që Jezusi i dëgjo apo i vuri re ndërsa debatonin mes tyre. Por edhe më keq, ata nuk e kuptuan se si e kishin lënduar Atë! Ai sapo u kishte treguar që do ta vrisnin! E dimë që ata nuk e kuptuan dhe ndiheshin të frikësuar; mbase mendonin që ishte më e lehtë shmangia e kësaj teme.

Kur shohim dikë që po kalon një kohë të vështirë, mbase mund të ndihemi njëlloj siç u ndien edhe dishepujt. Ose, ndoshta ndihemi të frikësuar që të vazhdojmë të dëgjojmë gjëra të tjera të trishtuara, ose ndihemi të frikësuar, sepse gjendemi të papërgatitur dhe nuk dimë çfarë të themi. Në këtë rast gjëja më e mirë është që thjesht të përgjigjemi: “Nuk di çfarë të të them”. E mbase edhe të mos thuash asgjë, mund të jetë lënduese ndaj atyre që po përballen me kohë të vështira.

Ndoshta dishepujt debatuan aq shumë gjatë rrugës, saqë i sollën trishtim Jezusit. Ata po përpiqeshin t’i vërtetonin njëri-tjetrit se cili ishte më i miri. Por ne nuk e dimë se çfarë ishte ajo që i bëri ata të debatonin në këtë mënyrë! Jezusi sapo u kishte mësuar që Ai ishte gati ta dorëzonte jetën për ta. Në kontrast me këtë, dishepujt nuk ishin në gjendje as të flisnin me mirësjellje ndaj njëri-tjetrit.

Ndaj, duke marrë një fëmijë në krahët e Tj, Jezusi tregoi diçka të cilën të gjithë kemi nevojë ta mbajmë mend. Madhështia e vërtetë nuk është aq e lidhur me shpejtësinë e vrapimit, sesa me gatishmërinë që keni për t’i përdorur këmbët në shërbim të të tjerëve. Nuk ka lidhje me sa të fortë apo të këndshëm jeni, por me sa përulësi keni. Nuk ka të bëjë me sa shumë bëni për ata që janë të rëndësishëm, por me sa shumë u shërbeni atyre që janë të pavlerë në dukje. Nuk ka të bëjë me sa lart mund të arrini, por sa poshtë jeni në gjendje të përuleni për t’u shërbyer të tjerëve. Kjo është madhështia e vërtetë. Ne e shohim këtë gjë te Vetë Zoti Jezus. Ai, Mbreti i mbretërve, i barabartë me Perëndinë, ishte i gatshëm ta përlulte Vetën – deri në vdekje – për t’i shpëtuar njerëzit që nuk meritonin asgjë. Po ju, sa të mëdhenj jeni në të vërtetë?

Mos i prekni njerëzit e mi

- 38. Atëherë Gjoni u përgjigj dhe i tha: «Mësues, ne pamë një njeri që nuk na ndjek, nuk i përket grupit tonë, që i dëbonte demonët në emrin tënd dhe ia ndaluam, i thamë që të mos e bënte më, sepse ai nuk na ndjek».**
- 39.** Por Jezusi tha: «Mos ia ndaloni, sepse s'ka njeri që mund të bëjë një vepër të fuqishme në emrin tim dhe, fill pas kësaj të flasë keq për mua.
- 40. Sepse kush nuk është kundër nesh, është me ne,** është në anën tonë, dhe prandaj, Ai është duke punuar për Mbretërinë e Perëndisë, edhe pse mund të mos jetë pjesë e grupit tonë.
- 41. Sepse, kushdo që do t'ju japë të pini një gotë ujë,** ose do t'ju bëjë çfarëdo nderi apo mirësie tjetër në emrin tim, sepse jeni të Krishtit, në të vërtetë, me siguri **po ju them se ai nuk do ta humbasë shpërblimin e vet,** i kam vënë re, dhe një ditë do t'i shpërblej sipas asaj që ai/ajo ka bërë».
- 42. «Dhe kushdo që do të skandalizojë,** ta fusë në kurth për mëkat, një nga këta të vegjël që besojnë në mua, besimtarët e rinj në Zotin, do të ishte më mirë për të t'i varet në qafën e tij një gur mulliri, një gur shumë i rëndë, dhe të hidhet në det e të mbytet. Me fjalë të tjera, Jezusi është shumë serioz kur është fjala për lëndimin e një besimtari të ri, si edhe të çuarit e tij në mëkat.

Për të menduar

Gjoni ndihej shumë i trishtuar. Veprimet dhe fjalët e Jezusit për fëmijën e vogël në meditimin e fundit i kujtuan atij diçka që sapo kishte bërë! Zoti mësoi që duhet t'i pranojmë besimtarët e tjerë me butësi dhe përlësi. Gjoni dëshironte të dinte nëse veprimet e tij kishin qenë të duhurat apo kishte gabuar.

Nuk kishte kaluar shumë kohë që kur Gjoni i kishte dhënë dikujt një qortim të ashpër. Personi në të vërtetë nuk po bënte ndonjë gjë të gabuar; ai po i çlironte ata njerëz të cilët ishin të pushtuar nga demonët. Por, Gjoni ndihej i bindur që duhet ta ndalonte atë njeri, që të mos e bënte më, sepse ai nuk ishte pjesë e grupit të dishepujve. Në të vërtetë Jezusi duhej ta korrigjonte Gjonin. Ishte sikur Ai i tha: “Gjon, cilido që bën diçka të mirë për Mbretërinë e Zotit, ai njeri ka nevojë për mbështetjen tonë. Sepse, nëse ata nuk janë kundër Meje dhe Fjalës Sime, atëherë ne u përkasim atyre dhe ata na përkasin neve”.

Sa e rëndësishme është ta kujtojmë dhe t’i referohemi asaj dite! Ka shumë njerëz që bëjnë vepra të mira për Mbretërinë e Perëndisë. Disa të krishterë janë duke ndihmuar të varfrit; të tjerë ofrojnë kujdesin e tyre për jetimët. Ka të krishterë që po përpiqen të ndihmojnë ata që janë të varur nga droga. Ne nuk duhet të përpiqemi t’i ndalojmë dhe as t’i kundërshtojmë, vetëm sepse nuk i përkasin kishës sonë.

Jezusi do që ne t’i kundërshtojmë *mësimet e gabuara*, por jo *veprat e mira* të bëra në emër të Perëndisë! Ne duhet të jemi falënderues për ndihmën që të krishterët përpiqen t’i japin njëri-tjetrit. Mbase ata mund të mos na ndjekin ne gjithmonë, por a po e ndjekin Zotin? Nëse ata e ndjekin Zotin, atëherë tregohuni të kujdesshëm që të mos i lëndoni apo shkurajoni; nëse e bëni këtë gjë, atëherë ju mund të pengoni një nga njerëzit e Jezusit!

Jezusi tregoi se sa e rëndë ishte një gjë e tillë, duke dhënë imazhin e dikujt që po mbytej në det. Paralajmërimi i Tij është i qartë: mos i trazoni ata që më shërbejnë Mua! Mos i tundoni, mos i shkurajoni nga të bërët e veprave të mira. Nëse e bëni këtë gjë, do të ishte më mirë për ju që të mbyteni në det!

Ne shpresojmë që Gjoni të jetë kthyer për t’i kërkuar falje atij burri!

Çfarë është më mirë?

43. **Dhe nëse dora jote të skandalizon për mëkat**, të nxit dhe shkakton të bësh mëkat, **preje**, prijti ato gjëra në jetën tënde që të çojnë në mëkat; **është më mirë për ty të hysh dorë e tërhequr në jetë**, i lënduar, duke pasur vetëm një dorë, **sesa të kesh të dyja duart dhe të shkosh në ferr, në zjarrin e pashueshëm**, që nuk fiket,
44. **atje ku krimbi i tyre nuk vdes dhe zjarri nuk fiket**, që do të thotë se vuajtjet e tyre janë të pafundme.
45. **Dhe nëse këmba jote të skandalizon për mëkat**, të drejton në mëkat, **preje**; **është më mirë për ty të hysh i çalë në jetë, sesa të kesh dy këmbë dhe të të hedhin në ferr, në zjarrin e pashueshëm**,
46. **atje ku krimbi i tyre nuk vdes dhe zjarri nuk fiket**.
47. **Dhe nëse syri yt të skandalizon për mëkat, nxirre**; **është më mirë për ty të hysh me një sy në mbretërinë e Perëndisë sesa të kesh dy sy dhe të të hedhin në ferr të zjarrit**,
48. **atje ku krimbi i tyre nuk vdes dhe zjarri nuk fiket**.
49. **Sepse gjithkush** që refuzon të heqë dorë nga mëkatet e tij, **do të kripet me zjarr**, me zjarrin e ndëshkimit që nuk do të përfundojë kurrë, **dhe çdo fli duhet të kripet me kripë**. Nuk është tërësisht e qartë se për çfarë po fliste Zoti në këto fjalët e Tij të fundit. Mbase Ai bëri një krahasim. Ashtu siç të gjitha sakrificat duhet të kripeshin, kështu çdo mëkatar do të përjetojë zjarrin e zemërimit të Perëndisë përgjithmonë.
50. **Kripa është e mirë**, këtu Zoti Jezus flet për përdorimin e përditshëm të kripës, **por nëse kripa bëhet e amësht**, nëse e ka humbur shijen, **me se do t'ia jepni shijen?** Kripa e Biblës ishte e ndryshme nga kripa jonë. Ajo ishte e përzier ndërmjet gurëve. Njerëzit e merrnin kripën duke derdhur ujë mbi këta gurë. Ata përdornin ujin e kripur. Pas pak kohe nuk do të kishte më kripë mes gurëve, dhe në këtë mënyrë ajo e kishte humbur shijen. Jezusi e përfundon mesazhin e Tij ndaj dishepujve, duke u mësuar këtë: **Kini kripë në vetvete**, duke besuar ato që

Ai u kishte mësuar, **dhe jetoni në paqe njëri me tjetrin!**». Paqja do të ishte fryti në jetën e tyre, nëse ata vërtet do t'i besonin dhe do t'u bindeshin mësimëve të Jezusit në lidhje me pyetjen se kush ishte më i madhi.

Për të menduar

Veprimet dhe zgjedhjet që bëjmë në jetë kanë pasoja serioze. Zoti po mëson që pasojat e mëkateve tona do të bien mbi ne në një mënyrë të tmerrshme. Ferri është një vend ku mëkatarët do të jenë duke vuajtur përgjithmonë, pikërisht për shkak të zgjedhjeve të tyre. Keqardhja e tyre në lidhje me atë që kanë bërë, nuk do të ketë kurrë mbarim; do të jetë si një krimb që do t'ua brejë trupin nga brenda përjetësisht. Duhet të mendojmë më shumë për këtë gjë. Sa marrëzi është të jetojmë vetëm për kënaqësitë e sotme të mëkatit – veçanërisht kënaqësitë që më vonë do të na bëjnë të ndihemi të hidhur dhe të kemi dhimbje!

Prandaj, Jezusi e përdori shembullin radikal të prerjes së dorës apo të këmbës, ose nxjerrjes së syrit, nëse këto gjymtyrë të shtyjnë të mëkatosh. Këta shembuj përdoren si një mësim, që ne duhet të heqim e të shkëpusim nga jeta jonë çdo gjë që po na çon në mëkat. Mbase jeni duke lexuar një libër që është plot me tensione të papritura, e njëkohësisht nuk është i perëndishëm. Mund të jetë e vështirë që të shkëputesh prej tij, por duhet ta bëni. Ose, mund të keni ndonjë mik të mirë që po ju sugjeron që të përfshihen në veprimtari mëkatore. Zoti dëshiron që ju të largoheni prej kësaj miqësie në mënyrë të menjëhershme, sepse përndryshe mund të vuani përgjithmonë për ato mëkate. Mund të jetë diçka që ju duket argëtuese apo edhe emocionuese, por Zoti ju paralajmëron me dashuri që të largoheni menjëherë prej saj.

Prerja e një gjymtyrë, e një dore apo e një këmbe shkakton dhimbje të tmerrshme. Por përmes kësaj simbolike, Zoti Jezus dëshiron që të mendojmë mirë se çfarë do të ishte më e tmerrshme: të kemi dhimbje që zgjat vetëm për pak kohë, apo të gjendemi në dhimbje që nuk do të përfundojnë kurrë (si ferri)? Çfarë zgjedhjeje do të bësh?

Martesa është për tërë jetën

- 1. Mbasi u ngrit prej andej,** filloi udhëtimin e Tij të fundit për në Jerusalem, **Jezusi shkoi në krahinën,** në kufirin e **Judesë përtej Jordanit dhe përsëri u mblodhën rreth tij turma; ai përsëri,** siç kishte bërë më parë, **filloi t'i mësojë,** siç e kishte zakon.
- 2. Dhe farisenjtë erdhën dhe e pyetën për ta tunduar:** «**A është e ligjshme,** a lejohet, **që burri ta përzërë,** ta divorcojë **gruan?»**. Më parë, armiqtë e Tij u përpoqën për të gjetur diçka të gabuar te veprimet e Jezusit, por ata dështuan tërësisht. Tani ata janë duke u përpjekur për të gjetur diçka të gabuar në mësimet e Tij. Ata u paraqitën me një pyetje me kleçkë për ta tunduar. Si gjithmonë, Jezusi shkon menjëherë tek ajo që Perëndia kishte shkruar në Bibël.
- 3. Dhe ai, duke u përgjigjur, u tha atyre:** «**Çfarë ju ka urdhëruar Moisiu në librat e parë të Biblës?»**.
- 4. Ata thanë:** «**Moisiu ka lejuar të shkruhet letra e shkurorëzimit dhe ta lësh gruan,** të përfundosh martesën». Kjo "letër divorci" ishte një letër gjyqi që do të tregonte arsyen se përse gruaja do të lihej. Nëse do të ishte një arsye e kotë, atëherë të paktën gruaja kishte prova për të dëshmuar që nuk ishte lënë se kishte qenë jobesnike. Kështu që, ligji i Moisiut ishte bërë për të mbrojtur gruan.
- 5. Dhe Jezusi, duke iu përgjigjur, u tha atyre:** «**Për shkak të ngurtësisë së zemrës suaj ai e shkroi atë urdhërim;** me fjalë të tjera, Perëndia e lejoi këtë rregull për t'i mbrojtur gratë nga veprimet e këqia – për shkak të ngurtësisimit të zemrës – së burrave të tyre;
- 6. por në fillim të krijimit, Perëndia i bëri mashkull e femër.**
- 7. Për këtë arsye njeriu do ta braktisë atin e tij dhe nënën dhe do të bashkohet me gruan e tij;**
- 8. dhe të dy do të jenë një mish i vetëm; kështu nuk janë më dy, por një mish i vetëm,** të bashkuar në trup dhe mendje, tërësisht për njëri-tjetrin.

- 9. Prandaj atë që Perëndia bashkoi në martesë, njeriu të mos e ndajë!». Ky është vullneti i Perëndisë!**
- 10. Dhe në shtëpi dishepujt e vet e pyetën përsëri për këtë çështje.** Dishepujt ishin të habitur nga mësimet e Jezusit dhe si rrjedhojë dëshironin të dinin më shumë.
- 11. Atëherë ai u tha atyre: «Ai që lë gruan e vet, divorcohet dhe martohet me një tjetër, shkel kurorën ndaj saj, duke e thyer urdhërimin e Perëndisë për martesën.**
- 12. Po ashtu, nëse gruaja lë burrin e vet dhe martohet me një tjetër, shkel kurorën».**

Për të menduar

Ju mund të martoheni një ditë në të ardhmen. Kjo gjë do të jetë një nga veprimet dhe vendimet më të rëndësishme të jetës suaj. Martesa është për tërë jetën. Ja pse është tepër e rëndësishme të jemi të kujdesshëm përpara se ta marrim këtë vendim. Në ditët e sotme, njerëzit thjesht u japin fund martesave të tyre dhe fillojnë një tjetër. Pse? Disa thonë që nuk mund të merren më vesh me njëri-tjetrin. Të tjerët thonë që “kanë humbur dashurinë” ose kanë gjetur një person më interesant nga ai që kishin. Por, për Perëndinë, divorci nuk është i pranueshëm për asnjë nga këto arsye. Zoti e lejon divorcin vetëm kur betimi i martesës thyhet nga mëkati i tradhtisë bashkëshortore.

Një martesë e mirë sjell lumturi të madhe, dhe e kundërta, një martesë e keqe sjell shumë hidhërim. Shumë njerëz kanë keqardhje të thellë në lidhje me personin me të cilin janë martuar. Por, me t’u martuar, Zoti nuk dëshiron që martesë të përfundojë.

Ja pse nuk duhet t’i merrni vetëm këto vendime kaq të rëndësishme në lidhje me kë do të martoheni. Ndërsa jeni në rininë tuaj, filloni t’i kërkonit Zotit që t’ju drejtojë në të ardhmen te burri ose gruaja e duhur. Kërkonit këshillë dhe urtësi edhe prej prindërve tuaj. Nëse ata nuk mund t’ju ndihmojnë, kërkonit këshillë nga dhjakët apo pastori.

Mbretëria e bekimeve

- 13. Atëherë, disa prindër i prunë disa fëmijë të vegjël që ai t'i prekte ata** dhe t'i bekonte; **por dishepujt i qortonin ata që i prunë**, në përpjekje për t'i larguar nga Mësuesi i tyre.
- 14. Kur Jezusi e pa këtë, i indinjuar**, i zemëruar që dishepujt nuk po i lejonin prindërit dhe fëmijët e tyre të vinin pranë Tij, **u tha atyre: «I lini fëmijët e vegjël të vijnë tek unë dhe mos i pengoni, sepse për të tillë është mbretëria e Perëndisë.** Edhe ata, gjithashtu, i përkasin Mbretërisë së Perëndisë.
- 15. Në të vërtetë po ju them se kushdo që nuk e pranon mbretërinë e Perëndisë si një fëmijë i vogël, nuk do të hyjë në të».**
- 16. Dhe, si i mori në krahë, i bekoj duke vënë duart mbi ta.**

Për të menduar

Dishepujt po bënë të njëjtin gabim që kishin bërë farisenjtë. Ata u dhanë njerëzve përshtypjen e gabuar në lidhje me kush ishte Perëndia. Me anë të veprimeve të tyre dishepujt bënë që të dukej sikur Zoti Jezus nuk kishte interes për fëmijët, ose sikur Ai ishte tepër i zënë për t'u bezdisur me praninë e tyre. Por, Zoti Vetë nuk mendonte kështu! Prandaj, Ai u zemërua me veprimet e dishepujve. Zoti është i gatshëm t'i presë dhe t'i bekojë fëmijët me hirin e Tij. Menjëherë Ai i ftoi fëmijët që të vinin tek Ai. Çfarë bekimi është nëse keni prindër si këta prindër! Mbase edhe përpara se të kishit ardhur në këtë jetë, prindërit ju kanë përmendur në lutje para Jezusit. Mbase herët në jetën tuaj, ata ju kanë çuar në kishë që të pagëzoheni. Prindërit më të mirë janë ata që shqetësohen për shpirtin tuaj.

Nëse jeni pagëzuar, në pagëzimin tuaj, Zoti Jezus vuri dorën e Tij mbi ju dhe ju bekoi, sikurse Ai bëri me fëmijët në këtë histori. Çfarë simbolizon kjo gjë? Do të thotë që Ai është i gatshëm t'ju japë bekimet e Mbretërisë. Këto bekime përfshijnë faljen e mëkateve dhe një zemër të re që e do Atë. Zoti e shfaqti gatishmërinë e Tij për t'ua dhënë këto bekime edhe fëmijëve, kur Ai e mori secilin prej këtyre fëmijëve në krahët e Tij dhe i beko.

Nga ana tjetër, mbase keni prindër që ju pengojnë që të vini te Zoti, duke mos ju mësuar në lidhje me Të ose duke mos ju çuar në kishë. Kjo është e trishtueshme, por mos harroni atë që Zoti Jezus na mësoi përmes kësaj historie. Ai kujdeset për fëmijët. Ai tha që në Mbretërinë e Tij ka edhe fëmijë. Kurrë mos mendoni që jeni tepër të vegjël për bekimet e Tij! A jeni tepër të vegjël për të mëkatuar? A jeni shumë të rinj për t'u shpëtuar nga mëkati? Meqenëse përgjigjja është "Jo", atëherë, kurrë mos ngurroni t'i përkulni gjunjët tuaj përpara këtij Mbreti.

Madje, Jezusi thotë që duhet të jemi si fëmijë kur vijmë në Mbretërinë e Tij. Le të mendojmë për domethënien e këtyre fjalëve. Kur ishim të vegjël, ne besonim çdo gjë që na thuhej nga prindërit tanë. Shpeshherë kemi pyetur "Pse?", dhe u besuam përgjigjeve që ata na dhanë. Gjithashtu, u zinim besë prindërve tanë. Nëse na thoshin që ishim të sigurt, atëherë ne ndiheshim të sigurt. Kjo, sepse ishim të vegjël, por edhe të gatshëm për t'u zënë besë prindërve. Shpesh, ndërsa rritemi, vëmë në dyshim atë që që na thonë të tjerët dhe tregohemi më të kujdesshëm në mendimet tona. Kjo nuk është gjë e gabuar – përveçse nëse bëhemi këmbëngulës dhe krenarë. Atëherë nuk jemi më njerëz të gatshëm për të mësuar, e në vend që të mbështetemi te Perëndia, mbështetemi te vetvetja.

Zoti e përfundon këtë mësim me një paralajmërim të prerë: nëse nuk e besojmë Fjalën e Tij dhe nuk i besojmë Atij, ashtu siç do t'i besonte një fëmijë i vogël prindërit e tij, asnjëherë nuk do t'i shijojmë bekimet e familjes së Mbretërisë së Tij. Nga vepërimet e Jezusit mund të shohim se sa i gatshëm ishte Ai për t'i pritur fëmijët!

Idhujt e zemrës

17. Tani kur po bëhej gati për rrugë, për të shkuar në qytetin tjetër, i doli përpara dikush me vrap; u gjunjëzua para tij dhe e pyeti: «Mësues i mirë, çfarë duhet të bëj që të trashëgoj, të marr, jetën e përjetshme?».
18. Dhe Jezusi i tha: «Përse më quan i mirë? Askush nuk është i mirë, përveç një të vetmi, domethënë Perëndisë. Jezusi e tha këtë për të korrigjuar mendimin e djalit të ri. Djali i ri e pa Jezusin vetëm si një mësues, por jo si Vetë Perëndinë.
19. Ti i njuh urdhërimet: “Mos shkel kurorën. Mos vrit. Mos vidh. Mos bëj dëshmi të rreme. Mos mashtro. Ndero atin tënd dhe nënën tënde”». Jezusi i kujtoi atij atë që Perëndia na ka thënë te Dhjetë Urdhërimet.
20. Dhe ai, duke iu përgjigjur, i tha: «Mësues, të gjitha këto i kam ruajtur, i kam zbatuar që nga fëmijëria ime». Nuk ka dyshim se kishte qenë një djalë i mirë që kur kishte qenë fëmijë, por ai mendonte që mbajtja e ligjit të Perëndisë ishte bazuar vetëm në sjelljen e jashtme!
21. Atëherë Jezusi e vështroi, e shikoi, e deshi, jo për shkak të asaj që ai bëri apo tha, por sepse ka dashuri të vërtetë në zemrën e Jezusit për mëkatarët, dhe i tha: «Një gjë të mungon, ka një gjë që duhet ta bësh; shko, shit të gjitha ato që ke dhe jepua të varfërve dhe do të kesh thesar në qiell; dhe eja, merre kryqin tënd dhe më ndiq».
22. Por ai u trishtua për këto fjalë, për mësimin që i dha Zoti, dhe u largua me keqardhje, sepse kishte shumë pasuri.

Për të menduar

Ky djalë i ri jetonte një jetë të mirë. Ai mbase bënte më të mirën për t'iu bindur Perëndisë në mënyrë të përsosur. Nëse do ta njihnit, mund t'ju kishte bërë përshtypje sikurse u kishte bërë përshtypje drejtuesve të kishës së tij. Luka na informon që ai ishte tashmë një drejtues (i ngjashëm me një dhjak në kishë) që në një moshë të re. Por Jezusi shikoi më thellë, përtej pamjes së jashtme. Ai pa atë që ishte në zemrën e këtij djaloshi. Jezusi sheh gjithmonë aty. Ai sheh brendësinë, përtej fytyrës së pastër dhe të këndshme. Kur Zoti shikoi në zemrën e këtij djaloshi, Ai pa që ai po i shërbente vetëm një mbreti të keq – “Mbretit Ego”.

Kështu, si një doktor, Zoti Jezus bëri një të prerë të thellë në zemrën e këtij djaloshi të ri. Duke i kërkuar atij që të dorëzonte pasurinë e tij dhe të ndiqte Krishtin, ishte sikur t'i kërkonte një fëmije të vogël të hiqte dorë nga një kafshë e veçantë! Do ta lëndonte shumë! Mbase ai as nuk e kuptonte sa shumë e donte pasurinë e tij dhe të gjitha thesaret e tij tokësore. Por një kërkesë e Jezusit e bëri që të ndiente se sa i lidhur ishte me to! Në vend që të ndihej i trishtuar për mëkatin e tij, ai u largua i trishtuar që do t'i duhej të hiqte dorë nga pasuria e tij për t'i shërbyer Perëndisë!

Sa ndryshonte nga Moisiu ky i ri i pasur! Moisiu i pati të gjitha kënaqësitë tokësore me një kërcitje të gishtërinjve. Prapëseprapë, ai i mblodhi të gjitha dhe e kuptoi që përfundimi ishte “zero”; nuk vlenin asgjë për përjetësinë. Prandaj, Moisiu i la të gjitha thesaret e Egjiptit dhe ndoqi Zotin si thesarin e tij më të madh. Sa keq që ky djalë i ri nuk mendonte që Jezusi ishte i denjë për këtë sakrificë!

Sa vlen Perëndia për ju? Jezusi, gjithashtu, na vë edhe ne përpara një zgjedhjeje: Mbretin Jezus ose “Mbretin Ego”! “Mbreti Ego” mund të jetë pasuria jonë, kënaqësitë tona, karriera jonë, miqtë, apo edhe feja jonë. Të gjitha gjërat te të cilat mbështetem për të gjetur rehatinë apo shpresën tonë bëhen mbreti të cilit i shërbejmë. Për çfarë jetoni? Cili është ngushëllimi juaj i vetëm në jetë dhe në vdekje? Nëse nuk është Zoti Jezus, mund të kenë një soj mbreti për jetën, por jo për vdekjen!

Jo humbje, por fitore

23. **Atëherë Jezusi, mbasi e hodhi vështrimin përreth**, drejt atyre rreth Tij, pa dyshim me trishtim në zemër, por me një dëshirë të madhe për t'i paralajmëruar, **u tha dishepujve të vet: «Sa vështirë, sa mundim i madh është për ata që kanë pasuri të hyjnë në mbretërinë e Perëndisë, që të shpëtohen!».**
24. **Dishepujt u shtangën nga fjalët e tij. Por Jezusi foli përsëri dhe u tha atyre: «O bij, sa e vështirë është që të hyjnë në mbretërinë e Perëndisë ata që mbështeten te pasuria.** Jezusi nuk po thotë që *të kesh* pasuri është diçka e keqe, por që të vësh *besimin* te pasuritë e bën shpëtimin shumë të vështirë.
25. **Është më e lehtë që një deve të hyjë nëpër vrimën e gjilpërës, sesa të hyjë një i pasur në mbretërinë e Perëndisë».** Disa mendojnë që kjo "vrima e gjilpërës" ishte një derë e vogël në portën e madhe të qytetit. Njerëzve që vinin pasi porta ishte mbyllur, do t'u duhej të bënin që deveja e tyre të përkulej shumë poshtë, në mënyrë që të ecte përmes kësaj dere të vogël në gjunjë. Të tjerë mendojnë që Jezusi po fliste për një gjilpërë të vërtetë dhe për një deve të vërtetë.
26. **Dhe ata u habitën, tërësisht të mahnitur, edhe më tepër dhe i thoshin njëri-tjetrit: «Atëherë kush vallë mund të shpëtohet?».**
27. **Por Jezusi, duke i ngulur sytë mbi ta, u tha: «Kjo për njerëzit është e pamundur, por jo për Perëndinë, sepse për Perëndinë gjithçka është e mundshme».** Hiri dhe fuqia e Tij janë burimi i shpresës së vërtetë!
28. **Atëherë Pjetri filloi të thoshte: «Ja, ne lamë çdo gjë dhe të ndoqëm».**
29. **Jezusi, duke u përgjigjur, tha: «Në të vërtetë po ju them: nuk ka asnjëri që të ketë lënë shtëpinë, a vëllezërit, a motrat, a atin, a nënën, a fëmijët ose arat për hirin tim dhe të ungjillit,**
30. **që të mos marrë tani, në këtë botë, njëqindfish shtëpi, vëllezër, motra, nëna, fëmijë e ara, së bashku me përndjekjet, dhe në botën e ardhshme, jetë të përjetshme.**

31. Por shumë të parë do të jenë të fundit dhe të fundit të parët».

Për të menduar

Kur Perëndia na shpëton, ne nuk humbasin, por fitojmë! Djaloshi i ri te pasazhi i fundit mendoi që ishte detyrë tepër e rëndë të hiqte dorë nga zotërimet e tij. Nuk e kuptoi që të gjitha gjërat tokësore që i përkisnin nuk do t'i merrte me vete kur të vdiste. Atëherë, jo vetëm që do të ishte pa ato gjëra, por do të ishte edhe pa Perëndinë dhe familjen e Perëndisë.

Pjesë e ndjekjes së Jezusit është edhe sakrifica. Zoti e quan "përndjekje". Nganjëherë përndjekja vjen nga ata që janë të dashur për ne. Prindërit dhe miqtë mund t'ju vënë në lojë vetëm sepse bëni vullnetin e Zotit. Por, në vend që të mendojnë për "humbjen", Zoti i inkurajon dishepujt e Tij të mendojnë për "fitimin". Nuk ka ndodhur asnjëherë që dikush të ketë dhënë diçka nga dashuria për Zotin, të cilit Perëndia nuk ia ktheu shumëfish. Ata që janë refuzuar nga familjet e tyre, gjejnë një familje frymërore mes besimtarëve në tokë; shpesh besimtarë të tjerë luten për ta, edhe pse ata mund të mos takohen kurrë me njëri-tjetrin në tokë. Zoti u siguron të krishterëve që përndiqen çdo gjë që u duhet për të jetuar. Atëherë, kur ata të shkojnë në qiell, çfarë familjeje dhe gëzimi qiellor do të gjejnë në shtëpinë e Atit të tyre!

Por, mes jush, Perëndisë dhe të ardhmes së lavdishme të popullit të Tij, qëndrojnë barriera shumë të mëdha. Një prej tyre është dashuria jonë për idhujt tanë. Ne mund të kemi idhuj të ndryshëm. Idhujt e disave, si edhe të të riut pasanik, janë pasuritë dhe zotërimet tokësore; të tjerët kanë idhull nderin, të tjerët argëtimin dhe kënaqësitë. Idhujt tanë na mbajnë larg njohjes dhe përjetimit të gëzimit të Perëndisë! Ato mund të na japin kënaqësi për pak kohë, por nuk është jetëgjatë. Për ta shmangur këtë, Perëndia na urdhëron t'i besojmë dhe të mos i shërbejmë asnjë perëndie tjetër, vetëm Atij! Fatkeqësisht, pikërisht këtë refuzoi i riu pasanik.

Gatishmëria e Jezusit për të vuajtur dhe për të vdekur

32. **Ata ishin në udhëtim për t'u ngjitur në Jerusalem dhe Jezusi u paraprinte. Dhe ata ishin të shtangur,** që Zoti shkoi pa hezitim, **dhe e ndiqnin me druajtje,** për shkak të gjërave që Jezusi kishte thënë që do të ndodhnin. **Dhe ai i mblodhi përsëri të Dymbëdhjetët mënjanë dhe nisi t'u thotë** me më shumë detaje **çfarë do t'i ndodhte:**
33. **«Ja, ne po ngjitemi në Jerusalem dhe Biri i njeriut do t'u dorëzohet kryepriftërinjve dhe skribëve; dhe ata do ta dënojnë me vdekje dhe do ta dorëzojnë në duar të paganëve,** ushtarëve romakë,
34. **të cilët do ta tallin, do ta fshikullojnë, do ta pështyjnë dhe do ta vrasin, por ditën e tretë, do të ringjallet».**

Për të menduar

Zoti Jezus foli në mënyrë të vazhdueshme për faktin që Ai do të *vdiste* në Jerusalem. Asgjë nuk u dukej më tronditëse dishepujve të Tij. Ata nuk e kuptonin se përse duhej të ndodhte kjo. Ndërkohë, ata e vinin re që kjo gjë nuk e frikësonte Mësuesin e tyre. Ai ecte përpara tyre. Dishepujt ishin të habitur dhe të frikësuar.

Po ju, a jeni të habitur pse Jezusi duhej të *vdiste*? Ju mbase e dini që kjo ka të bëjë me mëkatën. Nuk ka dyshim që keni dëgjuar që Jezusi vdiq për mëkatarët! Pse nuk mund të *vdiste* Jezusi si pjesa më e madhe e njerëzve? Pse nuk vdiq në një shtrat, në një moshë të thyer, rrethuar nga miqtë e Tij? Pse një vdekje kaq mizore me njerëz që po e lëndonin në mënyrë të tmerrshme? Përse e lejoi këtë Ati i Tij?

E gjitha ka të bëjë me mëkatin. Mëkati është një çnderim serioz ndaj Perëndisë, gjë që meriton një ndëshkim të rëndë. Nëse do të vidhja një çantë me ëmbëlsira, nuk do të kisha nevojë të shkoja në burg si ndëshkim. Por, nëse do të rrëmbeja një fëmijë, ndëshkimi im do të ishte shumë më i rëndë. Kjo është arsyeja përse vuajtjet e Jezusi ishin kaq të rënda. Mëkati është një ligësi e tmerrshme, sepse bëhet kundër Perëndisë, i Cili është i përsosur. Asnjëherë mos e merrni lehtë mëkatin. Vuajtjet e Zotit Jezus na tregojnë se sa i tmerrshëm është mëkati në sytë e Perëndisë.

Sërish, Zoti Jezus nuk hezitoi të shkonte në Jerusalem, ku Ai do të vritej. Ai nuk qëndroi në Galile për të shmangur kryqin. Kur e dini që do të ndëshkoheni, mbase qëndroni të fshehur. Por Zoti Jezus nuk e bëri këtë. Ai shkoi me vullnetin e Tij në Jerusalem.

Çfarë e bëri Atë kaq të gatshëm? Dëshira që kishte për ta kënaqur Atin e Tij. Ai gjithashtu dëshironte ta shpëtonte popullin e Tij nga fajet e tyre. Sa shumë dashuri ka Zoti Jezus për popullin e Tij! Ai erdhi në këtë tokë për të vuajtur dhe për të vdekur për ta.

Mendoni për dashurinë dhe sakrificën e Tij. Pse i deshi Perëndia njerëzit mëkatarë? Pse e dërgoi Birin e Tij të vetëmlindur, në mënyrë që t'i shpëtonte mëkatarët? Pse qe Jezusi i gatshëm të sakrifikonte Vetën për njerëz si dishepujt e Tij? Askush nuk mund ta shpjegojë. Ne jemi të thirrur ta besojmë dhe ta lavdërojmë Atë për këtë gjë! Kur lexoni për gatishmërinë e Jezusit për të vuajtur dhe vdekur, a bëni pyetjen: "A vdiq Ai edhe për mua?". Kjo është një pyetje e mirë dhe e nevojshme, por ka pyetje të tjera që duhet t'i bëni para kësaj: "Përse kam nevojë për Të si Shpëtimtar? Si mund të sigurohem që edhe unë jam i mirëpritur të shkoj dhe t'i besoj Atij?".

Atyre pyetjeve u është dhënë përgjigje vazhdimisht në këtë libër të Markut. Ju keni nevojë për Të, sepse nuk mund ta shpëtoni veten nga faji dhe mëkati që keni në zemër! Dhe po, jeni të mirëpritur t'i çoni nevojat tuaja te Zoti Jezus, ashtu siç u mirëpritën dhe u ndihmuan prej Tij të gjithë njerëzit që shkuan tek Ai kur Ai ishte në tokë. Dhe, ndërsa e pret Atë, Ai do t'i përgjigjet edhe pyetjes së parë: "A vdiq Ai edhe për mua?".

Mëkati dhe egoizmi

- 35. Atëherë Jakobi dhe Gjoni, bij të Zebedeut, iu afruan dhe i thanë: «Mësues, ne duam që ti të bësh për ne atë, që të kërkojmë».** Mos vallë ishin paksa të turpëruar nga kërkesa e tyre, dhe prandaj kërkuan që Ai t'u thoshte "Po" përpara se ata t'i tregonin Atij çfarë dëshironin në të vërtetë?
- 36. Dhe ai u tha atyre: «Çfarë doni të bëj për ju?».** Çfarë dëshironi?
- 37. Ata i thanë: «Na lejo, na jep të drejtën që të ulemi njëri në të djathtën tënde dhe tjetri në të majtën tënde në lavdinë tënde».** Ata e kishin dëgjuar Jezusin shpesh duke folur për Mbretërinë e Tij dhe dëshironin të siguroheshin që të zinin një vend të mirë.
- 38. Por Jezusi u tha atyre: «Ju nuk dini çfarë kërkon, ju nuk e dini për çfarë po flisni. Ai i pyeti ata: A mund ta pini ju kupën që pi unë dhe të pagëzoheni me pagëzimin që pagëzohem unë?».** Me pirjen e kupës dhe pagëzimin, Jezusi kishte ndër mend vuajtjet dhe vdekjen e Tij. A jeni në gjendje të më ndiqni Mua në vdekjen Time?
- 39. Ata i thanë: «Mundemi».** Kështu mendonin ata! Që të dy, Jakobi dhe Gjoni, ishin plot me zell, por ata nuk e kuptonin sa të vështira do të ishin vuajtjet dhe sa të dobët do të ishin ata. **Dhe Jezusi u tha atyre: «Vërtetë ju do ta pini kupën që unë po pi dhe do të pagëzoheni me atë pagëzim me të cilin pagëzohem,** që të dy Gjoni dhe Jakobi më vonë do të vuanin si të krishterë. Jakobi do të ishte ndjekësi i parë i Zotit Jezus, që do të vritej për shkak të besimit të tij. Gjoni do të ishte i fundit që do të vdiste shumë i moshuar, dhe pas shumë vuajtjesh, pasi u dëbua nga kisha e tij në një ishull të vetmuar;
- 40. por nuk më takon mua ta vë dikë të ulet në të djathtën time ose në të majtën time, por është për ata, për të cilët është përgatitur».** Zoti ia lë Atit të Tij përgjigjen përfundimtare të kërkesës së tyre.

Për të menduar

Të qenët i njohur sjell tundime të mëdha. As dishepujt e Zotit nuk ishin të lirë prej këtij tundimi. Ne të gjithë jemi krenarë. Ata dy dishepuj po mendonin vetëm për veten kur kërkuan dy vendet më të mira në Mbretëri. Duhet të ketë qenë e trishtueshme për Zotin Jezus teksa i shihte fytyrat e tyre plot zell. A nuk e kuptonin ata se para se të shkonte te froni i Tij në qiell Ai duhej të shkonte në kryq? Jo. Gjithçka që ata mendonin ishte të nderoheshin dhe të zinin vendin më të nderuar. Ata nuk e kishin idenë se çfarë po kalonte Mësuesi i tyre.

Sa lehtë mund të bëhemi edhe ne si ata! Mund të jemi aq të zënë duke u marrë me veten, sa t'i harrojmë të tjerët përreth. Zoti Jezus nuk i harroi kurrë nevojat e njerëzve rreth Tij. Kur ata vuanin, Ai vuan bashkë me ta. Ai bëri çdo gjë për t'i ndihmuar. Edhe ne duhet të tregojmë dashuri ndaj të tjerëve. Natyrisht, nuk mund t'i ndihmojmë të gjithë. Edhe pse jo gjithmonë mund ta lehtësojmë dhimbjen e njerëzve që ndihmojmë, mund të përpiqemi ta mbajmë barrën bashkë me ta. Mund t'ua bëjmë të ditur atë që po mendojmë për ta dhe që po vuajmë bashkë me ta. Kur shikoni dikë të cilin po e vënë në lojë, çfarë duhet të bëni? Çfarë do të kishte bërë Jezusi?

Jezusi mëson që nuk është e rëndësishme nëse na nderojnë apo jo. Gjëja më e rëndësishme është: të duam Perëndinë dhe të bëjmë vullnetin e Tij. Është vullneti i Tij që t'i duam të tjerët, duke bërë gjëra për ta, madje duke hequr dorë me gatishmëri nga rehatia jonë për t'i ndihmuar. A nuk bëri këtë Zoti Jezus? Ai hoqi dorë nga të gjitha rehatitë e qiellit për të vuajtur në tokë! Pse? Në mënyrë që të mund të çonte mëkatarë në qiell. Ai nuk mendoi për Vetën e Tij! Sa i bukur është Shpëtimtari i mëkatarëve!

Madhështia e vërtetë

41. Kur dishepujt e tjerë i dëgjuan këto, të dhjetë të tjerët filluan të indinjohen kundër Jakobit dhe Gjonit.
42. Por Jezusi, për shkak se të gjithë po debatonin për këtë gjë, i thirri pranë vetes dhe u tha: «**Ju e dini që ata që konsiderohen, njihen si të rëndësishëm, sundues të kombeve i sundojnë ato dhe të mëdhenjtë e tyre ushtrojnë mbi to pushtetin e tyre;** Jezusi u kujton dishepujve të Tij si është zakonisht në botë. Drejtuesit janë në pozitë dhe përdorin autoritetin e tyre për të sunduar mbi të tjerët;
43. **por kjo s'duhet të ndodhë midis jush; madje ai nga ju që do të dojë, që do të dëshirojë të bëhet i madh, të jetë shërbenjësi juaj;**
44. **dhe kushdo nga ju që do të dojë të jetë i pari, më i rëndësishmi, të jetë shër-bëtori i të gjithëve.**
45. Për t'u treguar shembullin më të mirë për këtë, Ai tha: **Sepse edhe Biri i njeriut, Jezusi, Krijuesi dhe Mbreti i mbretërve, nuk erdhi që t'i shërbejnë, por për të shërbyer dhe për të dhënë jetën e tij si shpërblësë, si pagesë për mëkatin, për shpengimin e shumë vetave».**

Për të menduar

Përpjekja për të qenë i pari dhe më i miri është një mëkat. Kudo rreth nesh, njerëzit përpiqen shumë që të jenë më të rëndësishmit dhe të suksesshmit. Por, përpara se t'i hedhim sytë te njerëzit e tjerë duhet të pyesim veten. Po ne, a jemi të tillë? Kur mamaja juaj vjen me një pjatë me ëmbëlsira, a ju shkojnë sytë menjëherë te më e madhja? A nxitoni të zini rreshtin e parë në shkollë? Ose, kur jeni duke luajtur fut-

boll, a përpiqeni ta mbani topin që të shënoni ju gjithmonë? Lista vazhdon. Ashtu si Jakobi dhe Gjoni, edhe ne shpesh dëshirojmë të arrijmë të kemi më të mirën dhe gjërat më të rëndësishme për vete.

Prandaj, mësimi i Zotit Jezus është shumë i rëndësishëm. Ai na thotë që njerëz vërtet të mëdhenj janë ata që janë të gatshëm të jenë të fundit. Jezusi dëshiron që njerëzit në Mbretërinë e Tij të bëjnë të kundërtën e asaj që bën bota. Shembulli më i mirë është Vetë Zoti Jezus. Ai erdhi nga Perëndia dhe është Perëndi. Megjithatë, Ai ishte i gatshëm të bëhej shërbëtor. Ai i shërbeu Atit të Tij dhe popullit të Tij. Vepra e Tij më e madhe e shërbimit ishte kur vdiq në kryq për Kishën e Tij. Sa i madh është Ai!

Sa ndryshe do të dukeshin shtëpitë tona nëse ne të gjithë do të ishim të mëdhenj sipas mënyrës së mësuar prej Zotit Jezus! Në vend që të krenoheshim dhe të përpiqeshim t'i përlulnim të tjerët, do të kujdeseshim për ta dhe do të nxirrnim në pah gjërat e tyre më të mira. Në vend që baballarët të përdornin autoritetin për t'u imponuar të tjerëve shërbimin, ata do të ishin duke u shërbyer gruas dhe fëmijëve e tyre – madje do të ishin të gatshëm të bënin punët që askush nuk do të donte t'i bënte! Vëllezërit dhe motrat do t'i ndanin gjërat së bashku me dashuri dhe nuk do të kishte debate se kush do të zinte vendin e parë!

E ndieni "pickimin" në fjalët e Jezusit. Duhet të jemi më të parëndësishmit. Nuk na pëlqen t'u shërbejmë të tjerëve. Do të parapëlqenim që të ishin të tjerët që të bënin gjëra për ne.

Së fundi, çfarë Shpëtimtari i mrekullueshëm është Zoti Jezus! Ne duhet t'i shërbejmë Atij, e megjithatë Ai është i gatshëm të na shërbejë ne. Ka shumë inkurajim në mësimin e Tij. Patjetër, ne të gjithë duhet t'i shërbejmë Atij, por për shkak të zemrave tona të rëna (në mëkat) ne nuk e bëjmë. Nuk mundemi! Por mund t'i kërkojmë Atij që të na shërbejë ne, në mënyrë që ne të mund t'i shërbejmë Atij! Le t'i kërkojmë Perëndisë që hiri i Tij të na ndryshojë. Ai, i Cili ishte i gatshëm të jepte jetën e Tij si sakrificë për mëkatin, është ende i njëjti, edhe sot!

Lypësi i verbër

- 46. Dhe kështu arritën në Jeriko. Kur ai po dilte nga Jerikoja me dishepujt e tij dhe me një turmë të madhe,** ka mundësi të ishin duke udhëtuar gjithashtu për festën e Pashkës¹ në Jerusalem, **biri i Timaeut, Bartimeu i verbër, ishte ulur gjatë rrugës dhe lypte.**
- 47. Kur dëgjoi se ai që po kalonte ishte Jezusi nazarenas, filloi të bërtasë** me zë të lartë **dhe të thotë: «Jezus, ti bir i Davidit, ki mëshirë për mua!».**
- 48. Shumë e qortonin,** e urdhëronin **që të heshte, por ai bërtiste edhe më fort: «Bir i Davidit, ki mëshirë për mua!».**
- 49. Dhe Jezusi qëndroi dhe urdhëroi që ta thërrasin.** Ata e thirrën, pra, të verbrin duke i thënë: «Merr zemër, çohu, ai po të thërret!».
- 50. Atëherë ai hodhi tej rrobën e tij,** u ngrit dhe erdhi te Jezusi.
- 51. Dhe Jezusi iu përgjigj dhe i tha: «Ç'do të të bëj?».** I verbëri i tha: «Rabboni, që të shikoj përsëri!».
- 52. Dhe Jezusi i tha: «Shko, besimi yt të shpëtoi».** Dhe në çast atij iu kthye të parët dhe nisi të ndjekë Jezusin në udhë.

Për të menduar

A vini re diçka të veçantë në këtë histori? Shpesh e lexojmë tepër shpejt. Është diçka e veçantë që Jezusi e dëgjoi Bartimeun, apo jo? Një turmë e madhe njerëzish po e rrethonte Zotin. Mbase Ai po u jepte mësim ndërsa ecte. Pa dyshim që shumë njerëz

---

1 Shënim i botuesit: Pashka: përkujtimore e përvitshme e daljes së Izraelit nga Egjipti. Në hebraisht është "Pessach", që do të thotë "kaloi më tej" (Eks. 12:12, 13, 23). Përkujtohet se si ZOTI, ndoshta me anë të një engjëlli shkatërrues "kaloi më tej" të parëlindurve të Izraelit, duke ua shpënuar jetën, ndërkohë që të gjithë të parëlindurit e egjiptasve u vranë. ZOTI i falë izraelitët pasi pa gjakun e qengjit të Pashkës në shtalkat e dyerve të shtëpive të tyre. (Eks. 12:22-24).

ishin duke folur. Por prapëseprapë, Ai e dëgjoi atë thirrje në mes të turmës. Ishte një njeri që kishte nevojë për Të më shumë se gjithë të tjerët. Ju mund ta kuptoni këtë nga mënyra se si Bartimeu e thërriste Jezusin. Edhe pse i thanë që të heshtte, ai thirri edhe më fort. Nevoja e tij ishte shumë e madhe; jeta e tij ishte në errësirë. Nuk kishte shpresë përveçse në Zotin Jezus. Mbase edhe ju jeni duke i thirrur Zotit. A ju dëgjon? Po, absolutisht!

Ishte gjë shumë e veçantë që Jezusi ndaloi, apo jo? Mbase për vite të tëra lypësi i verbër kishte qenë i ulur, ndoshta bashkë me shumë lypësa të tjerë. Njerëzit që ecnin në rrugë ishin mësuar me ta, sepse u kërkonin para. Edhe pse njerëzit e tjerë nuk dëshironin të shqetësoheshin nga thirrjet e Bartimeut, Jezusi donte. Ai e donte shumë këtë burrë të shkretë. Edhe pse duhet të kishte qenë duke menduar shpesh për ardhjen e Tij, vuajtjet dhe vdekjen, Jezusi sërish mendonte për të tjerët. Ai është i njëjtë sot! Ai e njeh secilin prej nesh dhe i di nevojat tona. Ai përkujdeset edhe për ne! Ishte gjë e veçantë që Jezusi e pyeti Bartimeun se çfarë dëshironte. Ai mund ta kishte shëruar pa e pyetur. A nuk e dinte Ai se çfarë mund të donte më shumë se çdo gjë tjetër një njeri i verbër? Po, e dinte, por Ai dëshironte që të dëgjonte atë që Bartimeu besonte për Atë Vetë. Është e qartë që në zemrën e këtij njeriu të verbër tashmë kishte hyrë drita e Perëndisë. Ai besonte që Jezusi mund dhe do ta shpëtonte atë! Pa hezitim ai kërkoi dritë!

A keni mësuar të shihni që jeni frymërisht të verbër: të verbër për sa i përket Perëndisë dhe për sa i përket vetes; të verbër për sa i përket ligësisë së mëkatit? Asnjë prej nesh nuk mund ta kurojë veten nga një verbëri të tillë. Vetëm Perëndia mund ta bëjë një gjë të tillë. A e besoni edhe ju këtë? A ju bën kjo gjë që t' i thërrisni Atij, ashtu siç bëri Bartimeu? Mbase ndiheni të shkurajuar. Jeni lutur për një kohë të gjatë tashmë. Nuk duket se ka ndryshuar gjë, gjithçka është njëlloj. A më dëgjon Zoti? A është i gatshëm Ai që të më ndihmojë? Nëse është, pse nuk përgjigjet?

Jo gjithmonë e dimë se përse Perëndia pret, por le të mos dyshojmë në Fjalën e Tij. Jezusi thotë: "Kërkoni dhe do të gjeni!". Edhe pse bota mbarë ju nxit të dorëzoheni, bëhuni si ky lypës i verbër. Kujtoni që Jezusi e dëgjoi atë!

Çfarë Mbreti

1. Dhe kur iu afruan Jeruselemit, drejt Betfages dhe Betanias, dy qyteza të vogla pranë Jeruselemit, afër Malit të Ullinjve, Jezusi dërgoi dy nga dishepujt e vet,
2. duke u thënë: «Shkoni në fshatin përballë, në fshatin tjetër, dhe, posa të hyni aty, do të gjeni një kërraç gomareje të lidhur, mbi të cilin ende nuk ka hipur askush; zgjidheni dhe ma sillni.
3. Dhe nëse ndokush ju thotë: “Pse po veproni kështu?”, përgjigjuni: “Zoti ka nevojë për të. Ai do ta kthejë menjëherë këtu”».
4. Ata shkuan dhe e gjetën kërraçin të lidhur afër derës, jashtë në rrugë, dhe e zgjidhën.
5. Disa nga të pranishmit u thanë atyre: «Ç’po bëni? Pse po e zgjidhni kërraçin?».
6. Këta iu përgjigjën ashtu si u kishte thënë Jezusi dhe ata i lanë të shkojnë.
7. Atëherë ia çuan Jezusit kërraçin, vunë mbi të mantelet e tyre dhe ai u ul mbi të.
8. Dhe shumë veta i shtronin rrobat e tyre rrugës dhe të tjerë prenë degë nga pemët dhe i hodhën rrugës.
9. Dhe, si ata që pararendnin, që ishin përpara Jezusit, edhe ata që e ndiqnin Jezusin thërrisnin dhe thoshin: «Hosana! Bekuar është ai që vjen në emër të Zotit! “Hosana” do të thotë: “Na shpëto tani, të lutemi!”.
10. E bekuar është mbretëria e Davidit, atit tonë, që vjen në emër të Zotit. Hosana në vendet më të larta!».
11. Dhe Jezusi hyri në Jerusalem dhe në tempull; dhe, mbasi shikoi mirë çdo gjë, duke qenë se ishte tashmë vonë, doli për në Betania bashkë me të Dymbëdhjetët.

Për të menduar

Normalisht mbretërit vijnë me makina të mëdha ose me avionë të shtrenjtë! Në kohërat e Biblës, mbretërit vinin mbi kuaj të fortë e të përzgjedhur. Por, kur Jezu-

si erdhi në Jerusalem, Ai zgjodhi të vinte mbi një kërriq të njomë. Gomari ishte një kafshë e paqes, ndërsa kali përdorej në betejë. Duke zgjedhur një gomar, Jezusi dha mesazhin që Ai erdhi të sillte paqe.

Njerëzit ishin të gëzuar, sepse mendonin që Ai erdhi për të luftuar si një mbret tokësor. Me gëzim, ata e shtruan rrugën për Të me rrobat e tyre dhe me degë palme, ndërsa këndonin një pjesë të një psalmi në Dhiatën e Vjetër: psalmin e javës së Pashkës (Psa. 118:26). Zoti Jezus u ul qetësisht mbi gomarin e Tij. Cilat ishin mendimet e Tij ndërsa ecte hipur mbi gomar përmes kësaj parade të zhurmshme?

Në vend që të ishte i gëzuar siç ishin njerëzit, zemra e Jezusit ishte e mbushur me trishtim. Luka shkroi që gjatë rrugës, Ai u përlot. Pse nuk ishte i lumtur Ai? Nuk ishte sepse Ai e dinte se çfarë mbreti dëshironin në të vërtetë këta njerëz. Ata dëshironin një mbret që do ta bënte vendin e tyre të fuqishëm dhe do t'i çlironte nga sunduesit romakë. Por Ai nuk ishte një Mbret i tillë. Ndërsa Ai i pa gjithë këta njerëz duke shtruar rrobat e tyre, duke valëvitur degë palme, duke kënduar dhe duke hedhur valle me gëzim, Ai mendoi për të ardhmen e afërt. Pas pak vitesh, i tërë qyteti do të shkatërrohej dhe pjesa më e madhe e këtyre njerëzve do të vdisnin, sepse ata e kishin refuzuar Atë si Mbretin e tyre.

Çfarë lloj Mbreti është Zoti Jezus, atëherë? Ai erdhi për të vendosur Mbretërinë e Tij të lavdishme në zemrat e njerëzve! Ndërsa zemrat do të ndryshonin, njerëzit do ta donin Atë dhe do t'i shërbenin njëri-tjetrit, ata do të bëheshin pjesë e një Mbretërie mbarëbotërore, që e quajmë "Kisha e Tij". Mbretëria e Jezusit nuk është një mbretëri me pallate të bukura dhe ushtri të mëdha, por një Mbretëri njerëzish – me zemra të dashura të përlura – që i shërbejnë Perëndisë dhe njerëzve.

Fatkeqësisht, Kisha e Perëndisë nuk i shërben Atij në mënyrë të përsosur në këtë tokë. Nëse të gjithë fëmijët e Perëndisë do t'i ndiqnin hapat e Jezusit, sa e lavdishme do të ishte një Mbretëri e tillë! Një ditë kjo gjë do të ndodhë. Zoti ka premtuar të bëjë një qiell të ri dhe një dhe të ri. Perëndia do të jetë Mbret dhe njerëzit do t'i shërbejnë Atij dhe njëri-tjetrit me dashuri të shenjtë e plot ngazëllim!

Dukja ka rëndësi

12. **Të nesërmen, mëngjesin tjetër, kur dolën nga Betania, ai kishte uri.**
13. **Dhe, duke parë nga larg një fik që kishte gjethe, shkoi për të parë nëse mund të gjente diçka atje, ndonjë fik për të ngrënë; por, kur iu afrua, s'gjeti asgjë përveç gjetheve, sepse nuk ishte koha e fivqe.** Edhe pse nuk ishte koha e duhur që fiqtë të kishin gjethe, kjo pemë ishte e mbushur me to. Duke qenë se fiqtë së pari japin frutat dhe pastaj gjethet e tyre, dukej premtuese që kjo pemë do të kishte fiq! Sidoqoftë, kur Jezusi iu afrua më shumë pemës, Ai nuk gjeti asnjë frutë.
14. **Atëherë Jezusi, sikur kjo pemë po "thoshte" diçka me gjethet e saj, duke iu drejtuar qetësisht fikut, tha: «Askush përjetë mos ngrëntë më frutë prej teje». Dhe dishepujt e tij e dëgjuan.** Jezusi nuk ishte i zemëruar, por përmes kësaj peme po simbolizonte kombin e Izraelit. Dukej premtues, por nuk e dha frytin e vërtetë. Kjo është e qartë nga veprimet e tjera që Zoti bëri në tempull.
15. **Dhe arritën në Jerusalem. Dhe Jezusi, hyri në tempull, filloi t'i dëbojë ata që shisnin dhe blinin kafshë brenda tempullit dhe përmbysi tavolinat e këmbyesve të parave, tavolinat e bankierëve dhe ndenjëset e shitësve të pëllumbave, të cilët përdoreshin për sakrifica.**
16. **Dhe nuk lejoi asnjë që të mbartte sende nëpër tempull.** Njerëzit po e përdornin tempullin si një rrugë më të shkurtër për në qytet.
17. **Dhe i mësonte, duke u thënë atyre: «Vallë nuk është shkruar në Bibël: "Shtëpia ime do të quhet shtëpi e lutjes për të gjitha kombet"? Ju, përkundrazi, e keni bërë shpellë kusarësh!».**
18. **Tani skribët dhe kryepfritërinjtë kur i dëgjuan këto fjalë kërkonin mënyrën se si ta vrisnin, por kishin frikë prej tij, sepse gjithë turma ishte e habitur nga doktrina e tij, nga mësimi i Tij.**
19. **Dhe kur u bë darkë, errësirë, Jezusi doli jashtë qytetit.**

Për të menduar

Një ditë më parë Zoti Jezus kishte ecur qetësisht në Jerusalemin, i ulur mbi një gomar. Ai kishte qenë duke i parë njerëzit dhe gjërat që po ndodhnin – veçanërisht në tempull. Ajo që pa nuk e kënaqi fare dhe kjo i shkaktoi zemërim. Ai nuk u zemërua asnjëherë kur njerëzit e lëndonin ose e ofendonin Atë, por kur ata e ofenduan Atin e Tij qiellor, Ai reagoi me zemërim. Zemërimi i Tij ishte gjithmonë i pamëkatë. Dhe në zemërim Zoti nuk e humbi kurrë kontrollin. Ky quhet “zemërim i shenjtë” ose “zemërim i drejtë”.

Në këtë histori lexojmë se si Ai u zemërua me mënyrën se si njerëzit e trajtonin tempullin. Ishte shtëpia e Atit të Tij. Ata e kishin kthyer në një shesh pazari të zhurmshëm. Disa njerëz po përfitonin shumë para duke shitur kafshë për sakrificë. Ata vinin çmime shumë të shtrenjta; prandaj, Jezusi i quajti “hajdutë”. Të tjerët, thjesht e përdornin oborrin e tempullit si të ishte një rrugë e shkurtër kalimi. Ata po tregonin mungesë të madhe respekti ndaj Perëndisë, duke e keqpërdorur ndërtesën dhe tokën që i ishte kushtuar adhurimit të Tij.

Mbase tani mund të kuptoni se si ata njerëz ishin si fiku pa fruta që Jezusi mallkoi. Ashtu si pema vetëm me gjethe, ashtu edhe adhurimi i tyre për Perëndinë në tempull ishte një shfaqje boshe. Kur Jezusi po shikonte drejt pemës, Ai po kërkonte fruta në të. Ai po kërkon fryt edhe te ne.

A shkoni në kishë? Si veproni kur jeni atje? A e kuptoni që jeni në praninë e Perëndisë? Ai është i shenjtë. A e tregoni këtë gjë me mënyrën se si silleni? Perëndia po flet përmes Fjalës dhe shërbëtorëve të Tij. A jeni të vëmendshëm kur Perëndia flet, apo mendja juaj fluturon në dhjetra gjëra të tjera? Kur pastori lutet, a luteni bashkë me të, apo ëndëroni ndërsa e dëgjoni?

Ne e çnderojmë dhe e zemërojmë Zotin kur e adhurojmë vetëm përmes një shfaqjeje boshe. Gjatë javës, lutu që Perëndia t’ju pastrojë dhe t’ju përgatisë zemrën për adhurim të vërtetë në ditën e diel. Ashtu si Ai i përzuri dhe i largoi blerësit dhe shitësit në tempullin e Tij, edhe ju kërkoni të përzëre e të largojë prej jush çdo gjë që ju tërheq vëmendjen.

Të lëvizësh male

20. Të nesërmen në mëngjes, rrugës për në Jerusalem, **duke kaluar, panë se fiku ishte tharë me gjithë rrënjë.**
21. Dhe Pjetri, duke u kujtuar, i tha: «Mjeshtër, ja, shiko, fiku që ti mallkove qenka tharë». Pjetri ishte i mahnitur nga kjo gjë.
22. Atëherë Jezusi, duke u përgjigjur, u tha atyre: «Kini besim në Perëndinë!
23. Sepse ju them në të vërtetë, me siguri, se, nëse dikush, kushdo që do të marrë besimin prej Meje për të bërë mrekulli dhe **do t'i thotë këtij mali**, çdo pengese të madhe: “**Luaj vendit e hidhu në det**” dhe nuk do të ketë dyshime në zemër të vet, por do të besojë se ajo që po thotë do të ndodhë, çdo gjë që të thotë do t'i bëhet.
24. Prandaj po ju them ju apostujve, që gjithashtu e morët këtë besim për të bërë mrekulli: **Të gjitha ato që ju kërkoni duke u lutur, besoni se do t'i merrni dhe ju do t'i merrni.**
25. Dhe kur qëndroni duke u lutur, nëse keni diçka kundër ndokujt, me fjalë të tjera, mos kini një shpirt të zemëruar dhe që nuk fal, por jini të gatshëm të falni, kështu që, **faleni, që edhe Ati juaj që është në qiej t'ju falë mëkatet tuaja.**
26. Por nëse ju nuk falni, as Ati juaj, që është në qiej, nuk do t'ju falë shkeljet tuaja». Zoti nuk do t'i falë mëkatet tona, po të mos ia rrëfejme Atij sinqerisht. Nëse nuk mund t'i falni njerëzit e tjerë për mëkatet që kanë bërë kundër jush, atëherë rrëfimi juaj para Perëndisë nuk është shumë i vërtetë, sepse keni një shpirt mëkatar dhe mbani hidhërim në zemrat tuaja.

Për të menduar

Asnjë gjë nuk klasifikohet si tepër e vështirë për Zotin. Ai i sollti malet në ekzistencë nga asgjëja. Prandaj, edhe mund t'i lëvizë malet dhe t'i hedhë në det. Mbase ju mendoni: *A ka ndodhur ndonjëherë kjo gjë?* Nuk di ndonjë mal të hedhur në det. Por di

"male" të tjera, të cilat apostujt mundën t'i lëviznin. Pasi Zoti Jezus u ngrit në qiell, ishte një burrë që kishte lindur i çalë, i cili qëndronte i ulur në portën e tempullit. Ai nuk kishte qenë kurrë në gjendje të ecte, dhe kur Pjetri dhe Gjoni e takuan, ai tashmë ishte më shumë se dyzet vjeç. Nuk kishte shpresë që ky njeri të ecte ndonjëherë! E megjithatë, ai eci. Pjetri i tha burrit, ndërsa ai po i përgjerohej: "Unë nuk kam as argjend, as ar, por atë që kam atë po ta jap: në emër të Jezu Krishtit nazarenas, ngrihu dhe ec!" (Vep. 3:6). Dhe u ngrit, duke ecur, duke u hedhur dhe duke lavdëruar Perëndinë! Ja, pra, një shembull që apostujt lëvizën "malin" për këtë burrë të çalë!

Por Zoti i paralajmëroi ata për diçka: ata nuk duhet të luteshin për mrekulli me një zemër të mbushur me indinjatë, përndryshe Ai nuk do t'u përgjigjej atyre. Kur ne e ushqejmë dhe e mbajmë zemërimin ndaj dikujt, nuk jemi të gatshëm ta falim. Gjithashtu, Zoti i mësoi që nuk duhet të kishin hidhësi në zemrat e tyre kundër njerëzve të tjerë. Hidhësi do të thotë të jesh i zemëruar dhe të mendosh në mënyrë të vazhdueshme për atë që të kanë bërë të tjerët. Ajo të shtyn të dëshirosh që t'u ndodhin gjëra të këqia atyre që të kanë lënduar. Të kesh hidhësi do të thotë të mbash mëri kundër një personi, dhe të mos jesh i gatshëm ta falësh.

Mbase ka disa njerëz që ju kanë lënduar, apo që kanë abuzuar me ju përmes veprimeve të dhunshme. Prindërit mund t'ju kenë lënduar me fjalë therëse, mbase ka nga ata që janë abuzuar edhe seksualisht. Mbase ndiheni shumë të vetmuar, sepse nuk guxonin t'ia tregoni askujt dhimbjen tuaj. Ju sugjeroj të flisni me ndokënd për këtë. Nëse nuk mund të flisni me prindërit tuaj, flisni me mësuesit tuaj, pastorin apo me një mik të besueshëm.

Tregojini Zotit edhe për këtë gjë. Ai e di atë që po ndodh në jetën tuaj. Ai e sheh dhimbjen e zemrës suaj. Ai e di që ju mund të ndiheni shumë të zemëruar për gjërat e liga që njerëzit kanë bërë ndaj jush.

Por ne nuk duhet të bëhemi të hidhur ndaj tyre; ne duhet të jemi të gatshëm të falim! Ju thoni: "Kjo është e pamundur!". Jo, është e mundur. Me fuqinë e Perëndisë, ne mund t'i falim ata që na kanë lënduar. Të falësh dikë mund të duket sikur të duhet të lëvizësh dy male njëherësh, por me fuqinë e Perëndisë është e mundur! Tregojani Atij me çiltërsi që vërtet vuani dhe e konsideroni sfidë teksa mendoni për faljen. Ai e di që po ju kërkon të lëvizni "malet", por nuk pret që ta bëni këtë gjë vetëm!

Pa shfajësim

27. Pastaj ata erdhën përsëri në Jerusalem; dhe ndërsa ai po ecte nëpër tempull, në shtëpinë e Atit të Tij, kryepriiftërinjtë, skribët dhe pleqtë, drejtuesit e kishës iu afruan,
28. dhe i thanë: «Me ç'autoritet, me autoritetin e kujt i bën ti këto gjëra, gjërat që bëre dje duke pastruar tempullin? Kush ta dha këtë autoritet, të drejtën për t'i kryer këto gjëra?».
29. Dhe Jezusi, duke u përgjigjur, u tha atyre: «Edhe unë do t'ju pyes vetëm një fjalë; më jepni përgjigje, edhe unë do t'ju them juve me ç'autoritet i bëj këto gjëra.
30. Pagëzimi (ose shërbesa) i Gjonit (Pagëzorit) a ishte nga qielli, a ishte ky burrë i dërguar nga Perëndia; apo (shërbesa e tij ishte) nga njerëzit? Më jepni përgjigje».
31. Ata filluan të arsyetonin midis tyre, duke menduar me kujdes: «Po të themi "nga qielli", atëherë ai ishte i dërguar nga Perëndia, ai do të thotë: "Atëherë pse ju nuk i besuat?". Veçanërisht sepse ai deklaroi: "Unë jam Krishti, Shpëtimtari që Perëndia kishte premtuar të dërgonte".
32. Por po të themi "nga njerëzit", kështu që ai nuk kishte të drejtë të predikonte, kemi frikë nga populli, sepse të gjithë e konsideronin, e vlerësonin shumë, Gjonin se ishte me të vërtetë profet i dërguar nga Perëndia».
33. Dhe, duke iu përgjigjur, i thanë Jezusit: «Nuk e dimë». Kjo është si të thuash: "Nuk jemi në gjendje të japim përgjigje!". Kjo ishte një gënjeshtëri, ata nuk dëshironin të tregonin. Dhe Jezusi, duke u përgjigjur, u tha atyre: «As unë nuk po ju them se me çfarë autoriteti i bëj këto gjëra». Me këtë pyetje Jezusi u dha atyre përgjigjen. Ai e dinte që ata e kishin refuzuar atë që Gjon Pagëzori kishte thënë për Atë. Prandaj, Ai nuk ishte i gatshëm të thoshte asnjë gjë më shumë për t'i kënaqur ata.

Për të menduar

Drejtuesit judenj mendonin që duhet ta sfidonin Zotin për pastrimin e tempullit. Ata e dinin që Ai kishte të drejtë për atë që kishte bërë. Tempulli nuk duhej të ishte përdorur

në atë mënyrë. Vetë ndërgjegjja e tyre do t'u kishte thënë që shtëpia e Perëndisë nuk duhej të ishte shndërruar në një shesh pazari. Por, mbase ndërsa ata e sfiduan Atë, Ai do të thoshte diçka me të cilën mund ta akuzonin.

Zoti ishte aq i urtë, sa të mos binte në kurthin e tyre. Në vend të kësaj, me një pyetje që Ai u bëri, Zoti e bëri të qartë që po gabonin. Sa herë u kishte thënë dhe u kishte treguar atyre se Kush ishte! Nuk kishin shfajësim për mosbesimin e tyre. Kush tjetër mund t'i bënte ato mrekulli si Zoti Jezus? Përveç kësaj, ata të gjithë e dinin që Gjon Pagëzori kishte predikuar për Jezusin.

Pse nuk dëshironin drejtuesit të besonin që Jezusi ishte Shpëtimtari? Sepse, nëse ata do të besonin në Zotin Jezus, atëherë duhej t'i bindeshin Atij. Atyre do t'u duhej të praninin autoritetin e Tij dhe të ndiqnin të gjitha mësimet e Tij. Kjo do të thoshte edhe që ata nuk do të ishin më drejtuesit! Krenaria e tyre nuk i lejonte.

Si mëkatarë të rënë, as ne nuk dëshirojmë të bindemi. Ne bindemi për aq kohë, sa na le verdis. Por, nëse Perëndia na kërkon që të dorëzojmë diçka që na pëlqen ose na urdhëron që të bëjmë diçka që nuk na pëlqen, edhe ne rezistojmë. Për shembull, kur shikoni dikë që po vihet në lojë ose po shpërfillet tërësisht nga të tjerët në klasën tuaj, atëherë ju e dini që duhet ta mbronin. Mbase përpiqeni të gjeni justifikime; mbase bëni sikur nuk e vini re atë gjë. Ashtu si ata burra që duhej t'i përgjigjeshin pyetjes së Jezusit, edhe ju arsyetoni në mendjen tuaj se ata persona që po e ngacmojnë janë më të mëdhenj se ju, ndaj edhe nuk mund të bëni asgjë. Ndërkohë, e dini shumë mirë, që po bëni gjënë e gabuar duke mos thënë asgjë. Ju bëni një zgjedhje që të mos i përuleni Fjalës dhe vullnetit të Perëndisë. Ju e dini që duhet të tregoheni mik ndaj atij personi, por keni frikë nga ajo që mund të thonë moshatarët tuaj!

Merrni parasysh se si do të përgjigjet Jezusi kur t'i lutemi Atij. Ai do të thotë: "Nëse nuk e bën atë që është e drejtë, atëherë mos mendo që do të të përgjigjem kur të më kërkosh në lutje!". Ai refuzoi t'u përgjigjej atyre burrave që e refuzuan. Ai nuk do t'i dëgjojë as lutjet tona, nëse nuk pendohemi. Le t'i rrëfejme mëkatet tona dhe t'i kërkojmë Atij që të na ndihmojë të bëjmë gjënë e duhur.

Zoti i rebelëve

- 1. Dhe filloi t'u flasë me shëmbëlltyra: «Një njeri mbolli një vresht, e thuri me gardh, gërmoi një vend për të shtrydhur rrushin, një vend për të grumbulluar lëngun e rrushit, ndërtoi një kullë dhe ua besoi (punësoi) disa vreshtarëve, kujdes-tarë, të cilët do të kujdeseshin për vendin, dhe u nis për në vend të huaj. Në këtë shëmbëlltë, kombi i Izraelit ishte vreshti. Perëndia është pronari, por Ai ua ka dhënë drejtuesve: kryepriiftërinjve dhe pleqve, që të kujdeseshin për të.**
- 2. Në kohën e të vjelave dërgoi një shërbëtor te vreshtarët për të marrë nga vreshtarët prej frutave të vreshtit. Shërbëtori përfaqëson një profet që u dha njerëzve mesazhin e Perëndisë.**
- 3. Por ata e kapën, e rrahën dhe e kthyen duarbosh. Izraeli shpesh i refuzoi profetët e Perëndisë duke i trajtuar në këtë mënyrë.**
- 4. Dhe ai u nisi përsëri një shërbëtor tjetër, dhe ata, mbasi e gjuajtën me gurë, e plagosën në kokë dhe e kthyen të turpëruar.**
- 5. Përsëri dërgoi edhe një tjetër shërbëtor, edhe atë e vranë. Dhe shumë të tjerë dhe nga këta disa i rrahën, të tjerët i vranë. Sa i durueshëm është Perëndia që i dërgonte vazhdimisht profetët e Tij te populli i Tij, Izraeli!**
- 6. Duke pasur, pra, edhe një: birin e tij të dashur, më së fundi ua dërgoi edhe atë duke thënë: "Për djalin tim do të kenë respekt". Ky bir është pasqyrimi i Zotit Jezus.**
- 7. Por ata vreshtarë i thanë njëri-tjetrit: "Ky është trashëgimtari, ky do të marrë vreshtin pasi pronari të vdesë, ejani ta vrasim dhe trashëgimia (vreshti) do të jetë e jona".**
- 8. Dhe e kapën, e vranë dhe e hodhën jashtë vreshtit.**
- 9. Çfarë do të bëjë, pra, i zoti i vreshtit? Çfarë do të bëjë Perëndia? Ai do të vijë dhe do t'i shfarosë vreshtarët dhe vreshtin do t'ua japë të tjerëve.**
- 10. Po, duke përdorur një shembull nga Dhiata e Vjetër, Jezusi tha: a nuk e keni lexuar këtë shkrim: "Guri, që ndërtuesit e hodhën poshtë, u bë guri i qoshes. Sot e quajmë guri i themelit – guri më i rëndësishëm në të cilin mbështetet e gjithë ndërtesa.**
- 11. Kjo është bërë nga Zoti dhe është një gjë e mrekullueshme në sytë tanë"?».**

12. Atëherë ata kërkuan një mënyrë se si ta kapnin, ta arrestonin, sepse kuptuan se ai e kishte thënë atë shëmbëlltyrë kundër tyre; por kishin frikë nga turma. Dhe e lanë dhe ikën.

Për të menduar

Ne të gjithë jemi rebelë ndaj Perëndisë në gjendjen tonë të rënë (në mëkat). Vreshtarët, ose kujdestarët e vreshtit, janë një pasqyrim i qartë i asaj që secili prej nesh ka në zemrën e vet kundër Krijuesit.

Por vini re veprimet e mrekullueshme të pronarit të vreshtit! Ai dërgoi njerëz të tjerë tek ata burra të ligj, të cilët kishin ngritur krye kundër tij. Perëndia është si ky pronar. Sa herë ka dërguar Ai mësues dhe predikues në jetën tuaj? Ata ju kujtojnë se cili është detyrimi që keni ndaj Tij. Perëndia ju thërret që t'i sillni fryt Atij. Çfarë frytësh është duke kërkuar Perëndia? Ai është duke kërkuar këto fryte: dashuri ndaj Tij mbi të gjitha; bindje ndaj vullnetit të Tij duke u shërbyer të tjerëve; pendesë për mëkatin tonë; dhe besim në Birin e Tij, Jezu Krishtin. Shpesh nuk na pëlqen të dëgjojmë që Perëndia kërkon fryt. Kjo gjë mund të na bëjë të mos ndihemi mirë, sepse e dimë që nuk kemi jetuar siç duhet. Prandaj veprojmë si ata kujdestarët e vreshtit. Është e lehtë ta shpërfillësh thirrjen e Perëndisë dhe të vazhdosh jetën në të njëjtin stil si më parë.

Perëndia është i durueshëm – i ngadalshëm në zemërim – dhe dërgon një mesazh tjetër ose një shërbëtor tjetër. A mahniteni ndonjëherë kur ulemi në kishë të dielën, që sërish, Perëndia qëndron përpara jush, duke ju kërkuar zemrën tuaj? Cili Zot do të ishte kaq i mirë dhe i durueshëm me ata që kanë rebeluar kundër Tij?

Në fund, ata punëtorë të vreshtit e vranë të birin e të zotit të vreshtit. Përmes kësaj shëmbëlltyre, Jezusi përshkroi atë që drejtuesit e Izraelit do të bënin – do ta refuzonin dhe ta vrisnin Atë. Ndërtuesit që Jezusi përmendi nga Shkrimi bënë të njëjtën gjë – e refuzuan gurin që Perëndia zgjodhi të ishte guri i qoshes! Edhe pse Zoti Jezus do të refuzohej dhe do të vritej, Perëndia e lartësoi Atë që të jetë Mbreti i mbretërve dhe guri i qoshes së Kishës së Tij! A është hiri dhe shpëtimi i Zotit i mrekullueshëm edhe në sytë e tu?

“Monedhat” e Perëndisë

- 13. Pastaj i dërguan disa farisenj dhe herodianë për ta zënë,** për të futur në kurth në fjalë, në fjalët e Tij. Herodianët ishin njerëz që mbështetnin guvernatorin romak, Herodin. Normalisht, farisenjtë i urrenin që të dyja palët: romakët dhe Herodin. Por tani ata janë miq, sepse të dyja anët e urrenin Zotin Jezus.
- 14. Por këta erdhën dhe i thanë: «Mësues, ne e dimë se ti je i vërtetë dhe nuk do të dish për njeri,** Zoti Jezus asnjëherë nuk u përpoq t’i kënaqte njerëzit, por gjithmonë foli të vërtetën; **sepse nuk merr parasysh dukjen e njerëzve,** Ti nuk ndikohesh nëse ata janë njerëz të rëndësishëm apo jo, **por u mëson udhën e Perëndisë sipas së vërtetës. A është e ligjshme,** a lejohet t’i jepen taksat Cezarit, perandorit romak, **apo jo? T’i japim apo të mos i japim?**
- 15. Por ai, duke njohur hipokrizinë e tyre, u tha atyre: «Përse më tundoni;** pse përpiqeni të më fusni në kurth? **Më sillni një denar që ta shoh!».**
- 16. Ata ia prunë. Dhe ai u tha atyre,** ndërsa Ai mbante denarin në dorë: **«E kujt është kjo fytyrë,** ky imazh dhe ky mbishkrim, ky shkrim mbi këtë monedhë?». **Ata i thanë: «E Cezarit».**
- 17. Dhe Jezusi u përgjigj dhe u tha atyre: «I jepni Cezarit atë që është e Cezarit,** dhe Perëndisë atë që është e Perëndisë». **Dhe ata u çuditën nga ai.** Ishin shumë të mahnitur nga urtësia e Tij.

Për të menduar

Sa pyetje të zgjuar kishin menduar këta farisenj dhe herodianë! Ata ishin të sigurt që tani mund ta fusnin Zotin Jezus në telashe. Nëse Ai do të thoshte: “Po, pagujini taksat!”, atëherë njerëzit do ta urrenin. Por, nëse Ai do të thoshte: “Jo, mos i paguani taksat!”, ata do ta raportonin te policia romake! Por Zoti Jezus ishte shumë më i urtë se ata. Përgjigjja e Tij ishte: “Po, dhe *po!*”. Ne duhet t’i shlyejmë detyrimet,

duke paguar atë që qeveria jonë na kërkon të paguajmë, por gjithashtu duhet të paguajmë atë që i detyrohemi Perëndisë – dhe kjo vjen në radhë të parë. Kjo është më e rëndësishmja.

Jezusi pyeti për imazhin në monedhë. Monedha shfaqte imazhin e perandorit, Cezarit. Kjo gjë do t'u kujtonte të gjithëve që ai ishte sundimtari. Ata duhet t'i bindeshin dhe t'i tregonin respekt.

Në një farë mënyre, ne mund ta krahasojmë veten me një monedhë. Edhe ne, gjithashtu, mbartim një "imazh". Kur u krijuam, Perëndia na bëri sipas imazhit të Tij. U krijuam që t'i ngjanim Perëndisë. Kjo gjithashtu do të thotë që ne duhet ta nderojmë Atë si Perëndinë tonë. Nëse kemi besuar tek Ai dhe jemi të pagëzuar, Perëndia ka "shkruar" Emrin e Tij në ballin tuaj, ashtu si emri i perandorit në monedhë. Ne mbajmë emrin e Perëndisë! Në këto mënyra, ne mund ta mendojmë vetveten si "monedhat" e Perëndisë!

Çfarë po pret Perëndia nga ne? Ai pret që t'i japim Atij atë që i detyrohemi.

Sipas jush, çfarë i detyrohemi Perëndisë? A e dëshiron Ai vëmendjen tonë? Po, Ai pret që ta dëgjojmë me vëmendje Atë. Ai pret që ne t'i bindemi Atij dhe të respektojmë vullnetin e Tij. Por, para së gjithash, Ai dëshiron të shohë që të gjitha këto bëhen nga dashuria për Atë!

Perëndia gjithmonë duhet të jetë i pari, madje edhe përpara familjes dhe miqve. Nuk duhet të vendosim asgjë dhe askënd përpara Perëndisë. Sidoqoftë, kjo nuk do të thotë që mund t'i lëmë pas dore të tjerët ose që nuk duhet t'i duam ata. Ne duhet t'i duam, të kujdesemi dhe t'i ndihmojmë të tjerët që kanë nevojë për ne, por asnjëherë përpara ose duke lënë pas dore Perëndinë.

Ne jemi "monedhat" e Perëndisë. Jeta jonë nuk është krijuar që të shpenzohet për vetveten. Paraja nuk shpenzon kurrë para për veten. Është krijuar të shpenzohet për gjërat e tjera. Kështu është edhe me "monedhat" e Perëndisë. Nëse keni disa monedha, ju mendoni se si do t'i shpenzoni. Por ajo që është më e rëndësishmja, mendoni mirë se si do të shpenzoni "monedhat" e Perëndisë: talentet tuaja, dhuratat e dhëna nga Perëndia, kohën, trupin, dhe mbi të gjitha, shpirtin tuaj!

Perëndia i të gjallëve

18. **Pastaj iu paraqitën disa saducenj**, një grup tjetër i kishës judaike, **të cilët thonë se nuk ka ringjallje**, kur njerëzit vdesin, nuk ka asgjë pas vdekjes, **dhe e pyetën duke thënë:**
19. «**Mësues, Moisiu na la të shkruar që, nëse vdes vëllai i dikujt dhe e lë gruan pa fëmijë, vëllai i tij duhet të martohet me të venë për t'i lindur pasardhës vëllait të tij.** Sepse djali i parë në martesën e re do të konsiderohej si fëmija i vëllait të vdekur. Ky ishte një prej ligjeve të Perëndisë në Dhiatën e Vjetër.
20. **Tani ishin shtatë vëllezër në një familje; i pari u martua dhe vdiq pa lënë pasardhës, pa lënë fëmijë.**
21. **Dhe e mori, i dyti, por edhe ky vdiq pa lënë pasardhës; po kështu i treti.**
22. **Por që të shtatë e morën për grua dhe vdiqën pa lënë pasardhës. E fundit, pas të gjithëve, vdiq edhe gruaja.**
23. **Në ringjallje, pra, kur të ringjallen nga të vdekurit, gruaja e kujt do të jetë ajo? Sepse që të shtatë e patën grua,** dhe ajo nuk mund të ishte gruaja e shtatë vëllezërve njëherësh».
24. **Jezusi, duke iu përgjigjur, tha atyre: «A nuk është pikërisht për këtë që gaboni;** a nuk jeni duke gabuar me mënyrën tuaj të të menduarit për ringjalljen, **sepse nuk i njihni as Shkrimet, as fuqinë e Perëndisë?** Jezusi u tregon qartazi se e kishin gabim. Perëndia është i aftë të ngjallë të vdekurit. Shkrimet na tregojnë për disa njerëz që u ringjallën nga të vdekurit.
25. **Sepse kur njerëzit do të ringjallen së vdekurish, as martohen, as martojnë, por janë si engjëjt në qiej.** Edhe pse qielli do të jetë ndryshe nga toka, do të jetë një vend më i mirë; një gjë që do të jetë ndryshe është që fëmijët e Perëndisë do të jenë në një familje, jo në disa familje të ndara.
26. **Sa për ringjalljen e të vdekurve,** pyetja për njerëzit e vdekur, **a nuk keni lexuar në librin e Moisiut (tek Eksodi) se si foli Perëndia nga ferrishtja që po digjej, të cilën Moisiu e pa në shkretëtirë, duke thënë: “Unë jam (jo, *isha*) Perëndia i Abrahamit dhe Perëndia i Isakut dhe Perëndia i Jakobit”?**

27. Ai nuk është Perëndia i të vdekurve, por Perëndia i të gjallëve. Ju, pra, po gaboni shumë, ju jeni tërësisht të gabuar në mësimet tuaja».

Për të menduar

Vite më parë kisha një makinë blu. Mund të them se: “*Isha* zotëruesi/pronari i një makine blu”. Sot, kam një makinë gri, ndaj, “*Jam* zotëruesi/pronari i një makine gri”.

Në këtë pasazh lexojmë që Perëndia i tha Mojsut: “Unë *jam* Perëndia (Zotëruesi) i Abrahamit, Isakut dhe Jakobit”. Por, kur Perëndia ia tha këtë Mojsut, ata tre njerëz tashmë kishin qenë të vdekur për një kohë shumë të gjatë. Ndaj, kjo do të thotë që, edhe pas vdekjes, shpirti i një personi jeton, mbetet i gjallë. Në të ardhmen, trupi dhe shpirti i tyre do të ribashkohen në ditën e ringjalljes. Me këtë shembull, Zoti Jezus tregoi që saducenjtë ishin krejtësisht të gabuar teksa mësonin që nuk ka ringjallje për trupat e vdekur.

Një ditë, edhe ju do të vdisni. Mund të jeni të rinj a të moshuar, por nuk mund ta shmagnit vdekjen. Trupi juaj do të qëndrojë këtu në varr për ca kohë. Sidoqoftë, shpirti juaj do të shkojë diku tjetër – ose në shtëpinë e Perëndisë (në parajsë), ose në burgun e Perëndisë (në ferr). Ku do të shkoni?

Nëse dikush është në burg, kjo është sepse ka kryer një krim. Kështu është edhe me ferrin. Nëse shkoni atje, do të jetë për shkak të mëkateve tuaja. Por, nëse shkoni në shtëpinë e Perëndisë në qiell, do të jetë vetëm për shkak të hirit të Tij. Hiri i Tij nuk është diçka që e meritojmë; është dhurata falas e Perëndisë. Por sërish, Perëndisë i kushtoi shumë kjo dhuratë falas. Zoti Jezus ishte “çmimi”. Në mënyrë që t’u japë mëkatarëve një shtëpi bashkë me Atë në qiell, Perëndia dërgoi Birin e Tij, Jezu Krishtin, përmes ferrit.

Perëndia është Perëndia i të gjallëve! Ai është gjithashtu Perëndia i jetës. Ne kemi nevojë që Ai ta ngjallë shpirtin tonë nga të vdekurit, në mënyrë që të jemi të gjallë. Ne duhet të lindim sërish. Perëndia përdor Fjalën dhe Frymën e Tij për ta bërë këtë gjë. Prandaj, ndërsa e lexoni dhe dëgjoni Fjalën, lutuni që Perëndia t’ju bekojë ju personalisht me këtë jetë të re.

Perëndia shikon në thellësi

28. Atëherë një nga skribët, që i ishte bashkuar grupit përreth Zotit, që e kishte dëgjuar diskutimin e tyre, ndërsa kishin folur për pyetjet e vështira, duke kuptuar se ai u ishte përgjigjur mirë, iu afrua dhe e pyeti Jezusin: «Cili është i pari i të gjitha urdhërimeve?».
29. Dhe Jezusi u përgjigj: «Urdhërimi i parë i të gjithave është: “Dëgjo, o Izrael: Zoti, Perëndia ynë, është i vetmi Zot”, i vetmi Perëndi. Jezusi po citon Ligjin e Përtërirë 6:4-5 në Bibël;
30. dhe: “Duaje Zotin, Perëndinë tënd, me gjithë zemrën tënde, me gjithë shpirtin tënd, me gjithë mendjen tënde e me gjithë forcën tënde, me çdo gjë që është brenda jush!”. Ky është i pari urdhërim.
31. Dhe i dyti i ngjan këtij të parit: “Duaje të afërmin tënd porsì vetveten”. Nuk ka urdhërim tjetër më të madh se këto të dyja».
32. Atëherë skribi i tha: «Mirë, Mësues. The sipas së vërtetës, se ka vetëm një Perëndi dhe s’ka asnjë tjetër përveç tij;
33. dhe ta duash me gjithë zemër, me gjithë mendje, me gjithë shpirt dhe me gjithë forcë dhe ta duash të afërmin porsì vetveten vlen më tepër, është më e rëndësishme, sesa gjithë holokaustet dhe flijimet, lutjet, leximi i Biblës dhe dëgjimi i predikimeve, që bëjmë në tempull apo në kishë».
34. Dhe Jezusi, duke parë se ai u përgjigj me mend, me urtësi të madhe, i tha: «Ti nuk je larg nga mbretëria e Perëndisë». Skribi kishte filluar të kuptonte mesazhin që Zoti Jezus kishte qenë duke mësuar, por ai akoma nuk i zuri besë dhe nuk e rrëfeu Jezusin si të vetmin Shpëtimtar për të Cilin ai kishte nevojë. Dhe kurrkush nuk guxoi më ta pyesë.

Për të menduar

Mbase luteni disa herë në ditë. Ndoshta lexoni edhe Biblën. Të dielave e keni përparësi të shkoni në kishë dhe jo në plazh. Ndoshta plotësoni fjalëkryqë për Biblën apo bëni gjëra të tjera që ju ndihmojnë të mësoni të vërtetat e Biblës.

Të gjitha këto aktivitete janë të mira dhe të dobishme. Për më tepër, Zoti i pret këto nga ne. Por, në këtë pasazh, Zoti na tregon që Ai pret edhe më shumë! Ai shikon më thellë; Ai shikon për të parë nëse ka dashuri në zemrat tona për Atë dhe për njerëzit përreth nesh. Çfarë është dashuria? Të duash Perëndinë do të thotë ta trajtosh Atë si të përveçëm dhe të dashur. Dashuria shprehet përmes nderimit dhe respektit. Nëse e doni Perëndinë, atëherë Ai do të jetë i pari dhe më i rëndësishmi në jetën tuaj. Ju do të flisni me Të dhe do të dëshironi t'i tregoni atë që po ndodh në jetën tuaj. Nuk do të dëshironi ta zemëroni apo ta trishtoni Atë – ju do ta shmangni mëkatit. Dashuria është diçka që jeton në zemrat tuaja. Jezusi thotë që nëse e duam Perëndinë, çdo gjë brenda nesh e do Atë.

Më lejoni të jap një shembull: imagjinoni sa i fyer do të ishte miku juaj sikur ju të sillleshit mirë, por ajo që mendoni për të në zemër është: *Do doja që të mos më duhej të kaloja kohë me të.* Kjo nuk është dashuri e vërtetë. Nëse e doni vërtet mikun tuaj, do të gjeni kohë për të dhe do ta shijoni vërtet kohën së bashku. Perëndia sheh atë që është brenda zemrës suaj; Ai thotë: “Biri Im (bija Ime), më jep zemrën tënde”.

Duhet të mësojmë atë që skribi e tha aq bukur. Ai e kuptoi që dashuria e vërtetë është diçka që vjen nga zemra – diçka për të cilën ju do të jepni veten. Pa një dashuri të tillë, edhe sakrificat më të mëdha janë të pakuptimta. Prandaj, kur Zoti e dëgjoj këtë përgjigje, Ai tha që ai (burri) ishte pranë të qenët një i krishterë i vërtetë.

Dhe, ky skrib duhej të mësonte që dashuria e tij nuk mund ta shpëtonte kurrë. Kjo, sepse ajo çfarë ne bëjmë nuk është kurrë e përsosur! Veprat tona dhe dashuria jonë nuk mund ta kënaqin kurrë Perëndinë, sepse mëkati është gjithmonë i përzier brenda tyre. Na duhet Zoti Jezus si Zëvendësuesi ynë. Ai ishte i përsosur në të gjitha veprat dhe dashurinë e Tij. Ai është Shpëtimtari i plotë.

A keni filluar ta shikoni edhe ju këtë?

Kujdes nga mësuesit e rremë

35. Pasi të tjerët kishin bërë pyetje, tashmë kishte Zoti Jezus një pyetje. Pyetja e Tij u drejtua me qëllim që t'u tregonte njerëzve që Ai ishte Shpëtimtari i premtuar nga Perëndia. **Dhe Jezusi, duke i mësuar në tempull, tha: «Vallë, si mund të thonë skribët se Krishti është Bir i Davidit?** Jezusi në të vërtetë ishte stër-stër-stërnipi i Davidit.
36. **Sepse vetë Davidi**, te Psalmi 110, të cilin e shkroi **nëpërmjet Frymës së Shenjtë**, i Cili (Fryma e Shenjtë) i drejtonte shkrimet e Davidit, **tha: “Zoti (ZOTI Jahweh) i tha Zotit tim** (Mesisë ose Shpëtimtarit): **Ulu** (Mesia) **në të djathtën time**, në fron për të udhëhequr, **derisa t'i bëj armiq të e tu të përulen, stol të këmbëve të tua”**. Edhe pse Mesia ishte biri i Davidit, Ai do të ishte Mbreti më madhështor nga çdo mbret tjetër tokësor në historinë e njerëzimit.
37. **Vetë Davidi, pra, e quan Zot;** (Zoti i tha Zotit *tim*) **si mund të jetë**, nëse Ai është Zoti i Davidit, si mund të jetë **vallë bir i tij?**». Si mundet Davidi të flasë për birin e tij sikur Ky të ishte Zoti i tij? Kjo nuk ishte thjesht një pyetje me një clekë; përmes kësaj pyetjeje, Jezusi po u mësonte që biri i Davidit ishte Vetë Jezusi. **Dhe turma e madhe e dëgjonte me ëndje**. Ata ishin shumë të gatshëm t'i pranonin mësimet dhe autoritetin e Tij.
38. **Dhe ai u thoshte atyre në doktrinën e vet: «Ruhuni nga skribët, të cilëve u pëlqen të shëtisin me rroba të gjata**, duke i dhënë shumë rëndësi vetes, **dhe të përshëndeten nëpër sheshe**, ku njerëzit do të tërhiqeshin mënjane për t'i lejuar të kalonin;
39. **dhe gjithashtu duan shumë që të kenë vendet e para**, vendet më të nderuara **në sinagoga dhe të ulen për të ngrënë në vendet e para në gosti**, ku kishin pozicionet më të rëndësishme,
40. **që i gllabërojnë**, hanë me lakmi në **shtëpitë e të vejave**, duke u vjedhur edhe atë pak mirëqenie që këto të veja të varfra kishin, në vend që t'i ndihmonin. Prandaj, Jezusi e përfundoi listën e tij duke thënë: **dhe, për t'u dukur, luten gjatë**; në mënyrë që të dukeshin si shumë të perëndishëm: **ata, skribët, do të marrin një gjykim**, një ndëshkim **më të rreptë!**». Sepse ata nuk e duan Perëndinë me sinqeritet.

Për të menduar

Jo çdo gjë që shkëlqen është flori! Në këtë pasazh, Jezusi na paralajmëron se mësuesit apo predikuesit që duken të rëndësishëm, mund të mos jenë gjithmonë të mirë apo të sinqertë. Ne duhet të jemi të kujdesshëm. Kjo, veçanërisht kur jemi të rinj, pasi atëherë është më e lehtë të mashtrohemi nga ajo që shohim. Pra, në çfarë gjërash duhet të shfaqim kujdes? Si mund ta dimë kujt t'i besojmë si mësues të mirë të Shkrimeve?

Së pari, a e mëson ai person Fjalën e Zotit me besnikëri? Nëse nuk jeni i sigurt për këtë, duhet të kërkonti këshillën apo gjykimin e prindërve, kur jeni ende të rinj. Por më e rëndësishmja, gjithmonë shqyrtojeni vetë Bilën, që të siguroheni nëse dikush po jep mësim me vërtetësi.

Së dyti, a është i përlurur? Disa mësues e vrasin mendjen më shumë për atë që mendojnë të tjerët për ta, sesa për faktin nëse po e transmetojnë me sinqeritet Fjalën e Zotit. Ata kërkojnë miratimin tuaj. Ata duan vërtet që të lavdërohen nga të tjerët. Nëse dikush bën lutje të gjata në kishë, në mënyrë që të tjerët të mendojnë se është i perëndishëm, por që rrallëherë lutet në fshehtësi, atëherë ai është një i krishterë i rremë. Sa ndryshe ishte Gjon Pagëzori! Ai ishte i lumtur kur të gjithë u larguan prej tij, që të ndiqnin Zotin Jezus! Së treti, a janë lakmitarë për para dhe për nderim? Jezusi foli hapur për veprat e liga të skribëve. Duke pretenduar që ishin "shërbëtorët e Zotit", ata i shërbenin vetvetes. Nuk shqetësoheshin kur merrnin para, madje edhe nga të vejat e varfra të cilat ishin fillikat vetëm. Nëse dikush e përdor pushtetin e tij për të përfituar nga dikush që është më i dobët, apo më i ri, ai nuk është i perëndishëm!

Mësoni të jeni të urtë! Shikoni heronjtë e kësaj bote: yjet e filmave, yjet e sporteve, biznesmenët e pasur dhe familjet mbretërore. Shumë njerëz i ndjekin ata, duke qenë të vëmendshëm ndaj çdo lëvizjeje të tyre; por a janë ata model i mirë, mësues vërtet të mirë? Përdorini tri pyetjet që sapo i kaluam në pasazhin e sotëm dhe shikoni nëse ata janë ashtu. Është marrëzi të ndiqni ose të besoni njerëz që nuk shfaqin perëndishmëri në jetët e tyre. Jezusi paralajmëron: "Ruhuni nga njerëz të tillë!". Në vend të kësaj, ndiqni Zotin Jezus!

Të dhënët e vërtetë

- 41. Dhe Jezusi u ul përballë arkës së thesarit dhe vërente se si njerëzit hidhnin aty para;** Arka e thesarit ishte një qoshe e vogël e tempullit, ku njerëzit sillnin monedhat e tyre si dhuratë për Perëndinë. Në vend të një kutie druri, ata kishin bërë trembëdhjetë enë në formën e një borie. Kur hidheshin monedhat, dëgjohej një tingull i ëmbël. Shumë njerëz uleshin pranë për të parë dhe për të dëgjuar tingullin që lëshonin monedhat. Veçanërisht në ditët përpara festës së Pashkës shumë vizitorë të pasur vinin në Jerusalem. Mbase kishte një radhë të gjatë njerëzish që prisnin për të dhënë paratë e tyre, sepse lexojmë: **shumë të pasur hidhnin shumë.**
- 42.** Mbase askush nuk do të kishte vënë re atë që Jezusi pa më pas: **Erdhi një e ve e varfër dhe hodhi dy monedha të vogla, domethënë një kuadrant.** Ato ishin vetëm dy monedha të vogla me vlerë të vogël.
- 43. Dhe Jezusi i thirri dishepujt e vet pranë vetes,** në mënyrë që të mësonin nga kjo grua, **dhe u tha atyre: «Ju them në të vërtetë, po ju them të vërtetën, se kjo e ve e varfër ka hedhur në thesar, në arkën e thesarit – në ofrimet e kishës, më shumë se të gjithë të tjerët.**
- 44. Sepse të gjithë hodhën aty diçka nga teprica e tyre,** dhe kanë shumë teprica në shtëpitë apo në portofolat e tyre, **kurse ajo, me skamjen e vet,** me varfërinë e saj, **hodhi gjithë sa kishte madje, gjithçka kishte për të jetuar».** Ajo shkoi në shtëpi, duke mos pasur para mënjane. Ajo dha *çdo gjë* që kishte.

Për të menduar

Zoti Jezus vepron ndryshe prej nesh në lidhje me financat dhe llogaritë. Ai deklaroi se gruaja e varfër dha shumë më tepër nga të gjithë burrat e pasur së bashku! Nuk e dimë sa dhanë ata; dhe kjo nuk është aq e rëndësishme. Edhe nëse ata dhanë qindra

apo mijëra dollarë, Jezusi tha që përsëri, ishte e veja e varfër që ua kaloi duke dhënë më shumë. Dhe ajo dha më pak se një dollar të vetëm. Si mund të jetë e drejtë kjo? Kohët e fundit kemi mësuar që Zoti kërkon zemrën e njeriut. Perëndia nuk mund të mashtrohet. Atij nuk i lë mbresë *ajo që bëjmë* apo ajo që themi, nëse zemrat tona nuk janë përfshirë aty. Zoti nuk i numëron dollarët që ne hedhim në arkën e ofertave për Të; Ai sheh arsyen që na nxit t'i hedhim paratë. Me fjalë të tjera, jo *çfarë* ose *sa* japim, por *si* i japim.

Perëndia heton se si mendojmë ose se si ndihemi në lidhje me atë që bëjmë. A ka dashuri në zemrën tuaj? A po i jepni kohën, fuqinë ose paratë, sepse dëshironi ta kënaqni Perëndinë dhe të afërmin tuaj?

Kur burrat e pasur shkuan në shtëpi, mbase as nuk e vunë re që kishin më pak para. Por, kur e veja e varfër shkoi në shtëpi, ajo nuk kishte më para. Ajo e donte Zotin më shumë se gjërat që zotëronte, madje edhe më shumë se rehatinë e saj. Pikërisht këtë gjë pa Zoti Jezus! Ende edhe sot, Ai sheh këtë gjë!

Vite më parë, një kishë po kalonte disa vështirësi me pagesat e faturave për shkollën e tyre. Në ofrimin e kishës, dhjakët gjetën dy monedha të mbështjella me një shënim të shkurtër. Në shënim shkruhej: *Dëgjova që shkolla ka nevojë për më shumë para. E zbraza derrkucin tim ku ruaj paratë dhe dua t'ia jap të gjitha Zotit për shkollën.* A nuk ishte kjo histori si ajo e së vesë në tempull? Mbase edhe ai fëmijë nuk kishte kursime të tjera, pasi i dha ato monedha për shkollën. Por për një gjë jam i sigurt: Zoti Jezus e ka vënë re atë gjë.

Mos u shkuraço, nëse nuk mund të japësh shumë. Perëndia mund ta përdorë dhuratën më të vogël si të ishte më e madhja. A nuk i përdori Zoti disa bukë dhe peshq për të ushqyer mijëra njerëz? I njëjti Perëndi mund të përdorë atë shumë të vogël, atë pak gjë që ju i jepni me dashuri, për të bërë gjëra të mëdha në fuqinë e Tij!

Fillimi i dhembjeve të lindjes

1. Mësimi i Jezusit në tempull tani ka përfunduar. **Ndërsa ai po dilte nga tempulli, një nga dishepujt e vet**, të cilit i kishte lënë mbresa bukuria e ndërtesës, **i tha: «Mësues, shih ç'gurë e ç'ndërtesa!»**. Gurët e mëdhenj prej mermeri të bardhë të shndritshëm ishin afro 6 apo 7 metra të gjatë dhe rreth tre metra të lartë dhe të gjerë. Ishte një ndërtesë e bukur.
2. **Dhe Jezusi, duke iu përgjigjur, i tha: «A po i shikon këto ndërtesa të mëdha? Nuk do të mbetet gur mbi gur pa u rrënuar»**. Jezusi profetizoi që i tërë tempulli do të shkatërrohej plotësisht.
3. Dishepujt ishin kaq të habitur, saqë nuk thanë asgjë. Ata vazhduan të ecnin dhe u larguan nga qyteti. **Dhe pasi ai ishte ulur mbi Malin e Ullinjve përballë tempullit**, prej nga mund të shkonin tempullin që ngrihej lart mbi qytetin, **Pjetri, Jakobi, Gjoni dhe Andrea e pyetën veçmas**, ndërsa vetëm dishepujt ishin me ta:
4. **«Na thuaj më shumë për atë që the pak më parë, kur do të ndodhin këto gjëra? Dhe cila do të jetë shenja, me anë të së cilës do të dimë se kur të gjitha këto gjëra do të përmbushen?»**.
5. **Dhe Jezusi, duke iu përgjigjur atyre, nisi të flasë: «Kini kujdes që të mos ju mashtrojë njeri, ose t'ju fusë në udhën e gabuar.**
6. **Sepse do të vijnë shumë në emrin tim duke thënë: "Unë jam!"; dhe do të mash-trojnë shumë veta, që do t'i dëgjojnë ata.**
7. **Por, kur të dëgjoni për luftëra të vërteta dhe për ushtima ose histori luftërash të reja, mos u shqetësoni, ose mos kini frikë; sepse këto gjëra duhet të ndodhin; por nuk do të jetë ende mbarimi i botës.**
8. **Në fakt do të ngrihet komb kundër kombi dhe mbretëri kundër mbretërie në shumë luftëra; do të ketë tërmete në vende të ndryshme, do të ketë zi buke dhe turbullira, nga të gjitha llojet e sëmundjeve, luftërave dhe aksidenteve. Këto janë fillimi i dhembjeve të lindjes.**

Për të menduar

Nuk është çudi që dishepujt ishin të shqetësuar! Gjërat që Jezusi tha se do t'i ndodhnin tempullit ishin shumë të frikshme. *Me siguri*, menduan ata, *që duhet të jetë fundi i botës, sepse tempulli është shtëpia e Perëndisë*. Por, fatkeqësisht, në të vërtetë ajo nuk ishte më shtëpia e Perëndisë. Mendoni se si Jezusi i kishte përzënë të gjithë ata njerëz të pasjellshëm që po e keqpërdornin tempullin e Perëndisë. Në të vërtetë, Perëndia nuk po adhurohej si duhej në tempull. Perëndia do ta ndëshkonte kombin e Izraelit për mosbindjen ndaj Tij, veçanërisht sepse ata kishin refuzuar Birin e Tij, Shpëtimtarin, të Cilin Ai e kishte dërguar tek ata.

Reeth dyzet vite më vonë, Perëndia e shkatërroi të gjithë qytetin dhe tempullin e Jerusalemit. Vuajtjet që përjetoj populli i Izraelit ishin të tmerrshme. Por ka një shkatërrim edhe më të madh që po vjen: shkatërrimi i tërë kësaj bote të ligë, që do të ndodhë kur Zoti Jezus të kthehet për herë të dytë dhe të fundit. Sidoqoftë, përpara se kjo të ndodhë, do të ndodhin ngjarje nga më të tmerrshmet për të na kujtuar dhe për të na paralajmëruar për gjykimin që po vjen: luftëra, tërmete dhe zi buke, që do të sjellin shkatërrim dhe vdekje. Këto gjëra të tmerrshme po ndodhin nëpër botë në ditët e sotme! Ju mund të lexoni për këto në shtypin e përditshëm. Por Zoti Jezus na kujton që këto gjëra janë “fillimi i dhembjeve të lindjes”. Ato na tregojnë që një dhembje më e keqe është duke ardhur – fundi i botës. A do të jetë fundi i botës i tmerrshëm për të gjithë? Jo; edhe pse fëmijët e Perëndisë nuk do t'i shpëtojnë tërësisht vuajtjeve që kjo botë do të përjetojë në fund, Perëndia ka premtuar që do t'i shkurtojë ato ditë për hir të tyre. Dhe, kur jeta e tyre në këtë botë do të përfundojë, një jetë plot me gëzim do të fillojë! Krishti do të vijë më në fund, për t'i shpëtuar ata nga i gjithë gjykimi i Perëndisë për mëkatin.

Si mund të jemi gati për atë ditë? Për t'iu përgjigjur kësaj pyetjeje, mendoni për Noeun. Për shkak se Noeu i besoi mesazhit të Perëndisë, që bota do të gjykohej përmes një përmytjeje të tmerrshme, ai dhe familja e tij hynë në arkë me drejtimin e Perëndisë. Vetëm ata njerëz, që ishin të fshehur në mënyrë të sigurt në arkë, shpëtuan në atë ditë gjykimi. Arka ishte një tablo e Zotit Jezu Krisht, dhe përmytja një shembull i gjykimin të madh të botës në ditën e fundit. Vetëm kur të vrapojmë te Zoti Jezus dhe “të fshihemi” tek Ai, vetëm atëherë do të jemi gati për atë ditë!

Vuajtjet përpara

9. Pasi Jezusi pati përshkruar çfarë do t'i ndodhte kësaj bote pas vdekjes së dishepujve, Ai paralajmëron për gjërat që do të ndodhnin së shpejti. **Por kujdesuni për veten!** Ruhuni: **Sepse do t'ju dorëzojnë gjyqeve dhe do t'ju rrahin ndër sinagoga; do t'ju nxjerrin përpara qeveritarëve dhe mbretërve, për shkakun tim**, si kriminelë, por në të vërtetë është për shkak të dashurisë që keni për Mua. Por ato gjëra që do t'ju bëjnë juve do të jenë, **si dëshmi për ta**, një dëshmi për të keqen e tyre.
10. **Por më parë duhet që të përhapet**, predikohet **ungjilli ndër gjithë kombet**, gjë që dishepujt së shpejti do të fillonin ta bënin.
11. **Por, kur t'ju çojnë për t'ju dorëzuar**, si të burgosur nëpër gjyqe, **mos u shqetësoni që më parë për atë që do të duhet të thoni dhe as mos e pararendoni**; mos planifikoni çfarë do të thoni; **por thoni çfarë t'ju jepet në mendjen tuaj në atë çast, sepse nuk jeni ju që flisni, por Fryma e Shenjtë.**
12. Më herët, Zoti tha që ata do të trajtoheshin me ashpërsi nga armiqtë. **Por vëllai do të dorëzojë vëllanë në vdekje dhe ati birin; dhe bijtë do të ngrenë krye kundër prindërve dhe do t'i çojnë në vdekje.**
13. **Dhe ju do të jeni të urreyer nga të gjithë**, jo sepse ata do të bënin gjëra të liga, por vetëm sepse i besuan dhe iu bindën Zotit Jezus, **për shkak të emrit tim; por ai që do të durojë deri në fund, ai që qëndron besnik, do të shpëtohet**». Do të jetë më në fund i shpenguar.

Për të menduar

Nuk është e lehtë të jesh një ndjekës i Zotit. Ndjekësit e tij kanë qenë dhe do të jenë të urreyer nga shumë njerëz. Zoti i paralajmëroi dishepujt e Tij për këtë; në fakt, shumë prej tyre u vranë më vonë, ngaqë i përkisnin Zotit Jezus. Sot, ka shumë të krishterë që janë në burg, vetëm ngaqë janë të krishterë. Ata vuajnë për shkak se e duan Zotin.

Çfarë bëjnë të krishterët që i shtyn të tjerët të kenë antipati, t'i urrejnë ose dhe t'i vrasin ata? Së pari, kjo ndodh sepse të krishterët rrëfejnë që Jezusi është Mbreti i tyre. Njerëzve mëkatarë nuk u pëlqen ta pranojnë Zotin si Mbret. Meqë të krishterët ua kujtojnë këtë gjë, ata përpiqen t'i heqin qafe.

Së dyti, ata nuk i pëlqejnë mësimet e Perëndisë në Bibël. Mesazhi i Perëndisë nuk është ngushëllues ndaj atyre që jetojnë një jetë në mosbindje. Të dëgjojmë që një ditë duhet të takojmë Gjykatësin tonë të shenjtë dhe të drejtë nuk është gjë qetësuese, ndërsa kemi qenë duke thyer ligjet e Tij të shenjtja. Kështu që, nganjëherë të ligjtë mendojnë se është më mirë që t'i ndalojnë të krishterët së mësuari të vërtetat e Perëndisë.

Së treti, bota gjithashtu i përndjek të krishterët për shkak të veprave të tyre të mira dhe të dashura. Kur të krishterët tregojnë dashuri ndaj të tjerëve, kjo mund t'i bëjë njerëzit të ndihen fajtorë, mbase sepse ata nuk kanë dashuri të atillë, dhe e dinë që duhet ta kenë. Me fjalë të tjera, të krishterët mund të shkaktojnë dhimbje, duke bërë të mirën. Ata mund ta bëjnë të flasë "zërin e vogël" të ndërgjegjes në mendjen e të paperëndishmëve. Ajo ndjenjë është ndjenjë e parehatshme, ndaj shpesh njerëzit e paperëndishëm duan t'i heqin qafe ata që u kujtojnë të keqen e tyre. Duke e bërë këtë gjë, ata mendojnë që do të ndihen më mirë.

Le të lutemi për njerëzit e humbur që i përndjekin të krishterët. Ata nuk e njohin Zotin, dhe prandaj, nuk e dinë sa i mirë është Ai. Mëkatet e tyre po i verbojnë dhe ata po sjellin një gjykim të ashpër mbi veten. Sidoqoftë, Perëndia mund t'i shpëtojë edhe ata. Ai mund të përdorë fjalët e dashurisë ose qëndrimin e durueshëm të popullit të Tij në mes të vuajtjeve, për të prekur zemrat e përndjekësve të tyre.

Le të kujtohem gjithashtu të lutemi për të krishterët e përndjekur. Ata mund të jenë duke vuajtur në vetmi, dhimbje, burgosje ose varfëri ekstreme. Mbase janë gati për të hequr dorë dhe për t'u dorëzuar. Vuajtjet e tyre mund të jenë aq të rënda, sa që nuk dinë si të vazhdojnë. Zoti Jezus tha: "Lum ju kur do t'ju përndjekin, për ... shkakun Tim. Gëzohuni dhe ngazëllohuni, sepse shpërblimi juaj është i madh në qiej". Le t'i kërkojmë Zotit që t'i ngushëllojë ata me premtimet e Tij: Ai nuk do t'i braktisë dhe as nuk do t'i lërë kurrë, dhe do t'i forcojë në besim.

Fjala e Zotit është e vërtetë

14. Zoti Jezus fillon t'u përgjigjet pyetjeve të dishepujve se kur do të shkatërrohet tempulli. **Po kur të shihni në tempull neverinë e shkretimit**, ligësinë e madhe dhe të pafund, e cila do të sjellë dëm të madh, **të thënë nga profeti Daniel**, kur kjo e ligë e madhe, e cila **qëndron** në tempull, **atje ku nuk duhet (ai që lexon Danielin le ta kuptojë, që ai po fliste për këtë gjë), atëherë ata që do të jenë në Jude, le të arratisen maleve.**
15. **Dhe ai që ndodhet mbi çatinë e shtëpisë**, në katin e sipërm të shtëpisë, **të mos zbresë** (shkallët ishin në pjesën e jashtme të shtëpisë), **dhe as të mos hyjë në shtëpi për të marrë ndonjë gjë nga shtëpia e vet:** por të nxitojë dhe të largohet; të lërë çdo gjë.
16. **Dhe ai që do të jetë në arë, të mos kthehet prapa për të marrë rrobën e vet**, pallton, të cilën e kishte hequr ndërsa po punonte.
17. Meqë shkatërrimi do të vinte kaq papritur, dhe njerëzit do të kishin nevojë të largoheshin me shpejtësi, Jezusi tha: **Por mjerë gratë shtatzëna, ato që presin fëmijë dhe ato me fëmijë në gji**, ato që po rrisin të mitur, **në ato ditë!** Këto nëna nuk do të jenë në gjendje të largohen aq shpejt.
18. **Dhe lutuni që ikja juaj të mos ndodhë në dimër**, sepse moti do ta bënte udhëtimin e ngutshëm më të vështirë.
19. **Sepse në ato ditë**, kur Jerusalemi do të sulmohet nga romakët, dhe i tërë qyteti do të shkatërrohet, **do të jetë një mundim** kaq i plotë dhe **i madh, më i madhi që ka ndodhur që nga zanafilla e krijimit që kreu Perëndia deri më sot, dhe të tillë nuk do të ketë më kurrë.**
20. **Dhe, nëse Zoti nuk do t'i kishte shkurtuar ato ditë, asnjë mish, asnjë njeri nuk do të shpëtonte; por Zoti i shkurtoi ato ditë për shkak të të zgjedhurve** si populli i Tij, **që ai i zgjodhi.**
21. **Atëherë, nëse dikush do t'ju thotë: "Ja, shikoni, Krishti është këtu!"; ose, shikoni, "Është atje", mos e besoni.**
22. **Sepse do të ngrihen krishtër të rremë dhe profetë të rremë dhe do të bëjnë**

shenja e mrekulli për të gënjer, mashtruar, **po të jetë e mundur, edhe të zgjedhurit**, popullin e zgjedhur të Perëndisë.

23. Por ju kini kujdes; ja, unë jua paralajmërova të gjitha».

Për të menduar

Çdo gjë që Zoti Jezus tha në lidhje me Jerusalemin ka ndodhur. Edhe fjalët që Danieli pati folur qindra vite më parë, u realizuan. Një perandor romak, Kaligula (Caligula), u përpoq të vendoste një statujë të vetvetes në altarin e tempullit të Perëndisë. Pas kësaj, judenjtë e ligj bënë gjëra shumë vulgare në tempull. Më në fund, ushtarët romakë e rrethuan dhe e pushtuan Jerusalemin, dhe i tërë tempulli u shkatërrua dhe u dogj. Rreth një milion judenj vdiqën gjatë kësaj kohe. Shumë prej tyre u kryqëzuan! Romakët bënë aq shumë kryqe, saqë nuk kishin mbetur më pemë rreth qytetit. Prandaj Zoti Jezus i paralajmëroi të zgjedhurit e Tij të largoheshin. Ata nuk duhet të qëndronin në Jerusalem; në fakt, për shkak se të zgjedhurit e Tij iu bindën paralajmërimeve të Tij, të gjithë u larguan në vend të sigurt përpara se ky shkatërrim të ndodhte.

Sa i tmerrshëm është zemërimi i Perëndisë ndaj mëkatit! Duke e refuzuar Zotin Jezus, populli i Izraelit e ofendoi thellësisht Perëndinë Atë! Perëndia kishte dërguar Birin e Tij tek armiqtë dhe rebeluesit, e kishte dërguar me mesazhin e shpëtimit të Tij! Ai nuk e kishte dërguar Zotin në këtë botë që t'i dënonte mëkatarët, por që t'i shpëtonte ata (edhe pse bota e meritonte dënimin)!

Edhe ju e keni dëgjuar mesazhin. Çfarë mendoni që po ju thotë Perëndia? Ai ju thërret t'i afroheni dhe t'i bindeni Atij, duke e besuar mesazhin e Tij. Ai na paralajmëron, për shkak se na do dhe nuk gjen kënaqësi në shkatërrimin tonë. Por Ai gjithashtu na paralajmëron përmes shembullit të Jerusalemit. Nëse e shpërfillim Atë dhe e refuzojmë dashurinë e Tij, mund të presim vetëm zemërimin e Tij. Vini re çfarë i ndodhi Jerusalemit – ishte si të përjetoje ferrin në tokë!

Mos u bëni të pamend. Mos prisni deri kur të mos ketë më kohë! Mos u vononi deri sa të vijë ajo kohë që ju e gjykoni si koha më e mirë për të kërkuar Zotin. Sot është koha më e mirë për ta kërkuar Zotin, sepse pas së sotmes, mund të mos ketë kohë tjetër.

Rrini gjithnjë zgjuar dhe gati

24. «**Por në ato ditë**, ose në shkatërrimin e Jerusalemit, ose në fundin e botës, **pas atij mundimi**, pas atyre vuajtjeve të tmerrshme, **dielli do të erret dhe hëna nuk do të japë ndriçimin e vet**;
25. **yjet e qiellit do të bien dhe fuqitë që janë në qiej do të lëkundën**. Kuptimi i këtyre fjalëve nuk është shumë i qartë. Sidoqoftë, është e qartë që gjëra të mahnitshme dhe të trishtueshme do t'i ndodhin tokës.
26. **Atëherë do ta shohin Birin e njeriut duke ardhur në re**, duke i përdorur ato si fron ose si karrocën e Tij, **me pushtet të madh e me lavdi**.
27. **Atëherë ai do të dërgojë engjëjt e vet dhe do t'i mbledhë të zgjedhurit e vet**, popullin e Tij të zgjedhur, **nga të katër erërat**, nga të gjitha drejtimet, **nga skaji i tokës deri në skaj të qiellit**.
28. Pasi Zoti iu përgjigj pyetjeve të tyre, Ai shtoi një paralajmërim. **Tani mësoni**, nxirrni një mësim **nga shëmbëlltyra e fikut: kur dega e tij njomësohet dhe nxjerr gjethe**, kur degët të cilat kanë qenë të zhveshura gjatë gjithë dimrit, fillojnë të nxjerrin gjethe të vogla sërish, atëherë, **ju e dini se vera është afër**.
29. **Kështu edhe ju, kur të shihni se po ndodhin këto gjëra, ta dini se është afër, pranë, te dyert**.
30. **Në të vërtetë po ju them, se ky brez**, ky grup njerëzish që jetojnë tani, **nuk do të kalojë**, nuk do të vdesë, **derisa e gjithë kjo që fola për Jerusalemin të ndodhë**.
31. **Qielli dhe toka do të kalojnë, por fjalët e mia nuk do të kalojnë**». Ajo që kam thënë do të ndodhë me siguri.
32. «**Por sa për atë ditë dhe atë orë**, kohën e saktë kur do të kthehem në këtë tokë, **askush nuk e di, as engjëjt në qiell, as Biri, por vetëm Ati**, vetëm Ai e di.
33. **Tregoni kujdes, rrini zgjuar dhe lutuni, sepse nuk e dini kur do të jetë koha**.
34. **Është sikurse një njeri i cili, duke u nisur për rrugë, la shtëpinë e vet**; në këtë shëmbëlltëri, Zoti Jezus po pasqyron kohën kur Ai do të ngrihet në qiell dhe do ta lërë Kishën e Tij në tokë për pak kohë, **duke u dhënë autoritet**, pushtet për të

drejtuar, **shërbëtorëve të tij, secilit në detyrën e tij** të veçantë **dhe portierin e urdhëron**, njeriun që shikonte portat, **të rrijë zgjuar**.

35. Rrini zgjuar, pra, sepse nuk e dini kur do të vijë i zoti i shtëpisë: në mbrëmje, pa rënë mbrëmja mirë, **a në mesnatë, kur këndon gjeli**, që është rreth orës 3 të mëngjesit, **a në mëngjes**, nuk e dimë kur do të rikthehet Zoti Jezus, por do të jetë në çastin më të papritur;

36. që ai, duke u kthyer papritmas, të mos ju gjejë në gjumë.

37. Tani, këtë që po ju them juve, ua them të gjithëve: Rrini zgjuar!>.

Për të menduar

Në këto fjalë, ka shumë gjëra që janë të vështira për t'u kuptuar. Por le të mendojmë për atë që është shpjeguar në mënyrë të qartë.

Së pari, ne duhet të bëjmë detyrën tonë në këtë botë deri në kthimin e Zotit. Cila është ajo? Të bëni atë që Perëndia ju ka thirrur të bëni në këtë kohë: të studioni e të jepni më të mirën në shkollë, të punoni në shtëpi ose kudo ku është puna juaj. A e kuptoni që jeni duke e nderuar Perëndinë edhe përmes punës suaj çdo ditë? Ai e sheh punën tonë, dhe do të na tregojë më vonë se si e kemi bërë atë. Ky mendim duhet të na nxisë gjithmonë që të bëjmë më të mirën.

Por nuk duhet të jemi kaq të zënë me punën tonë, sa të harrojmë që duhet të jemi gati për t'u larguar! Zoti na paralajmëron që të mos jemi si ata që flenë. Kur flemë, nuk e dimë se çfarë po ndodh përreth nesh. Nuk e kuptojmë çfarë ore është. Shpesh mund të jemi kaq të zënë me gjërat e jetës, sa që harrojmë që Zoti Jezus do të kthehet! Prandaj, Zoti tha disa herë: "Rrini zgjuar". Ai do të vijë papritmas.

A jeni gati? Në mënyrë që të udhëtoni në një vend tjetër, ju duhet të keni një pasaportë të vlefshme, me foton dhe me emrin tuaj, si edhe me emrin e vendit tuaj. Pa këtë, ju nuk mund të hyni në një vend tjetër. A e keni "pasaportën" që duhet për të hyrë në shtëpinë e Perëndisë?

Vetë Zoti Jezus është "pasaporta" për të hyrë në qiell. Ai është e vetmja "pasaportë", që na lejon të hyjmë dhe të jetojmë në shtëpinë e Perëndisë. A po i besoni vetëm Atij? Le të jetë çdo ditë lutja juaj për një besim të tillë shpëtues në Jezu Krishtin!

Të varfrit me ne

1. Marku shkroi shumë për mësimet e Jezusit në pjesën e parë të librit të tij. Sidoqoftë, ai tani e përfundon librin e tij duke përshkruar veprën e Jezusit si prift. E vetmja mënyrë se si Jezusi mund ta shpëtonte popullin e Tij nga mëkati ishte duke vdekur në kryq. Kjo ishte vepra e Tij si prift. **Por dy ditë më vonë qe Pashka dhe Festa e të Ndormëve**, festa e bukëve të pambrujtura, të bëra pa maja; **dhe kryepërfetërinjtë dhe skribët kërkonin mënyrën se si ta kapnin Jezusin me dredhi**, me dinakëri, dhe ta vrisnin.
2. **Por thoshin: «Jo në festë, që të mos** (sepse atëherë do të) **ndodhë ndonjë trazirë nga populli**, sepse ata e pëlqejnë Atë dhe do të përpiqen që të na ndalojnë».
3. **Dhe kur ai ishte në Betani, në shtëpinë e Simonit lebros dhe ndërsa Jezusi ishte në tryezë**, po hante darkë, **hyri një grua me një enë**, me një vazo **alabastri me vaj erëkëndshëm me nard të vërtetë, shumë të kushtueshëm; ajo e theu enën prej alabastri**, duke e hequr vulën **dhe ia derdhi vajin mbi krye**.
4. **Dhe ishin disa që e panë këtë, u indinjuan**, patën zemërim të madh **në veten e tyre dhe thanë: «Përse të humbasë ky vaj erëkëndshëm?**
5. **Sepse ky vaj mund të shitej për më shumë se treqind denarë**, pothuajse shuma që një punëtor mund të fitonte gjatë gjithë vitit në punë, **dhe këto t'u jepeshin të varfërve»**. **Dhe ishin të indinjuar**, murmurisnin me zë të ulët **ndaj saj**.
6. **Por Jezusi tha: «Lëreni të qetë; pse e shqetësoni? Ajo kreu, bëri një vepër të mirë ndaj meje**.
7. **Sepse të varfrit i keni gjithmonë me vete; dhe, kur të doni, mund t'u bëni mirë; por mua nuk më keni gjithmonë**.
8. **Ajo bëri atë që mundi** dhe dëshironte ta bënte nga dashuria për Mua; **vajosi para kohe**, përpara vdekjes **trupin tim** për ta përgatitur **për varrim**. Siç bënin judenjtë gjithmonë me trupat përpara varrimit.
9. **Por po ju them në të vërtetë se në të gjithë botën, kudo, kurdo që do të predikohet ky ungjill, do të tregojnë edhe atë që ajo bëri, në përkujtim të saj»**.

Për të menduar

Gruaja që solli parfumin e shtrenjtë të Jezusi ishte Maria, motra e Martës dhe e Lazarit. Ajo e donte Zotin Jezus, ndaj dëshironte të bënte diçka për t'ia treguar këtë. Ajo kishte në shtëpi një enë alabastri me parfum shumë të shtrenjtë. Shpesh nënat ua jepnin këto enë me parfum bijave të tyre. Ato mund të ruheshin edhe për të ardhmen, në rast se pronari kishte nevojë për më shumë para. Por, ndërsa Maria e shikonte atë gjë të shtrenjtë, ajo pati një ide tjetër. Ajo do ta përdorte parfumin si një shenjë të veçantë dashurie për Zotin e saj. Asgjë nga ato që kishte, nuk çmohej si tepër e shtrenjtë për t'u shpenzuar për Jezusin. Me gëzim, ajo e derdhi të gjithën mbi kokën e Jezusit. Aroma e parfunit të shtrenjtë duhet të ketë qenë e mrekullueshme dhe kjo gjë duket të ketë pasur një vlerë shumë të madhe për Zotin!

Mbase edhe ju dëshironi të tregoni dashuri ndaj Zotit Jezus. Kur Zoti fillon të na mësojë, shpesh fillojmë të ndiejmë dashuri të madhe për Të. Sa më shumë mësojmë se çfarë ka bërë Ai për ta bërë shpëtimin tonë të mundshëm, aq më shumë dëshirojmë t'ia shpërblejmë. Por si mund t'ia tregojmë dashurinë tonë Zotit ashtu si Maria?

Përgjigjja që Zoti u dha atyre që kishin murmuritur ndaj Marisë është një udhëzues i mirë. Ai tregoi që ka gjithmonë njerëz të varfër përreth nesh. Varfëria nuk u referohet gjithmonë njerëzve që nuk kanë para të mjaftueshme. Mund të jemi të varfër në miqësi, duke pasur pak miq, mund të jemi duke vuajtur nga një shëndet jo i mirë, ose duke qenë një nxënës i dobët që ka vështirësi me mësimet. Patjetër, miliona njerëz janë shumë të varfër në lidhje me nevojat e përditshme, si p.sh.: ushqim të shëndetshëm, ujë të pastër, shtëpi të sigurta dhe rroba të ngrohta.

Këta njerëz kanë nevojë për ndihmën tonë. Shumë prej atyre që po kalojnë një kohë të vështirë mund të jenë nga vetë populli i zgjedhur i Zotit. Edhe pse Zoti Jezus nuk është këtu në tokë, ne mund t'i tregojmë Atij dashuri, duke i dashur të zgjedhurit e Tij. Dashuria jepet në shumë mënyra të ndryshme: mund të jepni para ose të jepni disa nga gjërat tuaja shtesë; ju, gjithashtu, mund të jepni nga koha juaj për t'i gëzuar njerëzit e vetmuar me një vizitë apo me një kartolinë. Ju mund habiteni se si një përhëndetje e këndshme apo thjesht një buzëqeshje e inkurajon zemrën e një shoku/shoqeje klase të vetmuar apo të trishtuar. Jezusi tha që kur ju ia jepni këto dhurata të vogla dashurie më të voglit apo personit më të parëndësishëm nga fëmijët e Tij, në të vërtetë po ia jepni Atij.

“Të kaluar më tej”

10. Juda ishte shumë i mërzhitur. Çfarë shpërdorimi parash ishte sipas tij, derdhja e vajit të shtrenjtë në kokën e Jezusit! Ai bëri që të gjithë dishepujt të murmurisnin kundër Marisë. Por, pasi Jezusi e mbrojti atë, dishepujt e tjerë ishin të kënaqur; fatkeqësisht, Juda jo. Korrigjimi që i bëri Jezusi mendimeve të tij të gabuara theu diçka brenda zemrës së Judës. **Atëherë Juda Iskarioti, një nga të Dymbëdhjetët, shkoi te kryepiftërinjtë**, te kryetari i kishës judaike, me qëllim që t’ua dorëzonte Jezusin. Plani i tij ishte ta shiste Zotin Jezus te këta vrasës.
11. **Dhe ata, kur e dëgjuan, u gëzuan**, sepse kishin plane për ta vrarë; **dhe**, kështu pra, **i premtuan se do t’i jepnin para. Kështu ai kërkonte rastin e përshtatshëm për ta tradhtuar.** Ai po priste momentin e duhur që ta çonte Jezusin në duart e tyre.
12. **Tani në ditën e parë të Festës së të Ndormëve, kur flijohej Pashka**, që thotë qengji i Pashkës, **dishepujt e vet i thanë: «Ku do ti të shkojmë dhe të përgatisim festën për ta ngrënë Pashkën?».**
13. **Atëherë ai dërgoi dy nga dishepujt e vet, duke u thënë: «Shkoni në qytet dhe atje do të takoni një njeri, që mbart një shtambë plot me ujë; ndiqeni atë.** Kjo nuk ishte e zakonshme, sepse ishin gratë ato që zakonisht mbartnin shtambat me ujë. Prandaj, kjo ishte një shenjë e qartë për ta.
14. **Dhe atje ku**, ose në cilëndo shtëpi që ai do të hyjë, **i thoni të zotit të shtëpisë: “Mësuesi, Jezusi, thotë: Ku është dhoma ku mund të ha Pashkën me dishepujt e mi?”**
15. **Atëherë ai do t’ju tregojë lart një sallë të madhe të shtruar me tavolina, karrige dhe gati; aty përgatitni për ne».** Dhoma ishte gati, por dishepujt duhet të bënin përgatitje për vaktin. Ata kishin nevojë për mishin e qengjit, bukën, verën dhe barërat me shije të hidhur – të gjitha këto u përkujtonin vuajtjet që populli i Izraelit përjetoi në Egjipt përpara shpengimit të tij.
16. **Dhe dishepujt e tij shkuan, erdhën në qytet dhe e gjetën ashtu siç ai u kishte thënë; dhe përgatitën Pashkën.**

Për të menduar

Zoti Jezus e kishte festuar shpesh Pashkën. Por sot, ishte ndryshe. Jo vetëm që do të ishte Pashka e fundit e Jezusit, por do të ishte gjithashtu Pashka e fundit që do të festohej sipas mënyrës së caktuar prej Perëndisë në Dhiatën e Vjetër. Ditën tjetër Ai do të vdiste si sakrifica përfundimtare e “Qengjit të Pashkës”.

Festa e Pashkës ishte një nga ditët më të rëndësishme në Izrael. I përkujtonte popullit të Izraelit se si Zoti e kishte kursyer kombin e tyre nga plaga e fundit në Egjipt, mijëra vite përpara ardhjes së Krishtit. Perëndia i kishte paralajmëruar izraelitët që të gjithë bijtë e parëlindur në Egjipt do të vriteshin, përveçse nëse familjet e tyre lyenin shtalkat e dyerve të shtëpive të tyre me gjakun e një qengji. Nëse ata do ta bënin këtë gjë, atëherë ZOTI, ndoshta përmes një engjëlli shkatërrues, “do të kalonte më tej” shtëpive të tyre atë natë; por aty ku shtalkat nuk ishin të lyera me gjak, djemtë e parëlindur të secilës prej atyre shtëpive do të vdisnin. Një dhimbje e madhe e përfshiu të gjithë Egjiptin atë natë. Për Izraelin ishte një natë e tensionuar; por erdhi një mëngjes i gëzuar kur panë se si Perëndia ua kishte kursyer djemtë e parëlindur, për shkak të gjakut të qengjave. Prandaj, dishepujt mezi prisnin të përgatiteshin për këtë vakt të veçantë në përkujtim dhe në falënderim ndaj Perëndisë për mëshirën e Tij.

Në të gjithë do të përballemi me Perëndinë në ditën përfundimtare të gjykimit, ashtu siç populli i Izraelit u përball me Perëndinë atë natë të tmerrshme në Egjipt. Në atë ditë gjykimi, Perëndia do t'i ndëshkojë të gjithë ata që kanë mëkatuar.

Është gjë e mirë nëse ndihemi keq për mëkatet tona, por kjo nuk e heq fajin tonë. Një vrasës mund të ndihet keq që e ka vrarë viktimën e tij, por kjo nuk e çliron nga ndëshkimi i tij. Jezusi i mori mbi vete mëkatet e popullit të Tij dhe e vuajti ndëshkimin – vdekjen – për ta. Ai u bë “Qengji i Pashkës”, siç u simbolizua përmes sakrificës së qengjave që shpenguan jetën e bijve të parëlindur në kohën e Dhiatës së Vjetër. Në mënyrë që Perëndia “të kalojë më tej nesh” në ditën gjykimit, duhet të jemi si Izraeli në Egjipt: “të fshehur pas” gjakut të Qengjit të “kalimit më tej”!

Në Bibël “fshehja në” ose “të qëndruarit pas” Zotit Jezus është quajtur besim. Ai ka dhënë jetën e Tij – ka derdhur gjakun e Tij – në mënyrë që kushdo që beson në Të, të jetë i sigurt kur të përballlet me gjykimin e Perëndisë. A jeni “të fshehur në” Zotin Jezu Krisht?

Jezusi dhe Juda

17. **Kur u bë darkë, ai erdhi me të Dymbëdhjetët** te dhoma që ishte tani gati për vaktin e Pashkës.
18. **Dhe kur po rrinin në tryezë dhe po hanin, Jezusi** papritur solli një lajm shumë të tmerrshëm dhe **tha: «Ju them në të vërtetë se njëri prej jush, njëri prej dishepujve, që po ha me mua, do të më tradhtojë».**
19. **Atëherë, pasi dëgjuan këtë fjali të tmerrshme, ata filluan të trishtohen dhe t'i thoshin njëri pas tjetrit: «Mos jam unë?».** Dhe një tjetër tha: «Mos jam unë?»». Të gjithë dishepujt e bënë këtë pyetje, sepse ndiheshin thellësisht të shqetësuar. Një ide e tillë nuk u kishte shkuar kurrë ndërmend! Gjithsesi, njëri prej atyre që pyeti e dinte shumë mirë për çfarë e kishte fjalën Jezusi.
20. **Dhe ai, duke u përgjigjur, u tha atyre: «Është një nga të Dymbëdhjetët, një nga dishepujt, që po ngjyen me mua bukën e tij në çanak me salcë dhe bimë të hidhura.**
21. **Po, Biri i njeriut po shkon** në rrugën e vuajtjes dhe vdekjes, **ashtu siç është shkruar për të** në Dhiatën e Vjetër; **por mjerë** (sa e tmerrshme do të jetë për atë) **ai njeri me anë të cilit tradhtohet Biri i njeriut. Do të ishte më mirë për atë njeri, të mos kishte lindur kurrë!».**
22. **Dhe, ndërsa ata po hanin, Jezusi mori bukë, e bekoj, e theu dhe ua dha atyre duke thënë: «Merrni, hani; ky, kjo bukë, është trupi im».** Këtu Zoti Jezus filloi sakramentin e Darkës së Zotit.
23. **Pastaj mori kupën me verë, falënderoi, ua dha atyre dhe të gjithë pinë prej saj.**
24. **Atëherë u tha: «Ky është gjaku im, gjaku i besëlidhjes së re, që derdhet për shumë veta.** Të dyja: buka dhe vera simbolizonin vuajtjet dhe vdekjen e Zotit Jezus.
25. **Në të vërtetë unë po ju them se nuk do të pi më prej frytit të hardhisë, nuk do të pi më verë, deri në atë ditë kur do ta pi të ri, në një mënyrë të re ose tjetër, në mbretërinë e Perëndisë».**

Për të menduar

Fillimisht Juda ishte shumë i gëzuar për Zotin Jezus. Përmes Tij, ai pa shpresën për një të ardhme më të mirë. Juda ishte i sigurt që Jezusi do t'i drejtonte judenjtë në luftë kundër romakëve. Kur romakët të mposhteshin, Juda mbase mendonte se do të merrte një pozicion të rëndësishëm me shumë të ardhura. Por, ndërsa e dëgjonte Zotin Jezus, doli qartë që Jezusi nuk ishte ai që Juda mendonte. Juda ishte i zhgënjyer, por jo vetëm kaq; ai filloi ta urrente Zotin Jezus, Atë që i shkatërroi ëndrrën. Në fund vendosi ta tradhtonte Jezusin dhe t'i ndihmonte armiqtë e Tij që ta vrisnin! Zoti e dinte se çfarë po ndodhte në zemrën e Judës. Ai e dinte që Juda e urrente dhe kishte qenë duke planifikuar ta tradhtonte Atë me kohë. Sërish, Ai e trajtonte Judën me dashuri. Jezusi nuk ia ekspozoi kurrë mendimet e shëmtuara të Judës asnjërit që kishte përreth. Ja pse askush nuk dyshonte te Juda, kur Jezusi shfaqti që njëri prej dishepujve do ta tradhtonte Atë.

Pse u soll me aq mirësi Zoti Jezus ndaj Judës? Ai e bëri këtë në bindje ndaj vullnetit të Atit. Perëndia na urdhëron që ta duam të afërmin tonë – jo vetëm ata që janë të mirë, por edhe ata që janë armiqtë tanë. Në këtë mënyrë e trajtoi Jezusi, Judën, armikun e Tij.

Zoti i njeh zemrat tona. Ai e di se çfarë mendojmë për Të. Mbase nuk mendoni se e urreni Jezusin ashtu si Juda, por e vërteta është që, ne nuk e duam Atë ashtu siç duhet. Perëndia na trajton me shumë mirësi. Çdo ditë Ai na rrethon duke na mbrojtur, duke siguruar strehë në shtëpi të ngrohta e të sigurta, duke siguruar ushqim dhe duke na bekuar me prindër e familje që na duan. Pse? Ai e bën këtë për të na treguar mirësinë e Tij. Ai kërkon zemrat tona, dashurinë tonë dhe pendesën tonë.

Imagjinoni sikur të zbuloni që një miku juaj po bën plane për t'ju tradhtuar. Sa e lehtë do të ishte të bëni thashetheme për këtë, duke u treguar të gjithëve për të! Ju mund të mendoni për mënyra se si të hakmerreni, me siguri, nuk do të keni dëshirë ta trajtoni me dashamirësi. Nëse jeni në atë situatë, mendoni se si Jezusi u përpoqi ta fitonte Judën!

Vetëshqyrtimi

26. **Dhe, mbasi kënduan një himn, zakonisht të marrë nga Psalmet 113-118, dolën për në Malin e Ullinjve**, që ishte jashtë qytetit, rrugës për në Betani, vendi ku jetonin Maria, Marta dhe Lazari.
27. **Dhe Jezusi u tha atyre: «Ju të gjithë do të skandalizoheni**, ose do të rrëzoheni kaq shumë në besimin tuaj, saqë do të largoheni dhe do të më braktisni, për shkak të asaj që do të ndodhë **me mua sonte, sepse është shkruar: “(Unë, Perëndia Atë) Do ta godas bariun dhe delet do të shpërndahen”**.
28. Menjëherë pas këtij mesazhi shqetësues, Zoti u jep zemër sërish, duke u thënë që kjo ndarje nuk do të zgjasë: **Por, mbasi të ringjalle**m nga të vdekurit, **unë do të shkoj si bari para jush në Galileë**».
29. **Por Pjetri i tha: «Edhe sikur**, edhe nëse **të gjithë** (dishepujt) **të tjerët të skandalizohen** dhe të largohen me shpejtësi nga Ti, **me ty, unë nuk do të skandalizohem**».
- Pjetri ishte aq i sigurt që nuk do të braktiste kurrë Zotin.
30. **Dhe Jezusi i tha: «Unë po të them në të vërtetë se sot, po, pikërisht në këtë natë, para se gjeli të këndojë dy herë, ti do të më mohosh tri herë**».
- Gjatë natës, tingulli i trumbetës do të ishte sinjali i ndërrimit të rojeve. Kjo quhej “kënga e gjelit”. Prandaj, Jezusi i thotë Pjetrit që në fakt, përpara se të fillonte mëngjesi, ai do të mohonte tri herë që e kishte parë ose që e kishte njohur ndonjëherë Zotin Jezus.
31. **Por ai, duke ngulur këmbë më tepër**, edhe më me forcë, **thoshte: «Edhe sikur të më duhet**, sikur të më kërkohet **të vdes me ty, nuk do të të mohoj kurrë**».
- Të njëjtën gjë thoshin edhe gjithë të tjerët.**

Për të menduar

A nuk është e mahnitshme se si Jezusi i kuptonte të gjithë ata që ishin rreth Tij? Ai i dinte me përsosmëri mendimet në zemrën e secilit. Ai e dinte se çfarë po planifikonte Juda, sikurse çfarë do të bënte pjesa tjetër e dishepujve. Ata do ta braktisnin Atë kur do

të kishte më shumë nevojë për ta; secili prej tyre do të largohej kur ushtarët do të vinin për ta marrë Jezusin.

Jezusi i paralajmëroi dishepujt se do ta braktisinin, por Pjetri nuk e pranoi këtë. Mbase të gjithë të tjerët do të bënin këtë gjest prej frikacakësh, por Pjetri ishte i sigurt që ai nuk do ta braktiste Mësuesin e Tij. Padyshim që Pjetri e kishte me gjithë mend, sepse ai vërtet e donte Zotin Jezus. Sidoqoftë, Pjetri nuk e dinte se sa i dobët ishte ose se sa shpejt zemra e tij mund të binte në mëkatin më të rëndë.

Jo shumë kohë më parë, Zoti Jezus u kishte treguar dishepujve të Tij se sa nevojë kishin për Atë. Ai tha: “Unë jam hardhia, ju jeni shermendet; ... sepse pa mua nuk mund të bëni asgjë” (Gjo. 15:5). A e kishte dëgjuar Pjetri këtë? Ai mund ta ketë dëgjuar, por sigurisht që nuk e besonte. Sikur të ishte lutur: “Zot, nuk mund të jem i fortë dhe i guximshëm vetëm me forcën time. Më mbro nga një mëkat kaq i tmerrshëm, mëkati të Të mohoj Ty!”. Por në vend të kësaj, ai u bë edhe më i sigurt në veten e tij.

Çfarë mendoni për veten? Mbase ndiheni të fortë dhe të sigurt, dhe mendoni se mund të përballeni lehtësisht me tundimin. Ky është vetëbesimi, ose e thënë ndryshe, të kesh besim te forcat tua. Ta besosh këtë gjë është një rrezik i madh. Vetëbesimi vjen nga krenaria, dhe Bibla na paralajmëron që krenaria gjithmonë vjen përpara shkatërrimit. Pjetri e përjetoi këtë gjë në mënyrë shumë të dhimbshme, kur më pas, fjalët e Jezusit u realizuan.

Le të mësojmë të jemi të përlulur. Nëse jeni të suksesshëm ose të fortë, është fuqia e Perëndisë që ju bën të tillë. E gjithë lavdia i takon Atij dhe aspak neve. Neve na pëlqen kur të tjerët na duartrokin ose i pranojnë aftësitë tona. Ndihe mi shumë të kënaqur kur të tjerët na e bëjnë qejfin duke thënë që ne mund t’ia dalim. Por le të mbajmë mend gjithmonë që Perëndia është Krijuesi ynë dhe Ai që na ndihmon të kemi sukses.

E dini ku qëndron dobësia më e madhe? Është në ato fusha ku mendoni se jeni më të fortë! Pjetri ishte një njeri i guximshëm, një njeri që fliste pa drojë. Ai ishte drejtuesi që s’njihnte frikë, që ndiente shumë dashuri, zell dhe vendosmëri. A ishte e mundur që ai të skandalizohej – madje edhe të binte në besimin e tij? *Në asnjë mënyrë* – kështu mendonte. Sikur t’i kishte dëgjuar paralajmërimet e Mësuesit të Tij të dashur, ai do t’i kishte kursyer Zotit shumë dhimbje, dhe vetes së tij do t’i kishte kursyer shumë turp.

Mundimi i Jezusit

- 32. Pastaj ata arritën në një vend që quhej Gjetsemani;** një kopsht me shumë pemë ulliri, në të cilin Jezusi dhe dishepujt e tij vinin shpesh; **dhe ai u tha dishepujve të vet:** «**Uluni këtu, në anë të kopshtit, derisa unë të jem lutur**».
- 33. Dhe mori, me vete Pjetrin, Jakobin dhe Gjonin,** të tre dishepujt që gjithashtu kishin parë lavdinë e Tij në majë të malit, të cilët do të shohin tani mundimin e Tij të madh; **dhe Jezusin filloi ta zëre frika** (i mbushur me shumë frikë) **dhe ankthi** me trishtim të madh;
- 34. Zoti nuk i fshehu ndjenjat e Tij nga tre dishepujt: dhe u tha atyre:** «**Shpirti im është thellësisht i trishtuar, deri në vdekje; qëndroni këtu dhe rrini zgjuar,** sepse ka rreziqe dhe nevoja».
- 35. Dhe, si shkoi pak përpara, ra përmbys përtokë dhe lutej që, po të ishte e mundur, të largohej prej tij ajo orë e vdekjes së Tij në kryq.**
- 36. Dhe tha:** «**Abba, Atë, çdo gjë për ty është e mundur; largoje prej meje këtë kupë të vuajtjeve të mëdha! Por sërish, jo atë që dua unë, por atë që do ti!**».
- 37. Pastaj u kthye mbrapa,** te vendi ku i kishte lënë ata të tre, **i gjeti duke fjetur dhe i tha Pjetrit:** «**Simon, po fle?** Ju që ju kam sjellë për të qëndruar me mua zgjuar? **S'ke qenë i zoti të rrish zgjuar një orë të vetme?**
- 38. Rrini zgjuar dhe lutuni** edhe për sigurinë tuaj, **që të mos hyni në tundim,** një tundim që nuk mund ta përballoni vetëm; **Sigurisht fryma, zemra, është e gatshme të bëjë atë që është e drejtë, por mishi** (natyra e juaj) **është i dobët**».
- 39. U largua përsëri dhe u lut duke thënë të njëjtat fjalë.**
- 40. Kur u kthye, i gjeti përsëri në gjumë, sepse sytë e tyre ishin rënduar nga gjumi dhe ata nuk dinin çfarë t'i përgjigjeshin.**
- 41. Së fundi, kthehet për të tretën herë dhe u thotë atyre:** «**Flini tani dhe pushoni.** Por pastaj Jezusi ju thotë atyre: **Mjaft; erdhi ora** në të cilën do të tradhëtohem. **Ja, Biri i njeriut po dorëzohet në duart e mëkatarëve.**
- 42. Çohuni, të shkojmë; ja, ai që po më tradhton është afër!**». Është këtu.

Për të menduar

Tashmë ishte afuar çasti kur Juda do të vinte bashkë me ushtarët. Marku na tregon që Zoti Jezus vërtet po vuante. Lexojmë që Ai ra për tokë përpara Atit të Tij. Nga libra të tjerë të Biblës mësojmë që djersa e Tij u bë si pika gjaku të mpiksuar që bien mbi dhe, për shkak të barrës tepër të rëndë në zemrën e Tij. Ai iu përgjërua Atit që ta kursente nga ora me të cilën do përballej së shpejti.

A ishte i frikësuar Zoti Jezus për shkak të dhimbjes? Jam i sigurt që po, sepse Ai kishte natyrë njerëzore dhe ne të gjithë kemi frikë nga dhimbja. Por nuk ishte vetëm dhimbja që e bënte Atë tmerrësisht të frikësuar. Ishte diçka shumë më e keqe: orët në të cilat Ati i Tij do ta shihte Atë sikur Ai të kishte mëkatuar! Së shpejti, Zoti Jezus do të merrte vendin e popullit të Tij mëkatar dhe do të merrte ndëshkimin e plotë që ata meritonin. Të gjitha mëkatet e tyre do të bëheshin të Tijat. Ai nuk i kishte bërë këto mëkate, por i mori sikur të ishin të Tijat. Jezusi, Biri i përsosur i Perëndisë, do të shikohej dhe do të trajtohej si një mëkatar i pabindur. Dhe për shkak të kësaj, Ai do të braktisej tërësisht nga Ati i Tij. Ai do të përjetonte ferrin.

Ky ishte mundimi i madh i Zotit Jezus. Mendimi që do të konsiderohej si një shkelës, dhe si rrjedhojë "të braktisej" nga Ati, ishte një barrë shumë e rëndë për Të. Ai iu përgjërua Atit të Vet, nëse kjo pjesë e vuajtjeve të Tij mund të kursehej, mund të kalohej. Por, përgjigjja e Atit të Tij ishte "Jo". Për të shpëtuar popullin e Tij, Zoti Jezus duhej të merrte vendin e mëkatarëve dhe të vuante ndëshkimin e tyre.

Pasi Ati ia mohoi kërkesën e Tij, Jezusi u nënshtrua. Ishte vullneti i Atit që Biri i Tij të merrte vendin e mëkatarëve. Sa e mrekullueshme kur lexojmë që Zoti Jezus nuk e kërkoi më! Mundimi përfundoi. Ai pranoi me gatishmëri përgjigjen e Atit.

Ky është vërtet Ungjilli. Nuk ka të bëjë më atë që duhet të bëjmë ne. Ka të bëjë me atë që bëri Jezusi duke marrë vendin e mëkatarëve fajtorë, në mënyrë që mëkatarë si ju dhe unë, të mund të shpëtoheshim.

Puthja e fundit e tradhtarit

43. Dhe në atë çast, ndërsa ai ende po fliste, erdhi Juda, një nga të Dymbëdhjetët, e thënë ndryshe një mik i ngushtë i Jezusit, dhe me të një turmë e madhe me shpata e shkopinj, e dërguar nga kryepriiftërintë, nga skribët dhe nga pleqtë.
44. Dhe ai që po e tradhtonte u kishte dhënë atyre një shenjë, me të cilën do të tregonte cilin burrë duhet të kapnin, duke thënë: «Kë do të puth, ai është. Kapeni dhe çojeni të siguruar, të siguroheshin që Jezusi të mos arratisej».
45. Dhe si arriti, Juda, u afrua menjëherë tek ai dhe tha: «Rabbi, Rabbi!»; dhe e puthi! Zakonisht kjo ishte një shenjë dashurie dhe respekti.
46. Atëherë ata vunë dorë mbi të dhe e arrestuan.
47. Dhe një nga të pranishmit, që ishte Pjetri, nxori shpatën, i ra shërbëtorit të kryepriiftit dhe ia preu veshin. Zoti bëri mrekullinë e Tij të fundit përpara se të vdiste, duke e prekur veshin e atij burri dhe duke e shëruar.
48. Atëherë Jezusi, duke iu përgjigjur, tha: «Paskeni ardhur me shpata e me shkopinj të më kapni sikurse të isha një kusar? Sikur të isha një kriminel shumë i rrezikshëm?
49. Përditë, javën e fundit, isha midis jush në tempull duke dhënë mësim dhe ju nuk më arrestuat kur të gjithë ishin përreth; por kjo po ndodh që të përmbushen Shkrimet!».
50. Atëherë - të gjithë dishepujt - të gjithë e lanë dhe ikën përmes pemëve në errësirën e darkës.
51. Dhe një farë djaloshi, i cili ka mundësi që të ishte Marku, shkrimtari i këtij libri, që kishte mbështjellë trupin e zhveshur me një çarçaf liri, po e ndiqte, dhe të rinjtë, të cilët i ishin bashkuar turmës së burrave që po ndiqnin Judën, e kapën.
52. Por ai e lëshoi çarçafin prej liri dhe iku nga ata, lakuriq ose vetëm në të brendshmet e tij, gjë që judenjtit e konsideronin si të ishte lakuriq.

Për të menduar

Kur mendojmë për puthjen e fundit të Judës, zemërohemi. Si mund të shtirej sikur ishte kaq i mirë, kur asgjë brenda atij veprimi nuk ishte e vërtetë? Juda ishte shtirur për një kohë shumë të gjatë. Duke u hequr si i ndershëm dhe i besueshëm, sillte sikur e donte Zotin Jezus. Madje, Zoti Jezus i kishte dhënë përgjegjësinë për të mbajtur thesarin – por Juda kishte vjedhur prej tij. Ai bënte një jetë të dyfishtë.

Është e lehtë të zemërohemi me Judën. Por është edhe më e lehtë të veprojmë si Juda. Juda nuk ishte i drejtë dhe i ndershëm në mënyrën se si jetonte. Për një kohë të gjatë ai sillte mirë në dukje, por në zemrën e tij ai nuk ishte ashtu.

Sa herë flasim “bukur” në lutjet tona pa i thënë ato me gjithë zemër? Sa herë ulemi në kishë ashtu siç duhet, por as nuk dëgjojmë? Sa herë këndojmë: “E dua Zotin, burimin e jetës dhe të hirit ...,” ndërkohë që as nuk e kemi mendjen te ajo që po këndojmë? Ju mund të mendoni: *E vërtetë, por të paktën nuk jam duke e shitur Zotin që të vritet, ashtu siç bëri Juda.* Keni të drejtë. Por as Juda nuk e bëri këtë menjëherë. Ai mund të mos e ketë menduar kurrë që në fund do ta tradhtonte Zotin Jezus në këtë mënyrë kaq mizore.

Shumë njerëz nuk e kanë pasur si qëllim t’i bënin disa mëkate, në të cilat më vonë e gjejnë veten duke jetuar. Mëkati është sikur të rrëshqasësh tatëpjetë një shpati të pjerrët të rrëshqitshëm. Rrëshqet shpejt e më shpejt, derisa e ke të pamundur të ndalosh më. A jeni duke rrëshqitur me shpejtësi në një shpat kaq të pjerrët? Kujtoj një rast kur kjo gjë më ndodhi mua. Kur isha i ri, vodha një monedhë nga kutia e kursimeve të mamasë për të blerë karamela. Ndërsa prita se çfarë do të ndodhte, dhe nuk ndodhi asgjë, vodha sërish e sërish. Ishte sikur të rrëshqitje në një shpat të pjerrët.

Ka vetëm një mënyrë se si mund të ndaloni “së rrëshqituri”. Duhet t’i tregoni Zotit, si dhe atyre që keni për zemër për mëkatin tuaj. Mos luftoni vetëm. Perëndia është i gatshëm t’i falë mëkatarët. Ai është i gatshëm edhe t’i ndihmojë ata që vijnë tek Ai dhe i rrëfejnë mëkatet e tyre. Rrëfejani mëkatin tuaj edhe atyre ndaj të cilëve keni mëkatuar. Mos u fshihni siç bënte Juda. Për Judën që më e lehtë ta vriste Zotin, sesa të rrëfente mëkatin e tij. Mbase ishte më e lehtë, por kjo gjë nuk e ndihmoi – vetëm e bëri problemin shumë më të madh. Dëgjo paralajmërimin e Perëndisë: mos ndiq “shtegun” e Judës!

Pandershmëria

- 53. Atëherë, pasi e lidhën Atë, ata e çuan Jezusin te kryepriifti dhe u mblohdhën tek ai të gjithë kryepriiftërinjtë, pleqtë dhe skribët** për të formuar një trup gjykues, nga i cili Jezusi do të gjykohej nëse ishte fajtor apo i pafajshëm.
- 54. Dhe Pjetri e ndoqi nga larg,** gjë që nuk ishte e vështirë, sepse ishte akoma natë; por, pastaj bëri diçka jo pak të rrezikshme, sepse ai shkoi **deri brenda në oborrin e kryepriiftit dhe u ul atje bashkë me rojtarët dhe ngrohej afër zjarrit.**
- 55. Dhe kryepriiftërinjtë dhe gjithë sinedri kërkuan** të gjenin gjëra të gabuara që mund të kishte bërë Jezusi, të cilat do të shërbenin si **dëshmi kundër Jezusit për ta vvarë, por nuk po gjenin.**
- 56. Sepse shumë veta jepnin dëshmi të rreme kundër tij; por dëshmitë e tyre nuk përputheshin,** sepse të gjithë kishin histori të ndryshme.
- 57. Atëherë disa burra u ngritën dhe dhanë dëshmi,** sollën dëshmi të rreme kundër tij, duke thënë:
- 58. «Ne e kemi dëgjuar se ka thënë: “Unë do ta prish këtë tempull të bërë me dorë, dhe brenda tri ditësh do të ndërtoj një tjetër jo të bërë me dorë”».** Kishte ndodhur pothuajse tre vjet më parë, që Jezusi e kishte thënë këtë për tempullin. Mund t'i lexoni fjalët e Tij te Gjoni 2:19. Por Ai nuk tha që Ai do të ndërtonte një tempull tjetër për tri ditë. Ata nuk e kishin kuptuar asnjëherë që, në të vërtetë, Ai kishte folur për trupin e Tij që do të ringjallej nga vdekja pas tri ditësh.
- 59. Por, as mbi këtë, dëshmia e tyre nuk përputhej.** Duke qenë se nuk mund të gjenin dy njerëz që të tregonin të njëjtën ngjarje, ata nuk ishin në gjendje ta dënonin Jezusin. Ligji kërkonte që, përpara se një person të dënohej, të kishte të paktën dy dëshmitarë që vërtetonin se një krim ishte kryer.

Për të menduar

Sa të pandershëm ishin armiqtë e Jezusit! Shumë kohë përpara se të kërkonin arsye për të vrarë Jezusin, ata kishin vendosur që Ai duhej të vdiste. Teksa lexoni, e vini re që ky plan i tyre nuk funksionoi. Asnjë nga gënjeshtarët nuk ishin në një mendje me njëri-tjetrin! Ata nuk mund të gjenin asnjë gjë me të cilën mund të dënonin Zotin Jezus.

Gjyqi i Jezusit ishte i tëri shumë i pandershëm. Perëndia e urren pandershmërinë. Është një mëkat që ka sjellë shumë dhimbje në këtë botë dhe ka çnderuar Perëndinë. Mendoni se si fillon Bibla. Satani, ati i gënjeshtërs, filloi me pandershmëri. Ai e pyeti Evën: “A ka thënë me të vërtetë Perëndia: ‘Mos hani nga të gjitha pemët e kopshtit?’”. Kjo nuk ishte ajo që u kishte thënë Perëndia. Ai u kishte thënë që mund të hanin lirisht nga çdo pemë e kopshtit, përveç njëres. Satani i shtrembëroi fjalët e Perëndisë dhe nënkuptoi që Perëndia nuk ishte i mirë (që ishte i ashpër) duke ua ndaluar frutën e asaj peme. Satani gjithashtu gënjeu, kur ai e siguroi Evën që ajo nuk do të vdiste nëse do të hante frutën e ndaluar! Sidoqoftë, për shkak se Eva i dëgjoji gënjeshtret e tij, dhe për shkak se Adami ndoqi gruan e tij në mosbindjen e saj, ata sollën vdekje dhe mjerim në botë.

Një gënjeshtër gjithmonë të çon te tjetra. Kur thoni një gënjeshtër, shpesh ju nevojitet një tjetër për të mbuluar të parën. Shumë njerëz ndihen të zënë në kurth nga vetë gënjeshtret e tyre. Ata ndihen sikur nuk mund të kthehen më pas. Nëse do të rrëfenin të vërtetën, çfarë do të mendonin të tjerët për ta?

A jeni të zënë në grackë nga gënjeshtret? A keni frikë, sepse e dini që keni gënjyer? A ka akoma një rrugëdalje?

Po, ka. Rrugëdalja nuk është e lehtë, por është mënyra më e mirë. Duhet t’u rrëfehesh atyre që keni gënjyer. Po, kjo është e turpshme. Cenon krenarinë tonë. Është gjëja më e vështirë në botë të thuash: “E kam gabim” ose, “Ju kam gënjyer”. Sidoqoftë, kur ia rrëfeni gënjeshtret tuaja Perëndisë si dhe njerëzve, ndjenja që përjetoni është e ngjashme me lirinë e daljes nga burgu.

Te Perëndia ka falje – edhe për gënjeshtarët.

Mëkati i ekspozuar

60. Pasi të gjithë njerëzit që ishin përpjekur të vërtetonin që Jezusi ishte fajtor dështuan, kryeprihti u zemërua me Jezusin. **Atëherë kryeprihti u ngrit në mes të kuvendit dhe e pyeti Jezusin duke thënë: «Nuk përgjigjesh fare ndaj të gjitha gjërave që janë thënë? Çfarë po dëshmojnë këta kundër teje?».** Mbroje veten!
61. **Por ai heshti dhe nuk u përgjigj fare.** Sepse nuk ishte e nevojshme të mbrohej kundër akuzave të rreme. **Përsëri kryeprihti e pyeti dhe i tha: «A je ti Krishti, Biri i të Bekuarit, Perëndi?».** Kjo nuk ishte thjesht një pyetje, por një urdhër. Për shkak se kryeprihti ishte gjykatësi, Jezusi duhej t'i përgjigjej kësaj pyetjeje në bindje me ligjin e Perëndisë.
62. **Dhe Jezusi tha: «Unë jam.** Unë jam Shpëtimtari i premtuar, Biri i Perëndisë: **Dhe ju do ta shihni Birin e njeriut të ulur në të djathtë të Pushtetit në qiell dhe një ditë duke ardhur sërish me retë e qiellit».** Zoti Jezus citoi një profeci rreth Mesisë, të shkruar nga Danieli qindra vite më parë.
63. **Atëherë kryeprihti, duke i shqyer rrobat e tij sikur Jezusi të kishte thënë një mallkim të tmerrshëm, tha: «Ç'nevojë kemi më për dëshmitarë?** Ai na e ka dhënë provën që është fajtor dhe duhet të vdesë!
64. **Ju e dëgjuat blasfeminë ose mallkimin e tmerrshëm, ç'ju duket?».** Dhe të gjithë gjykuan (e dënuan) **se ai ishte fajtor për vdekje.**
65. **Atëherë disa filluan ta pështynë** - pështyrja në fytyrën e dikujt është një nga veprimet më ofenduese, **t'ia mbulojnë fytyrën me një rrobë, ta qëllojnë me shuplaka dhe t'i thonë: «Profetizo!».** Na thuaj kush të goditi. **Dhe rojtarët e godisnin me pëllëmbët e duarve.** I binin me shuplaka.

Për të menduar

Mes gjithë atyre dëshmitarëve, qëndronte një Person, i Cili e dinte të vërtetën – por Ai ishte i heshtur. Zoti Jezus nuk e mbrojti Vetën ndaj akuzave të rreme që lexuam në pasazhin më lart. Por, në fund, iu përgjigj kryepiftit; sepse kryepifti ishte gjykatësi dhe ai kërkonte që Jezusi t'i përgjigjej.

Përgjigjja e Jezusit ishte e qartë. Ai është Zoti dhe Mbreti, por gjithashtu i vetmi Shpëtimtar që Perëndia kishte premtuar të dërgonte. Ai tregon qartë se Kush është me të vërtetë. Në vend që të përulëshin përpara Tij dhe ta adhuronin, ata e sulmuan me shuplakat e tyre dhe me pandershmëri e pështynin. Çfarë pamjeje e tmerrshme për t'u imagjinuar!

A e keni parë ndonjëherë veten brenda kësaj historie? Këta njerëz po sillleshin me mizori ndaj një njeriu të pambrojtur! Të gjithë së bashku iu vunë kundër, edhe pse Ai ishte i pafajshëm. Ai tha të vërtetën, por ata u përgjigjën në mënyrë të dhunshme. Kur ne e bëjmë këtë gjë ndaj atyre që na tregojnë të vërtetën, a ndryshojmë prej këtyre njerëzve në këtë histori? Nëse shohim që të tjerët e trajtojnë me përçmim një shok klase të sjellshëm e të sinqertë dhe e vënë në lojë, ose kur trajtojmë keq një vëlla apo motër më të vogël, a jemi ndryshe nga ata njerëz?

Mendoni se sa shpesh Zoti Jezus na ka thënë se Kush është Ai. Ai ka dëshmuar që ka ardhur si Shpëtimtari i premtuar. Nëse jeni i pagëzuar, ju madje mbani shenjë e mesazhit të Tij mbi veten tuaj! Sa herë ju ka treguar që Ai kujdeset për ju, ndërsa ju jep shëndet, ushqim të mjaftueshëm, një mik të ngushtë ose ju ndihmon në punën dhe studimet tuaja? Si i përgjigjemi Zotit pas gjithë këtyre bekimeve që na jep?

Ajo që judenjtë i bënë Zotit ishte e tmerrshme. Por, edhe mosmirënjohja jonë apo harrësia jonë për të gjitha bekimet e Perëndisë është e tmerrshme! Shpërfilla jonë, kur Ai na flet ose na thërret, është fyese! Ai është Krijuesi dhe Zotëruesi ynë. Ai na flet edhe për shpëtimin tonë. Ai nuk erdhi për të na shkatërruar! Nëse do të ishte ashtu, nuk do të ishte duke e lexuar këtë mesazh në këto çaste!

A nuk e shikoni se, edhe ajo që ne bëjmë ndaj Atij, është e turpshme? Përpara se t'i gjykojmë të gjithë ata judenj si të tmerrshëm, le të përballemi me mëkatet tona. Sot, ka ende një derë të hapur për t'u kthyer te Perëndia, ndaj të Cilit kemi mëkatuar.

Rënia e Pjetrit

- 66. Ndërsa Pjetri ishte poshtë në oborr** ose te shtëpia e një njeriu të pasur, ka mundësi që ai po qëndronte në oborrin e brendshëm. Prej aty, mund t'i shihje të gjitha anësi dhe dhomat ku takoheshin të tjerët. Nga ky vend Pjetri mund të vëzhgonte Mësuesin. Ai qëndroi aty pranë vendit të zjarrit, duke i ngrohur duart e tij. Por pastaj, **erdhi një nga shërbëtorët e kryepfritit.**
- 67. Dhe kur pa Pjetrin që po ngrohej, e vështroi me kujdes,** i hodhi një sy me imtësi Pjetrit, **dhe tha: «Edhe ti ishe me Jezusin nazarenas».**
- 68. Pjetri ishte kaq i habitur nga këto fjalë,** saqë e kapi paniku dhe i theu të gjitha premtimet që i kishte bërë Jezusit. **Por ai e mohoi duke thënë: «Nuk di, as nuk marr vesh se ç'po thua».** Nuk e di se për çfarë po flet. **Pastaj doli jashtë në hyrje të oborrit, dhe gjeli këndoi** - trumbeta ra, duke shënuar ndryshimin e orëve (që quhej "kënga e gjelit").
- 69. Dhe shërbëtorja, duke e parë përsëri, filloi t'u flasë të pranishmëve: «Ky është nga ata».** Ajo tha që ai i përkiste ndjekësve të Jezusit.
- 70. Por ai përsëri e mohoi. Dhe pak më vonë të pranishmit i thanë përsëri Pjetrit: «Me të vërtetë ti je një nga ata që i përkasin Jezusit; se ti je galileas dhe e folura jote, theksi yt, ngjan».** E vërteton që je nga Galileja.
- 71. Por ai nisi të mallkojë dhe të betohet: «Unë nuk e njoh atë njeri për të cilin po flisni».**
- 72. Dhe gjeli këndoi për të dytën herë; Luka na tregon që në këtë moment, Jezusi u kthye dhe e shikoi Pjetrin; atëherë Pjetrit iu kujtua fjala që Jezusi i kishte thënë: «Përpara se gjeli të këndojë dy herë, ti do të më mohosh tri herë». Dhe, duke e menduar këtë, qau,** duke qenë se kuptoi atë që kishte bërë.

Për të menduar

Shpesh mendojmë për dështimin e Pjetrit – sepse ai dështoi. Sidoqoftë, ai dhe Gjoni ishin të vetmit dishepuj që nuk e lanë Mësuesin e tyre, por e ndoqën deri te vendi i gjyqit. Pjetri

e donte shumë Zotin Jezus. Qëllimi i tij ishte i mirë, por ai nuk e njihje veten shumë mirë. Ai i rezistoi paralajmërimit të Jezusit, kur Ai i tha se do ta mohonte Mësuesin e tij. Pa kaluar shumë kohë, ai bëri pikërisht atë gjë. Duke u përjetuar para Perëndisë që ta ndëshkonte nëse po gënjenje, ai u tha të gjithëve se nuk e njihje Jezusin. Ishte një mëkat i tmerrshëm, i cili i shkaktoi shumë dhimbje në zemër Zotit Jezus dhe hidhërim të thellë Pjetrit. Sapo Pjetri dëgjoi gjelin të këndonte sërish, atij i u kujtua çfarë i kishte thënë Zoti. Por atëherë ishte shumë vonë. Si mund të mos i mbante mend paralajmërimet e qarta të Zotit Jezus? Arsyja ishte se Pjetri nuk po e dëgjonte ose nuk po e besonte vërtet atë që i tha Mësuesi. Lehtësisht mund të bëjmë të njëjtën gjë, ndërsa Perëndia na flet në Fjalën e Tij. Dhe pastaj vrapojmë pa marrë parasysh paralajmërimet.

Edhe ne jemi shumë të dobët. Sa shpejt mund të dështojmë, ashtu siç bëri Pjetri! Mbase luteni në shtëpi përpara ose pas një vakti. Por, a ndodh e njëjta gjë, nëse jeni në shkollë apo në një restorant, p.sh., te Mek-Danëllids (*McDonald's*)? Të gjithë mund t'ju shohin dhe ju nuk ndiheni rehat. Ose, mbase dikush thotë: "Prejardhja jonë është prej majmunëve". Por ju e dini që Fjala e Perëndisë na mëson që jemi krijuar nga Perëndia. A keni guxim të thoni: "Në asnjë mënyrë, ne jemi krijuar nga Perëndia. Perëndia i ka bërë edhe majmunët". Ose mbase miqtë tuaj në shkollë ju thonë një shaka, e cila nuk përmban fjalor të pastër. Ju e dini që nuk do ta thoni kurrë atë shaka përpara prindërve tuaj. Por, a qeshni së bashku me miqtë tuaj?

Është e lehtë të jesh si Pjetri. Është e lehtë të mëkatosh si ai. Çfarë mund të mësojmë nga dështimi i Pjetrit? Së pari, duhet të dëgjojmë çfarë i tha Zoti Jezus Pjetrit më herët: "Rrini zgjuar dhe lutuni që të mos hyni në tundim; sigurisht fryma është e gatshme, por mishi është i dobët". Duhet të jemi të kujdesshëm, sepse Djalli është gjithmonë në përpjekje të na çojë në mëkat. Ai i njeh dobësitë tona shumë mirë dhe do të bëjë çdo gjë për të na mposhtur.

Por Jezusi gjithashtu tha: "Lutuni!". Le të mos e nisim asnjëherë ditën pa iu lutur Atij: "Zot, mund të më duhet të flas për Ty sot, të Të 'mbroj'. Mund të më duhet të them që diçka nuk është siç duhet, sepse Ti na ke mësuar ndryshe. Më jep kurajë dhe fuqi të bëj atë që duhet. Le të kem më shumë dashuri për Ty në zemër sesa për veten time. Më ndihmo të jem si tre shokët e Danielit, kur ata nuk iu druajtën zjarrit të mbretit".

Heshtja e Jezusit

1. Meqë romakët ishin sundimtarët në Izrael, nuk lejonin që judenjtë të vrisnin dikë si ndëshkim. Prandaj, ne lexojmë që pasi kaloi nata, drejtuesit judenj e morën Jezusin dhe e çuan te guvernatori romak. Por “mallkimi i tmerrshëm” (blasfemia) që Jezusi kishte thënë, nuk do të pranohej kurrë nga guvernatori si një arsye që Ai të vdiste! Prandaj, lexojmë: **Dhe menjëherë në mëngjes kryepiftërinjtë me pleqtë, skribët dhe gjithë sinedri bënë këshill**, një takim, për të vendosur se çfarë duhet të bënin për të mashtruar guvernatorin romak. Ata vendosën të sillnin akuza të rreme, **e lidhën Jezusin, e çuan jashtë e ia dorëzuan Pilatit**. Ky ishte guvernatorit romak. Ai do të vendoste nëse Jezusi ishte fajtor dhe nëse duhet të dënohej me vdekje.
2. Drejtuesit judenj e informuan Pilatin përreth Jezusit. **Dhe kështu, Pilati e pyeti** për akuzat që drejtuesit judenj sollën kundër Tij: «**A je ti mbreti i judenjve?**». **Dhe ai, duke u përgjigjur, i tha: «Ti e thua!»**, që do të thotë “në të vërtetë jam”.
3. **Dhe kryepiftërintë e akuzonin për shumë gjëra**, të cilat nuk mund t’i vërtetonin; **por ai nuk u përgjigj aspak**.
4. **Pilati**, që e dinte se Jezusi nuk ishte fajtor për asnjë krim, **e pyeti përsëri, duke thënë: «Nuk po përgjigjesh fare? A nuk do ta mbrosh veten kundër të gjitha gjërave që ata thonë? Shih për sa gjëra dëshmojnë kundër teje!»**.
5. **Por Jezusi nuk u përgjigj më asgjë, aq sa Pilati mbeti i çuditur**. Ai u habit nga heshtja e Jezusit. Ishte e qartë që Pilati nuk mendonte se Jezusi ishte fajtor.

Për të menduar

Ka shumë zëra që flasin në këtë pasazh. Së pari, janë drejtuesit judenj që duhet të sajnin një histori të mirë për të bindur Pilatin. Ai nuk do të dënonte dikë me vdekje pa arsyen e duhur! Drejtuesit judenj e dinin që po gënjenin, por ata shqetësoheshin vetëm për veten dhe për të pasur sukses me planet e tyre.

Sa e lehtë është që edhe ne ta bëjmë këtë! Nganjëherë flasim për të tjerët vetëm e vetëm

që ne të dukemi më mirë. Ndodh që i ndryshojmë fjalët e tjerëve në mënyrë që ata të duken keq dhe ne të dukemi mirë. Perëndia dëshiron që të jemi të pastër dhe të drejt-përdrejtë në të gjithë të folurën tonë.

Pilati i dëgjoi zërat e kryepriфтërinjve. Ai e dinte që ata nuk po thoshin të vërtetën. Kur Pilati e pa Zotin Jezus, ai nuk pa një njeri të rrezikshëm. Vetë ndërgjegjja e Pilatit ishte gjithashtu duke folur, por ai nuk dëshironte që ta dëgjonte. Pilati ishte në gabim. Ai duhet të kishte vepruar si një gjykatës i drejtë dhe ta kishte liruar Jezusin. Ai e dinte të vërtetën, por kishte frikë nga njerëzit dhe dëshironte miratimin e tyre, në vend që të bënte drejtësi ndaj Zotit Jezus.

A nuk është e lehtë që të jesh si Pilati? A i bëni zgjedhjet tuaja bazuar në çfarë do të jetë e pranueshme nga miqtë tuaj, apo dëgjoni ndërgjegjen tuaj? A jeni të ndikuar nga opinionet e miqve tuaj për rrobat që blini, muzikën që dëgjoni, temën që zgjidhni për të diskutuar, ose përpjekjen që bëni për t'i përfshirë të tjerët në klasën tuaj? A e dëgjoni "zërin e Perëndisë", apo i bindeni "zërit të zemrës suaj mëkatore"? Është e lehtë të jesh si Pilati. Ne dëshirojmë që të pëlqehemi nga të tjerët, edhe nëse kjo do të thotë që duhet të sillemi në mënyrë mëkatore.

Jezusi i dëgjoi të gjithë këta zëra. Ai e dinte që ata po gënjenin. Ai madje e dinte betejën që po ndodhte në zemrën e Pilatit. Dhe sërish, Ai nuk iu përgjigj asnjërit prej tyre. Ai madje as nuk i kujtoi Pilatit që duhet të bënte gjënë e duhur. Pse nuk foli Zoti Jezus?

Ai nuk foli, sepse Zoti Jezus ishte si një qengj që po shkante drejt therjes. Shumë vite më parë, Isaia profetizoi që Zoti Jezus do të ishte "Si një qengj që e çojnë në thertore, si një dele e heshtur përpara atyre që i qethin, nuk e hapi gojën". Ai ishte i heshtur, sepse po merrte vendin e fajtorit; Ai do të vdiste për ata që meritonin të vdisnin. Jezusi e dinte që ishte vullneti i Atit të Tij, që Ai duhet të vuante në këtë mënyrë. Heshtja e Tij tregonte që Ai kishte rënë dakord për këtë gjë.

Në këtë mesazh për heshtjen e Jezusit, Perëndia na flet neve sot. Ai na kujton atë që Biri i Tij bëri për mëkatarët. A jeni ndier ndonjëherë që jeni mëkatarë dhe që meritoni vdekjen? Ju keni nevojë që Zoti Jezus të përballet me Gjykatësin në vendin tuaj! Pa Atë, edhe ju duhet që të jeni të heshtur përpara gjykimin të Perëndisë. Prandaj jemi thirrur të vendosim besimin tonë në Zotin Jezus. Ai erdhi që të jetë Shpëtimtari i mëkatarëve.

Zgjedhjet

6. **Dhe sipas zakonis të festës** (traditës) **u lëshonte**, u lironte **atyre një të burgosur**, një njeri nga populli i tyre që ishte i burgosur, **cilindo të kërkonin**.
7. **Por ishte në burg një njeri që quhej Baraba**, i burgosur **bashkë me shokë të tjerë kryengritës, të cilët kishin bërë vrasje gjatë një kryengritjeje**. Baraba ishte një drejtues bande që përpqej të nixte një revoltë kundër romakëve.
8. **Dhe turma, duke bëratur, filloi të kërkojë që të bënte si kishte vepruar gjithnjë për ta**, që të linte njërin prej të burgosurve të largohet i lirë.
9. **Por Pilati iu përgjigj atyre duke u thënë: «A doni t’ju liroj mbretin e judenjve?».**
10. **Sepse e dinte që kryepiftërinjtë ia kishin dorëzuar** si të burgosur **nga smira**, nga xhelozia.
11. **Por kryepiftërinjtë** ishin të frikësuar që Pilati mund ta lironte Jezusin, kështu që ata **e nxitën turmën që t’u lironte atyre më mirë Baraban**.
12. **Dhe Pilati**, duke e ditur që kjo nuk ishte e drejtë, **e mori përsëri fjalën dhe u tha atyre: «Çfarë doni, pra, të bëj me atë që ju e quani mbret të judenjve?».**
13. **Dhe ata bërtitën përsëri: «Kryqëzoje!»**. Mënyra romake për të ekzekutuar të burgosurit ishte duke i varur në kryqe prej druri. Judenjtë po kërkonin dënimin romak me vdekje.
14. **Dhe Pilati u tha atyre: «Po ç’të keqe ka bërë?»**. **Atëherë ata bërtitën edhe më shumë: «Kryqëzoje!»**.
15. **Prandaj Pilati, duke dashur ta kënaqë** (t’u bëjë qejfin) **turmën, ua lëshoi Baraban**. Baraba ishte një vrasës. **Dhe, ua dorëzoi atyre Jezusin, mbasi e fshikulluan, që të kryqëzohej**. Kur një person fshikullohej, ushtarët ia hiqnin bluzën të burgosurit, ia lidhnin duart sipër kokës në një shtyllë, dhe pastaj e fshikullonin. Fshikullimi bëhej me një kamxhik me copa gurësh të mprehtë ose xhamash brenda në lëkurë. Ai shkakonte prerje të dhimbshme në shpinën e personit.

Për të menduar

Pilati dëshironte që populli të bënte një zgjedhje: të lironte Jezusin ose Barabën. Kjo nuk duket si një zgjedhje aq e vështirë. Çfarë do të zgjidhnit ju, nëse dikush do t'ju pyeste: "A dëshironi që t'ju vendos në dorë një monedhë apo një gjarpër helmues?". Ose, nëse do të gjendeshit para kësaj alternative: "A do të dëshironit që në shtëpinë tuaj të punonte një njeri i ndershëm, apo një njeri që është zënë shpesh duke vjedhur?". Ndërsa mendoni rreth këtyre dy pyetjeve, ju e dini se cila është zgjedhja më e mirë.

Atëherë, pse zgjodhën ata Barabën dhe jo Jezusin? Jezusi nuk lëndoi asnjëherë ndokënd; Ai ishte gjithmonë i ndershëm dhe i qetë. Ai ndihmoi qindra persona dhe mësoi me vërtetësi rreth Perëndisë. Ai nuk tha asnjëherë një fjalë të keqe. Mirësia dhe dashuria mund të shiheshin në të gjitha veprimet e Tij. Baraba ishte tërësisht e kundërta e kësaj dhe atij nuk mund t'i besohej. Ai nuk hezitoi të rebelohej kundër njerëzve në autoritet, madje edhe vrau.

Zgjedhja që bënë turma dhe drejtuesit e tyre tregon se sa mëkatore ishin zemrat e tyre. Edhe pse e dimë që disa prej zgjedhjeve që bëjmë janë të këqia, ne sërish i bëjmë. Le të mos mendojmë që jemi më të mirë sesa ata njerëz që bërtitën: "Kryqëzoje!". Kur bëjmë gjëra që e dimë se janë gabim, bëjmë të njëjtën zgjedhje si ata. Kur thoni fjalë që e dini se lëndojnë, ju zgjidhni të refuzoni atë që është e mirë. A nuk është e njëjta gjë që bënë të gjithë ata njerëz?

Mbase sot do të shikoni një person që po vihet në lojë nga të tjerët, ose do të vini re dikë që duket shumë i vetmuar. Mbase shikoni dikë që po lëndon një kafshë. E dini që duhet të thoni diçka në këto situata; nëse nuk e bëni, atëherë u ngjani atyre njerëzve që bërtitën: "Kryqëzoje!".

Le të jemi të sinqertë. Duhet të ndalojmë së pretenduari që jemi të mirë. Në vend të kësaj, duhet të fillojmë ta shikojmë veten ashtu si na sheh Perëndia. Ai na thërret që ta përulim veten, të rrëfejme mëkatet tona dhe të pendohemi për to. Ai paralajmëron: "Sot, nëse e dëgjoni zërin e Tij, mos i forconi zemrat tuaja".

Mbreti i judenjve

- 16. Atëherë ushtarët e çuan Jezusin në oborrin e brendshëm,** një oborr i madh brenda shtëpisë së guvernatorit, **domethënë në pretorium, dhe mbloodhën gjithë kohortën,** të gjithë ushtarët që ishin aty në atë moment. Ata do të vinin në lojë “Mbretin e judenjve”. Pilati duhej ta kishte ndaluar këtë tallje mizore.
- 17. Gjëja e parë që bënë ishte që i hoqën rrobat Jezusit.** Sa dhimbje duhet të ketë pasur në atë moment, duke qenë se shpina e tij ishte e lënduar nga fshikullimi! **E veshën në rroba purpur,** e cila ishte ngjyra që vishnin mbretërit **dhe, si thurën një kurorë me ferra,** degë të vogla me gjemba të mprehtë, **ia vunë mbi krye** si një kurorë për një mbret. Pikëza të vogla gjaku duhet të kenë rënë në fytyrën e Jezusit. Mateu shkroi që ata gjithashtu vendosën një shkop në duart e Tij, sepse mbretërit gjithmonë përdornin një skeptër, një shkop i zbukuruar.
- 18. Pastaj nisën ta përshëndesin,** tek përuleshin përpara Atij **duke i thënë: «Përshëndetje, o mbret i judenjve!».**
- 19. Dhe e goditën në krye me një kallam,** që ishte në dorën e Tij, si për t’i thënë: “Çfarë mbreti je – një që goditet në kokë me vetë shkopin e Tij!”. Me secilën goditje, gjembat duhet të jenë futur më thellë në kokën e Tij; **e pështynë dhe, duke u gjunjësuar përpara tij, e adhuruan,** por vetëm me tallje.
- 20. Pasi e tallën, ia hoqën purpurën, e veshën me rrobat e tij dhe e nxorën jashtë për ta kryqëzuar.** Sa i lënduar dhe i plagosur duhet të jetë dukur Jezusi pasi përfundoi kjo “lojë” mizore!

Për të menduar

Çfarë ngjarjesh të tmerrshme kemi lexuar në këtë pasazh! Është e pamundur që ne t’i kuptojmë vuajtjet që përjetoi Jezusi. Çfarë mendimesh mund të kenë kaluar në mendjen e Tij, kur i pa ata ushtarë të uleshin në gjunjë përpara Tij për t’u tallur me

Të? Ai e dinte që një ditë ata do ta shikonin Atë sërish, dhe në atë ditë do ta shikonin me një kurorë të vërtetë, të ulur në një fron të vërtetë. Në këtë pasazh tregohet që ata të gjithë e refuzuan Atë, por një ditë, çdo gjuhë dhe çdo njeri do të rrëfejë që Ai është Zoti i lavdisë.

Ky pasazh na tregon se çfarë ka në zemrën e njeriut. Kemi dëgjuar që jemi të ligj, por në të vërtetë nuk e shikojmë këtë. Këta njerëz nuk e dinin se sa të ligj ishin. Duket se të gjitha kufizimet e tyre ishin hequr. Ata bënë një "lojë" mizore duke u tallur me Zotin Jezus. Pa dyshim që ata e shtynin njëri-tjetrin; secili sfidonte më shumë tjetrin që vinte pas tij. Këta ushtarë vepruan si demonë. Bibla na mëson që ne të gjithë jemi armiq të Perëndisë në mënyrën se si mendojmë, nëse nuk kemi marrë një zemër të re nga Zoti. Mund ta kemi të vështirë që ta besojmë këtë. A jemi kaq të këqinj ne? Përgjigjja është "Po". Ne jemi shumë më të ligj nga sa mund ta shikojmë veten tonë. Kërkojini Perëndisë që t'ju mbajë larg nga një mëkat i tillë si ai i ushtarëve, të cilët e tallën Zotin Jezus.

Ushtarët po e vinin në lojë Zotin. Të vësh në lojë të tjerët është një gjë tmerrësisht e ligë, sepse të gjithë ne jemi të krijuar sipas shëmbëlltyrës së Vetë Perëndisë. Ta vësh në lojë tjetrin, sepse ai/ajo nuk është kaq i zgjuar apo i shpejtë sa të tjerët, është një mëkat serioz. Të bësh komente qesharake për rrobat e të tjerëve ose për pamjen e tyre të jashtme është gjithashtu mëkat. Mbase nuk duket aq i rëndë, sa ai që bënë ushtarët ndaj Zotit Jezus, por është i njëjti lloj mëkati! Është thyerja e urdhërimit të gjashtë: "Mos Vrit!".

Vini re se si Zoti Jezus u përgjigj ndaj gjithë kësaj ligësie. Asnjë fjalë apo rënkim nuk doli nga buzët e Tij. Profeti Isaia kishte thënë: "I keqtrajtuar dhe i përlulur, nuk e hapi gojën". Ai iu nënshtrua Perëndisë – Ai duhet të vuante që të paguante për të gjitha mëkatet që populli i Tij kishte bërë. Prandaj, me vullnet të plotë, Jezusi lejoi që t'i ndodhnin këto vuajtje.

A u lut Jezusi për armiq të dhe tallësit e Tij? Sigurisht që e bëri, madje Ai na urdhëron që të lutemi për armiq të tanë. Lutja është arma më e mirë kur ndodhin gjëra të tilla. Kjo nuk do të thotë që nuk mund t'u tregojmë prindërve ose mësuesve tanë kur na vënë në lojë ose kur na ngacmojnë. Por, së pari, tregojini Zotit në lutje, dhe pastaj tregojuni njerëzve.

Predikimi tallës i Pilatit

21. Pasi e trajtuan Jezusin mizorisht, ushtarët më në fund e çuan në rrugët e Jerusalemit. I kërrusur nën peshën e rëndë, Jezusit iu desh ta mbante drurin për kryqin e Tij në shpinën e Tij të lënduar. Por Ai ishte shumë i dobët dhe gati sa nuk u rrëzua. Për shkak se nuk dëshironin që Atij t'i binte të fikët përpara se ta kryqëzonin, ushtarët zgjodhën shpejt një njeri nga turma për të ndihmuar. **Dhe ata detyruan një kalimtar, një farë Simoni nga Kirena**, një burrë nga Afrika e Veriut, **që kthehej nga ara**, i cili sapo kishte hyrë në qytet, **babai i Aleksandrit dhe i Rufit, që ta mbante kryqin e tij**, ose duke e ndihmuar Jezusin, ose duke e mbajtur të gjithë peshën vetë.
22. **Pastaj e çuan Jezusin në vendin Golgota, që do të thotë: “Vendi i kafkës”.**
23. **Dhe i dhanë të pijë** ose i ofruan, **verë të përzier me mirrë**; kjo pije do ta bënte që të ndiente më pak dhimbje, **por ai nuk e mori**, sepse Ai nuk dëshironte që t'i pakësonte vuajtjet që Ati i Tij i kishte kërkuar të mbante.
24. **Dhe, pasi e kryqëzuan, i ndanë rrobat e tij duke hedhur short mbi to**, për të vendosur **çfarë të mernte secili**, sepse rroba e Jezusit ishte shumë e veçantë. Ishte e mundur si një copë e vetme e pandarë, ndaj nëse do ta ndanin, e tërë rroba do të prishej.
25. **Por ishte ora e tretë** (sipas orës sonë ishte ora 9 e mëngjesit) **dhe e kryqëzuan.**
26. **Dhe mbishkrimi që tregonte shkakun e dënimit**, fjalët që përshkruanin krimin e Tij, **i cili ishte vënë përmbi të**, ose mbi kokën e Tij në një pjesë druri të gozhduar në majë të kryqit, **thoshte: “Mbreti i judenjve”.**

Për të menduar

Pilati i urdhëroi ushtarët të shkruanin në një copë druri “krimin” për të cilin Jezusi ishte i akuzuar. Ai po tallej me judenjtë, kur u tha ushtarëve të shkruanin “Mbreti i judenjve”. Pilati kishte vënë re se si kryepiftërinjtë dhe skribët e urrenin Jezusin. Meqë ata piftërinj e kishin bërë këtë mëngjes një mëngjes të tmerrshëm, Pilati do t’ua kthente me të njëjtën monedhë, duke shkruar diçka që e dinte se ata do ta përçmonin. Perëndia është në kontroll, madje edhe për talljen e Pilatit. Ai e lejoi që të ndodhte, në mënyrë që fjalët e Pilatit të bëhen një predikim për ne. Perëndia mund t’i ketë përdorur fjalët e Pilatit, për të kthyer në besim një nga dy hajdutët që u kryqëzuan pranë Jezusit.

Jezusi është Mbreti i Judenjve, por Ai është gjithashtu më shumë se kaq: Ai është Mbreti i mbretërve dhe sundon mbi gjithë tokën! Shumica e njerëzve nuk i binden Atij dhe as nuk e mendojnë Atë si Mbretin e tyre. Por Ai sërish është. Pasi u ngjall nga vdekja, Ati i Tij e bëri Mbret mbi gjithë tokën.

Judenjtë menduan që e hoqën qafe Jezusin kur e vranë. Ushtarët u tallën me Të. Pa pasur fare respekt, e gozhduan në kryq. Pas kësaj, ata i ndanë rrobat e Tij. Asnjë prej tyre nuk pati fare dashuri për këtë Mbret, dhe sigurisht nuk patën fare dëshirë për t’iu bindur Atij.

Çfarë keni bërë me këtë Mbret? E shpërfillim Atë kur bëjmë atë që dëshirojmë të bëjmë, edhe pse e dimë se cila është gjëja e duhur që duhet të bëjmë. E ofendojmë këtë Mbret kur tallemi me gjërat e Perëndisë. Perëndia ju thërret t’i bindeni Zotit Jezus si Mbret dhe t’i besoni Atij si Pift. Përkulini gjunjët para Tij sot. Mendoni për mëkatet që keni bërë: krenari, egoizëm, dashuri për njerëzit apo për gjërat më shumë sesa për Të; fjalë pa respekt; ose tallje e atyre që janë më të vegjël dhe më të dobët. Falënderoni Zotin që ju ka kursyer, edhe pse nuk e meritoni të jetoni në tokën e Tij. Rrëfejani mëkatet tuaja dhe kërkojini falje; ky Mbret është gati ta ofrojë. Besojini Atij kur premtun të na i falë mëkatet. Sa të lumtur janë ata që kanë një Mbret të tillë, Mbretin Jezus!

Kryqi i Jezusit

27. **Bashkë me të kryqëzuan edhe dy kusarë, njërin në të djathtë të tij dhe tjetrin në të majtë të tij.** Pilati nuk e kuptoi që po përmbushte një profeci të bërë nga Isaia shumë vite më parë.
28. **Kështu u përmbush Shkrimi që thotë: «Ai u numërua, u konsiderua njëlloj, me keqbërësit».**
29. Kishte shumë njerëz që po e shikonin këtë gjë; shumë prej tyre morën pjesë për të tallur Jezusin. **Dhe ata që kalonin aty afër e blasfemonin,** folën gjëra të tmerrshme, **duke tundur kokën,** duke treguar çfarë mendonin ata për Të, **dhe duke thënë** me tallje: **«Hej, ti që e prish tempullin dhe e ndërton në tri ditë,**
30. **shpëto veten tënde dhe zbrit nga kryqi!».** Ke thënë që do të ndërtosh një tempull të ri, kështu që na tregoi tani çfarë mund të bësh!
31. **Po ashtu edhe kryepriftërinjtë me skribët, duke e tallur, i thoshin njëri-tjetrit: «Të tjerët i shpëtoi, por veten s'mund ta shpëtojë.**
32. Ata gjithashtu e sfiduan që Ai të tregonte që ishte vërtet Biri i Perëndisë: **Krishti, mbreti i Izraelit, le të zbresë tani nga kryqi që ta shohim dhe ta besojmë».** Edhe ata, që ishin kryqëzuar bashkë me të, e fyenin atë.
33. **Pastaj, kur erdhi e gjashta orë, errësira e mbuloi gjithë vendin deri në të nëntën orë.**
34. **Dhe në të nëntën orë Jezusi bërtiti me zë të lartë në gjuhën hebraike: «Eloi, Eloi; lama sabakthani?», që e përkthyer do të thotë: «Perëndia im, Perëndia im, përse më ke braktisur?».**
35. **Dhe disa nga të pranishmit, kur e dëgjuan, thoshin: «Ja, ai po thërret Elian!».** Meqë Jezusi i tha këto fjalë në gjuhë hebraike, njerëzit menduan që Ai po thërriste Elian.
36. **Atëherë një prej tyre,** një nga ushtarët romakë, duke ndier mëshirë pasi Jezusi kishte thirrur: **“Kam etje”, erdhi me vrap, zhyti një sfungjer në uthull,** që ishte verë e zakonshme e athët, **dhe, mbasi e vuri në një kallam, ia dha të pijë,** por

tallësit që kishin thënë se Ai kishte thirrur Elian, u përpoqën ta ndalonin ushtarin, **duke thënë: «Lëreni; pritni, të shohim nëse vjen Elia që ta zbresë poshtë».**

Për të menduar

Ka diçka shumë të trishtë, por gjithashtu edhe shumë ngushëlluese në këtë pasazh që lexuam. Është e trishtueshme që Zoti Jezus vuajti në një mënyrë aq të tmerrshme. Mendoni për dhimbjen fizike në trupin e Tij. Edhe më i rëndë ishte përçmimi dhe vënia në lojë nga ana e gjithë atyre njerëzve. Sidoqoftë, më e keqja ishte kur u bë tërësisht errësirë. Në ato orë Jezusi u la vetëm, larg prej të gjithë atyre që e donin, duke përfshirë edhe Atin e Tij qiellor. Gjatë atyre orëve Jezusi përjetoj mundimet e ferrit. Kur Perëndia i braktis mëkatarët, atëherë njeriu përjeton ferrin. Perëndia e heq të gjithë dashurinë, paqen, butësinë dhe mirësinë, dhe na lejon të ndiejmë se çfarë gjëje e tmerrshme është mëkati. Djalli dhe ndihmësit e tij e rrethuan Jezusin dhe i përdorën të gjitha fuqitë e tyre kundër Tij. Jezusi asnjëherë nuk rënkoj për vuajtjet e Tij fizike; Ai asnjëherë nuk rënkoj për fjalët e pavërteta e të liga me të cilat njerëzit e tallën. Por në çastin kur nuk mund të shikonte fytyrën e Atit të Tij dhe as të ndiente dashurinë e Tij, Ai bërtiti me zë të lartë. A e mbani mend se si u mundua me këtë gjë në Kopshtin e Gjetsemanisë? Sa të thella ishin vuajtjet e Jezusit!

Por ka diçka të mrekullueshme në pasazhin që lexojmë: Zoti Jezus nuk vuajti dhe as vdiq për mëkatet e Tij. Ai ishte në kryq dhe shkoi në ferr në ato orë për të tjerët! Ai vdiq për mëkatarët që Ati i Tij ia kishte dhënë. Ai vdiq, sepse Perëndia e donte botën *kaq shumë*, sa që Ai nuk e kurseu Birin e Tij. Çfarë dashurie ka në zemrën e Perëndisë për mëkatarët e pabindur dhe të paperëndishëm! Kjo duhet t'ju nxisë të shkoni tek Ai në lutje dhe t'i kërkoni falje për mëkatet tuaja – mëkate që janë *kaq të liga*, sa që u desh vdekja e Birit të Perëndisë për të paguar për to.

A ndiheni të thoni ndonjëherë me gjithë zemrën tuaj: "Sa madhështor je, Zot! Ti nuk e kurseve Birin Tënd, që shpëtimi të bëhej i mundshëm! Çfarë dhurate e paimagjieshme!"? Le të jetë lutja juaj: "Zot, më drejto që ta njoh këtë shpëtim si timin!".

Veli i grisur

- 37. Por Jezusi, si lëshoi një britmë të madhe,** gjë që nuk ishte normale për dikë që po vdiste, por kjo britmë ishte e tillë, sepse Ai e kishte fituar betejën, **dha frymën.** Zoti ia dha frymën Atit të Tij.
- 38. Atëherë veli** (perdja e rëndë) **i tempullit,** që i pengonte njerëzit të hynin apo të shikonin në pjesën e brendshme, në vendin shumë të shenjtë të tempullit, **u shqye më dysh nga maja deri në fund.** Vetë Perëndia e bëri këtë në çastin e vdekjes së Jezusit. Jezusi vdiq në orën e sakrificës së mbrëmjes, dhe si rrjedhojë, në pjesën e parë të tempullit ndodhej një prift, i cili duhet ta ketë parë këtë gjë teksa ndodhte.
- 39. Dhe kryeqindësi,** komandanti romak, **që qëndronte përballë tij, kur e pa se, pasi bërtiti ashtu, dha frymë,** duke qenë se kjo nuk ishte fare mënyra se si vdisnin njerëzit në kryq, **tha: «Me të vërtetë ky njeri ishte Biri i Perëndisë!».**
- 40. Aty ishin, gjithashtu, edhe gra që shikonin nga larg,** duke qëndruar tutje nga të gjithë njerëzit dhe ushtarët; **midis tyre ishin Maria Magdalena,** një grua që Jezusi e kishte çliruar nga shtatë demonë **dhe Maria, nëna e Jakobit të vogël dhe të Joses dhe Salomeja,** mbase të gjitha ishin anëtarë të familjes së Jezusit,
- 41. të cilat edhe e kishin ndjekur dhe i kishin shërbyer kur ishte në Galile,** duke bërë gjëra të ndryshme për Të dhe për dishepujt, si p.sh., përgatitja e vakteve; **dhe kishte edhe shumë të tjera që ishin ngjitur bashkë me të në Jerusalem.** Jezusi i trajtoi gratë me shumë respekt; Ai gjithashtu i mësonte ato, gjë që farisenjtë nuk e bënin. Prandaj këto gra e ndiqnin Zotin Jezus, sepse i donin si mësimet, ashtu dhe për kujdesjen e Tij të dashur.

Për të menduar

Zakonisht, një vel nis të shqyhet kur përdoret tepër shpesh. Por, ky vel gjigant në tempull u gris papritmas nga maja deri në fund. Prifti, i cili ishte i zënë në pjesën e parë të tempullit, duhet të ketë qenë shumë i zemëruar. Krejt papritur, ai pa diçka që nuk kishte qenë asnjëherë i lejuar ta shikonte. Pas këtij veli qëndronte një kuti shumë e veçantë prej druri,

e mbuluar me ar, që quhej “arka”. Asnjë njeri nuk lejohej të hynte dhe ta shikonte këtë dhomë të veçantë. Një herë në vit, në Ditën e Shlyerjes së Mëkateve (Lev. 16; 23:26-32), vetëm kryepriifti i lejohej të hynte aty. Në atë ditë të veçantë, kryepriifti spërkaste kapakun e Arkës me gjakun e kafshës së sakrifikuar. Ky kapak quhej “pajtuesi”.

Gjaku mbi *pajtuesin* pasqyronte mesazhin e plotë të Ungjillit. Gjaku i kafshës së sakrifikuar drejtonte te Zoti Jezus. Vetëm prej sakrificës së Tij, Zoti mund të tregonte mëshirë për mëkatarët. Mëshira e Zotit nuk ka të bëjë me “harresën e mëkatit”, por me “mbulimin e mëkatit”.

Po përse e grisi Perëndia më dysh këtë vel kur Jezusi vdiq? Përmes këtij veprimi, Perëndia po deklaronte që tani e tutje tempulli dhe sakrificat nuk ishin më të nevojshme. Vdekja e Jezusit në kryq ishte e mjaftueshme për ta paguar në mënyrë të plotë ndëshkimin e mëkatarëve.

Veli i grisur ka edhe një mesazh tjetër. Asnjë njeri nuk ishte lejuar të hynte në praninë e Perëndisë, në vendin shumë të shenjtë. Perëndia e grisi velin në mes, për të treguar që tani mund t’i lejonte njerëzit të vinin pranë Tij. Rruga është e hapur për mëkatarët. Ata mund të vijnë te Perëndia. A është Perëndia më pak i shenjtë sot, nga sa ishte në kohën e Dhiatës së Vjetër? Jo, Ai është po aq i shenjtë tani sa ç’ishte atëherë. Por, për shkak të bindjes dhe sakrificës së Jezu Krishtit, mëkatarët që besojnë në Zotin Jezus mund t’i afrohen Perëndisë. Për këtë e kishte fjalën Jezusi kur tha: “Unë jam udha, e vërteta dhe jeta; askush nuk vjen tek Ati përveçse nëpërmjet meje”.

Çdo gjë që ne bëjmë është mëkatore. Mendojini të gjitha gjërat që bëni dhe thoni si të pista, si rroba të ndyra. Nuk është gjëja e duhur të paraqitesh me rroba kaq të pista përpara një mbreti madhështor. Edhe të vish përpara Perëndisë si një mëkatar është e papranueshme. Këtë të vërtetë na e përçonte veli. Por tani mendoni pak për të gjitha gjërat që Zoti Jezus tha dhe ato që bëri si “mbulesë”, si “rrobë” për ne. Nëse jemi “të veshur” – “të mbuluar” – nga “rroba” e bindjes së Tij ndaj Perëndisë, atëherë, dhe vetëm atëherë, mund të jemi të pranueshëm përpara Perëndisë.

Rruga për t’u kthyer te Perëndia përmes Jezusit është ende e hapur, edhe sot! Mos e lër pas dore shpëtimin e madh që Perëndia po na predikon përmes mesazhit të velit të grisur!

Më në fund, i nderuar

42. **Dhe tani, kur erdhi mbrëmja**, pasditja e vonë, **meqenëse ishte Përgatitja, e cila është vigjilja e shabatit**; miqtë e Jezusit duhet të vepronin me shpejtësi dhe të varrosnin trupin e Tij,
43. **Jozefi nga Arimatea, një këshilltar i respektuar**, ose drejtues i judenjve, **i cili priste edhe ai mbretërinë e Perëndisë, me guxim**, pa frikë **hyri te Pilati dhe i kërkoi**, iu përgjëruea për **trupin e Jezusit**. Zakonisht, romakët i linin njerëzit në kryq, që të vdisnin vetë. Ata i linin aty që të kalbeshin ose që të haheshin nga zogjtë. Por në Izrael, familja dhe miqtë lejoheshin që t'i varrosnin të dashurit e tyre nëse vinin për të kërkuar leje. Pas gjithë asaj që ndodhi, Jozefi më në fund bëri zgjedhjen e tij. Ai nuk do ta mohonte më dashurinë e tij për Zotin. Ai po e rrezikonte jetën dhe rehatinë e tij, por edhe trupi i vdekur i Zotit vlente për të më shumë se vetë jeta e tij.
44. **Dhe Pilati u çudit**, ishte i mahnitur, **që tashmë kishte vdekur**. Mund të duheshin ditë të tëra përpara se një njeri të vdiste në kryq. Për të përshpejtuar vdekjen, ushtarët thyenin kokcat e këmbëve të personit në kryq, por Pilati nuk e kishte dhënë këtë urdhër. Prandaj, Pilati ishte i habitur. **Dhe thirri kryeqindësin dhe e pyeti nëse kishte vdekur para shumë kohe.**
45. **Dhe si mori vesh nga kryeqindësi, ia dhuroi trupin Jozefit.**
46. **Ky, Jozefi, mbasi bleu një çarçaf liri, dhe e zbriti, e mbështolli në çarçaf liri dhe e vuri në një varr që ishte hapur në shkëmb**, një e çarë në një kodër shkëmbore, që kishte formuar një shpellë; **pastaj rrokullisi një gur para hyrjes së varrit.**
47. **Dhe Maria Magdalena dhe Maria, nëna e Joses, vërenin ku e vunë.**

Për të menduar

Çfarë ndryshimi befasues ka ndodhur, ndërsa ndalojmë te këto vargje! Përpara vdekjes së Tij, Jezusi kaloi përmes vuajtjeve të thella. Por tani, Perëndia e mbrojti Birin e Tij. Trupi i Tij i vdekur do të trajtohej me respekt. Fjalët fyese të ushtarëve tani u zëvendësuan me fjalët e buta dhe me lotët e dishepujve. Në vend të kamxhikut dhe pështymës kishte parfum dhe erëza. Në vend të rrobës së talljes dhe pëlthurës së njollosur nga gjaku kishte një pëlhurë liri të bardhë. Në vend të duarve të ashpra që e gozhduan në kryq, duar të buta e ngritën atë nga kryqi; e mbartën dhe e çuan në një varr të ri, të pastër.

Marku përmend që, më në fund Jozefi e nderoi Zotin Jezus haptazi. Në një tjetër ungjill lexojmë që Nikodemi e ndihmoi. Të dy këta burra i përkisnin grupit të udhëheqësve që e dënoi Jezusin me vdekje. Me shumë mundësi, asnjëri prej tyre nuk ishte aty kur Jezusi u dënu. Këtu shikojmë që ata nuk mund t'i fshehin më ndjenjat e tyre të vërteta për Zotin Jezus.

Ne nuk mund të qëndrojmë në pozicionin e ndjekësit të fshehtë të Zotit Jezus. Vjen një kohë kur duhet të ngrihemi për të drejtën. Zoti Perëndi e meriton këtë nderim. Po frikërat që kemi aq shpesh?! Kemi frikë se të tjerët do të na tallin. Mbase do të na përqeshin ose edhe do të na refuzojnë. Kjo është e dhimbshme. Por, a lëndoheni kur shikoni se çfarë bëjnë njerëzit me emrin e Perëndisë? Jozefi nuk mund të qëndronte më si një dishepull i fshehtë. Ai duhej të vepronte me shpejtësi. Ai ishte i gatshëm ta jepte për Zotin Jezus vendin e caktuar për varrin e tij.

Nuk ka të dhëna për të ditur se si u sollën më pas drejtuesit judenj ndaj Jozefit dhe Nikodemit. Me siguri nuk mund të ishin të kënaqur me ta. Por, a ka rëndësi kjo? A nuk është ajo që Perëndia mendon për ne më e rëndësishme? Perëndia mund ta ketë përdorur guximin e tyre për të fituar më shumë drejtues judenj, të cilët, si ata, nuk ndiheshin rehat me atë që kishte ndodhur. Nuk e dimë. Por dimë atë që Zoti bëri për Jozefin dhe Nikodemin. Zoti Jezus kishte thënë: “Prandaj kushdo që do të më rrëfejë përpara njerëzve, edhe unë do ta rrëfej përpara Atit tim në qiej”. A do ta nderosh Zotin Jezus? A do ta rrëfesh Atë përpara njerëzve sot?

Varri bosh

1. **Si kaloi shabati**, që përfundonte në perëndimin e diellit ose në orën 6 të pasdites, **Maria Magdalena dhe Maria, nëna e Jakobit, dhe Salomeja blenë aroma që të shkonin të vajosnin** ose të lyenin **Jezusin** me këto erëza, siç bënin judenjtë me ata që vdisnin. Në këto veprime gratë treguan dashurinë e vërtetë për Zotin Jezus. Për shkak se varrimi ndodhi kaq shpejt, ato nuk kishin pasur kohë për ta vajosur trupin e Tij; sidoqoftë, ato akoma dëshironin ta bënin këtë gjë.
2. **Në mëngjesin e ditës së parë të javës, shumë herët, me të lindur dielli, erdhën te varri.**
3. **Dhe thoshin në mes tyre: «Kush do të na e rrokullisë gurin nga dera e varrit?»**. Ky gurë ishte kaq i madh, sa që duheshin disa burra të fortë për ta rrokullisur nga hyrja e varrit.
4. **Dhe, kur ngritën sytë** ndërsa po afroheshin, **panë** – për habinë e tyre të madhe – **se guri ishte rrokullisur, sepse ishte shumë i madh.**
5. **Hynë, pra, në varr**, që ishte një shpellë e madhe, **dhe panë një djalosh**, që ishte një engjëll, **të ulur në të djathtë, të veshur me të bardha dhe u trembën**, ato ishin thellësisht të habitura dhe të frikësuara.
6. **Dhe ai u tha atyre: «Mos u trembni! Ju kërkoni Jezusin nazarenas, të kryqëzuarin; ai u ringjall, nuk është këtu; ja vendi ku e kishin vënë.**
7. **Por shkoni dhe u thoni dishepujve të tij dhe Pjetrit se ai po shkon përpara jush në Galile; atje do ta shihni, ashtu siç ju pati thënë».**
8. **Dhe ato dolën shpejt dhe ikën nga varri, sepse i zuri tmerrri dhe habia; dhe nuk i thanë kurrkujt asgjë, sepse kishin frikë.** Pse patën frikë ato? Ato e dinin që njerëzit e urrenin Zotin Jezus aq shumë, sa që e kishin kryqëzuar. Prandaj, nuk dëshironin t'i tregonin askujt përveç dishepujve.

Për të menduar

Gratë nuk mendonin që Zoti Jezus ishte ngjallur prej së vdekurish; përndryshe, ato nuk do t'i kishin blerë erëzat. Sa të habitura ishin kur shkuan te varri dhe ai ishte i zbrazët! Në fillim ato kishin frikë që armiqtë e kishin vjedhur trupin e Jezusit, por pastaj engjëlli u tha: "Ai u ringjall". Ndërsa shikonin varrin, ato mund të kuptonin që fjalët e engjëllit ishin të vërteta.

Ky varr bosh është një mesazh i madh gëzimi. Së pari, sepse tregon që Perëndia mund të bëjë gjëra që njerëzit nuk mundën! Asgjë nuk është e pamundur me Të. Kjo do të thotë që Ai mund t'i shpëtojë zemrat tona, gjithashtu. Që prej rënies sonë (në parajsë), zemrat tona janë mëkatore; në fakt, Perëndia thotë që zemrat tona janë të vdekura. Por vini re se çfarë mund të bëjë Perëndia: Ai mund të ngjallë të vdekurit. Si Davidi, lutuni me përgjërëm që të keni mundësi të jetoni dhe të lëvdoni Perëndinë (Psa. 119:175).

Ka edhe një arsye tjetër për t'u gëzuar. Varri bosh na tregon që Perëndia ishte i kënaqur me veprën e Jezusit. Ai kishte një detyrë shumë të rëndësishme: të paguante çmimin e madh për mëkatet e popullit të Tij. Për këtë arsye erdhi në këtë botë, dhe për këtë arsye vdiq në kryq. Tani që Ai i kishte bërë të gjitha këto gjëra, Ati e hapi varrin. Ai e ringjalli Jezusin, Birin e Tij, nga vdekja, sepse Jezusi e kishte mbartur të gjithë ndëshkimin mbi Vetveten. Ai nuk duhet të qëndronte i vdekur më gjatë.

Përmes këtij varri bosh Perëndia na tregon që shpëtimi është i mundur nëpërmjet Jezusit. Djalli dhe zemra juaj mund t'ju pëshpëritin se nuk ka falje për ju. Mbase edhe Pjetri mendoi të njëjtën gjë. Por engjëlli, në mënyrë specifike, u tha grave t'ia çonin lajmin e gëzueshëm edhe Pjetrit, edhe pse ai kishte mëkatuar kundër Zotit në atë mënyrë.

Perëndia po jua bën edhe juve të njohur këtë lajm. Ai është gati t'i falë mëkatarët që kthehen tek Ai, edhe nëse keni mëkatuar si Pjetri. Në këtë mënyrë, varri bosh është ende plot: plot me lajmin e mirë për mëkatarët fajtorë dhe nevojtarë!

Beteja për të besuar

- 9. Edhe Jezusi, si u ngjall në mëngjesin e ditës së parë të javës, iu shfaq së pari Maria Magdalenës, nga e cila pati dëbuar shtatë demonë.** Maria Magdalena kishte ardhur së bashku me gratë e tjera, por ajo qëndroi mbrapa kur të tjerat u kthyen në qytet. Gjoni shkroi se si Jezusi ia shfaqti Vetën së pari Maria Magdalenës.
- 10. Dhe ajo shkoi dhe ua tregoi** dishepujve ose **atyre, që kishin qenë bashkë me të, të cilët mbanin zi dhe e qanin,** duke menduar që e kishin humbur Mësuësin dhe Mikun e tyre përgjithmonë. Lotët e tyre na tregojnë që ata ishin të dobët në besim.
- 11. Dhe këta, kur dëgjuan** nga gratë **se ishte gjallë dhe se,** veçanërisht që Ai **u pa nga ajo,** Maria Magdalena, **nuk e besuan** që Jezusi ishte gjallë.
- 12. Dhe mbas këtyre gjërave,** që ishte më vonë në atë mbrëmje, **dyve prej tyre,** të cilët nuk ishin dy prej njëmbëdhjetë dishepujve, **iu shfaq në trajtë tjetër, ndërsa po ecnin duke vajtur në fshat,** rrugës për në Emaus.
- 13. Edhe ata shkuan,** u kthyen në Jerusalem atë mbrëmje, **dhe ua treguan të tjerëve,** pjesës tjetër të dishepujve; **por as këtyre nuk u besuan.**
- 14. Në fund,** pasi ua kishte dërguar atyre mesazhin e gëzuar tri herë, Jezusi, më në fund, papritmas, **iu shfaq të njëmbëdhjetëve kur ishin në tryezë,** duke ngrënë vaktin e tyre **dhe, Jezusi, i qortoi për mosbesimin e tyre dhe për ngurtësinë e zemrës, sepse nuk u kishin besuar atyre që e kishin parë të ringjallur.**

Për të menduar

Jezusi nuk ishte i kënaqur me dishepujt e Tij mosbesues. Tri herë Ai u kishte dërguar lajmëtarë, të cilët në të vërtetë e kishin parë të gjallë. Luka na tregon se Jezusi u takua edhe vetëm me Pjetrin. Pra, ishin të paktën katër njerëz që e kishin parë Atë

të gjallë. Dhe përsëri, pjesa tjetër nuk besonte. Nuk është se ata nuk dëshironin të besonin, por ata nuk *guxonin* ta besonin një lajm kaq ngazëllyes. Thjesht, pas gjithë atyre gjërave që kishin ndodhur, një gjë e tillë dukej e pamundur.

Kjo na tregon që edhe mungesa e besimit në vetvete është e ndryshme. Te këta dishepuj, mosbesimi ishte mëkat nga dobësia e zemrës. Kjo është ndryshe nga mëkati që vjen prej ligësisë së zemrës. Por sërish, cilido lloj mosbesimi është mëkat, ja pse Jezusi i qortoi dishepujt e Tij kur Ai i vizitoi atë mbrëmje. Perëndia trishtohet, madje ofendohet nga mungesa jonë e besimit tek Ai.

Pyetja së cilës duhet t'i përgjigjemi është: "Çfarë duhet të bëj me lajmin që Perëndia më dërgon mua?". Në këtë libër, Perëndia ju ka dërguar lajmin që Jezusi është i vetmi Shpëtimtar. Perëndia na thërret që të shkojmë tek Ai për të gjetur çlirim nga mëkatet tona.

Gjithashtu, Ai na tregon që Zoti nuk kënaqet kur e shpërfillim Birin e Tij, të Cilin Ai e ka dërguar si Shpëtimtar.

A e keni të vështirë ta besoni që ky lajm është për ju? A mos vallë ju duket si një gjë tepër e bukur për të qenë e mundur dhe e vërtetë? Apo mbase mendoni se nuk jeni aq të mirë, sa të merrni një mëshirë të tillë? Mbase mendoni që jeni tepër të ligj për të gjetur shpëtim. Ka mundësi që shihni kaq shumë mëkat te vetja, sa që mendoni që Perëndia nuk do t'ju dojë kurrë. Nëse këto janë mendimet tuaja, atëherë Jezusi po ju qorton edhe juve. Ne duhet të qortohemi për mosbesimin tonë, sepse mungesa e besimit është mëkat.

Çfarë duhet të bëni atëherë? Rrëfejini Perëndisë që ju duket e pamundur t'i besoni Lajmit të Tij. Mos ia fshihni mënyrën se si ndiheni, që mendoni se jeni tepër të ligj, apo jo aq të mirë sa duhet. Kërkojini Atij t'ju mësojë se si të keni besim në Fjalën e Tij. Ai është Shpëtimtari, i Vetmi dhe i Gjithëpushtetshmi! Ai nuk i la dishepujt në dobësinë e tyre, por erdhi për t'i çliruar. Sa i mirë dhe i hirshëm është Zoti Jezus!

Misionarët

15. Dyzet ditë pasi u ngrit nga të vdekurit, Zoti Jezus u ngjit në qiell. Por, përpara se të largohej, Ai u dha dishepujve detyrën e tyre. **Dhe u tha atyre: «Shkoni në mbarë botën dhe i predikoni ungjillin**, lajmin e mirë të shpëtimit **çdo krijese**, çdo burri, gruaja, djali apo vajze që takoni;
16. **ai që beson** mesazhin rreth mëkatit dhe shpëtimit, e rrëfen mëkatin e tij **dhe pagëzohet do të shpëtohet** nga i gjithë faji dhe ndëshkimi, por gjithashtu nga gjendja mëkatore e zemrës; **por ai që nuk beson, do të dënohet**. Do të ndëshkohet me ferrin, me ndarje të përjetshme nga Perëndia.
17. **Dhe këto janë shenjat** ose mrekullitë, për të vërtetuar që ata ishin vërtet lajmëtarët e Tij, **që do t'i përcjellin ata që do të besojnë: në emrin tim ata do t'i dëbojnë demonët, do të flasin gjuhë të reja**, gjuhë të tjera;
18. **do t'i kapin me dorë gjarpërinjtë**, nuk do të lëndohen duke prekur gjarpërinj helmues; **edhe nëse do të pinë diçka** helmuese **që shkakton vdekjen, nuk do t'i dëmtojë** ose nuk do t'i bëjë që të vdesin; **do t'i vënë duart mbi të sëmurët dhe ata do të shërohen»**.
19. **Zoti, pra, mbasi u foli atyre** për këto gjëra, për të ardhmen, **u mor në qiell dhe u ul në të djathtë të Perëndisë**, jo që të pushojë, por që të sundojë qiellin dhe tokën, gjithashtu, të lutet për popullin e Tij në tokë.
20. **Pastaj ata dolën** në vende të ndryshme të botës **dhe predikuan kudo, ndërsa Zoti bashkëvepronte dhe e vërtetonte fjalën** që ishte e vërtetë, **me shenjat dhe mrekullitë që e shoqëronin. Amen.**

Për të menduar

Edhe pse Zoti Jezus u largua nga toka, mos mendoni asnjëherë që Ai ka ndaluar së vepruari. Madje vepra e Tij në qiell është po aq e rëndësishme, sa edhe ajo në tokë.

Nga qielli Zoti është duke shpëtuar mëkatarët në tokë. Ai e sjell Fjalën e Tij përmes shërbëtorëve të Vet. Marku e përfundon librin e tij duke shkruar që Zoti po bashkëvepronte me ata predikues.

Kjo do të thotë që Zoti i përdori ata si ushtarët e Tij për të ndërtuar Mbretërinë e Tij. A ke menduar ndonjëherë që të jesh një misionar apo të punosh për ndonjë mision? Nuk ka nevojë vetëm për predikues, nevojiten edhe mësues, infermierë, fermerë, ndërtues, përkthyes etj.! Vetë Marku nuk ishte në të vërtetë një predikues. Por sidoqoftë, ai e ndihmoi Palin në udhëtimet e tij misionare. Më vonë Perëndia e përdori për të shkruar këtë libër. Fillo ta pyesësh Zotin, nëse Ai dëshiron të të përdorë në shërbimin e Tij.

Ju nuk duhet të shkoni në një vend tjetër për të qenë misionarë. Një vajzë i kërkonte shoqes saj në shkollë nëse ajo do të vinte në kishë. Ajo ishte e trishtuar që shoqja e saj nuk kishte dëgjuar rreth Perëndisë. Më vonë, kjo vajzë e pyeti mamanë e saj nëse ajo mund t'i jepte shoqes saj një Bibël për ditëlindje. Në atë mënyrë, ajo tashmë ishte misionare.

Por, a nuk është puna e misionarit e rrezikshme dhe e vështirë? Po, mund të jetë. As Djalli, dhe as mëkatarët nuk i pëlqejnë punëtorët e Perëndisë, dhe do të bëjnë të pamundurën për t'i penguar. Prandaj, Zoti Jezus i ngushëllon punëtorët e Tij, duke u thënë që Ai do t'i mbrojë.

Është e vërtetë që nganjëherë Perëndia lejon që misionarët të vuajnë. Arsyeja se përse Zoti e lejon këtë gjë nuk është gjithmonë e qartë për ne, por ne nuk mund ta vëmë kurrë në dyshim faktin që Perëndia është shumë më i urtë se ne. Ai mund të sjellë shumë gjëra të mira nga një situatë që duket e keqe.

E kemi përfunduar studimin tonë të librit të Markut. Ai e fillon librin e tij duke treguar se si e nisi Jezusi veprën e Tij në tokë; e përfundon duke treguar se si Jezusi e vazhdon veprën e Tij nga qielli. E vetmja shpresë e jona është në Jezu Krishtin. Le ta falënderojmë Perëndinë që ka përdorur Markun, si një nga punëtorët e Tij, për të na sjellë Lajmin e Mirë të Zotit Jezus!

MISSION OF THE NETHERLANDS REFORMED CONGREGATIONS (ZGG)

MISIONI I BASHKËSIVE TË REFORMUARA (ZGG-ALBANIA)

Pjesë e serisë "**Nga Burimi i Jetës**" [From the Fountain of Life]
Psalmi 36:9 Sepse pranë teje është burimi i jetës dhe me anë të dritës sate ne shohim dritën.

Seri biblike – të reformuara – puritane në gjuhën shqipe:

1. Peter van Olst, *Fija e kuqe e Biblës sime*
2. *Besore ekumenike dhe rrëfime të reformuara besimi*
3. Louis Berkhof, *Përmbledhje e doktrinës së krishterë*
4. Arnoud T. Vergunst, *Ura për te "Marku"*